

HARLE QUIN®

Рум
ЛАНГАН

ЗАМЪКЪТ НА ВАРВАРИНА

Съпруги по раждение,
любовници по съдба...

РУТ ЛАНГАН

ЗАМЪКЪТ НА ВАРВАРИНА

Превод: Надя Баева

chitanka.info

Време на коварство и предателства...

Шотландската благородничка Мередит Макалпин трепери за живота си, когато легендарният Брайс Кембъл я отвлича в страховития си планински замък.

Брайс е въвлечен в отчаяна битка между враждуващи кланове и смъртният му враг Гарет Макензи се е заклел да го унищожи. Ала славният Брайс намира нови сили за борба в обятията на своята прекрасна пленничка и двамата заедно изобличават могъщия и подъл Макензи.

ПЪРВА ГЛАВА

Шотландия

1561 година

Колоната от опечалени се точеше, додето поглед стига. Мъжете, жените и децата от клана Макалпин търпеливо чакаха реда си да отдават последна почит на своя старейшина, Аластър Макалпин. Облечени в грубо тъкани селски дрехи от сивкава вълна, с мазолести отрудени ръце, те бяха изоставили нивите и стадата си, за да изминат дълъг път до имението на своя водач.

Седемнайсетгодишната Мередит, най-голямата му дъщеря, седеше скръбно край тялото на мъртвия си баща и приемаше съболезнованията. Гъстите ѝ тъмни коси с цвет на махагоново дърво падаха на вълни чак до кръста. Изумруденозелените ѝ очи току се замъгляха от сълзи, но тя бързо примигваше, за да ги отпъди.

До нея покрусено свели глави седяха по-малките ѝ сестри — шестнайсетгодишната Брена, с коси, черни като гарваново крило и очи, сини като метличините по близките хълмове, и четиринайсетгодишната Меган, чиито медноруси къдрици и очи със златисти точки я караха да трепти като в неземно сияние. Брена бе спокойна, както винаги в тежки моменти, ала Меган бе потънала в дълбока печал; Мередит за пръв път я виждаше такава.

Хората един след друг спираха да изкажат съболезнования и да се закълнат във вярност на Мередит, новата водачка на клана.

— Имаше чудесен учител, момичето ми — отрони един съсухрен старец — Дънкан Макалпин. Той обърса сълза от ъгълчето на окото си и положи костеливата си ръка на рамото на девойката. — Добре си усвоила уроците. Знам, ще донесеш гордост на клана Макалпин.

— Благодаря ти, Дънкан — промълви Мередит, решена да сподави докрай мъката си. Нямаше намерение да показва слабост пред чужди очи. Тези хора, а най-вече сестрите ѝ, се нуждаеха от нейната духовна сила и вяра. По-късно, когато останеше насаме със скръбта си, щеше да даде воля на горчивите сълзи.

Тропотът на конски копита накара пилците из огромния двор да се пръснат с невъобразима връва. Входната врата се отвори с тръсък и на прага застана Гарет Макензи с дузина от хората си. Земите на Макензи граничеха с тези на Макалпин от север и се простираха надалеч, чак до река Туйайд.

— Моите съболезнования, лейди Мередит — изрече Гарет Макензи, като се приведе ниско и докосна ръката ѝ, а после кимна към бездиханното тяло на Макалпин. — Сигурно знаеш кой е убил баща ти...

— Да. Страхливци! Маскирани злодеи, нападнали са го подло под прикритието на нощта. Дънкан каза, че били повече от дузина.

— Видя ли ги? — насочи Гарет изпитателния си поглед към съсухрения старец.

— Връщах Мери у дома след тържество във фермата на племенника ми. Докато разбера какво става, те изчезнаха. А Макалпин остана да лежи в локва кръв. — Старият човек изхлипа сподавено. — Докарахме го с нашата кола. Но дори лековете на моята Мери не можаха да го спасят.

— Не успя ли да разпознаеш поне конете им? — страховито извика Гарет, готов да издърпа меч.

Мередит бе трогната от яростта му. Макар от поколения да бяха съседи по земи, досега не бе забелязвала у Гарет загриженост за баща ѝ, камо ли добро чувство.

— Не... — Гласът на стареца секна. — Беше много тъмно, а и вече недовиждам. Но ръцете ми още са силни и мога да въртя меч дори срещу най-добрния от тях. Да бях пристигнал няколко минути по-рано, Макалпин щеше да е жив сега. — Той сложи ръка на рамото на Мередит и добави тихо: — Или щях да умра и аз, редом с него, както винаги съм бил.

— Не се измъчвай повече, Дънкан. — Мередит се изправи и прегърна стария воин, който беше дясната ръка на баща ѝ още от младини. — С Мери сте направили всичко, каквото сте могли.

— Това не са били разбойници — заяви Гарет високо, тъй че всички да чуят.

Сред множеството се понесе приглушен шепот.

— Какво каза? — попита Мередит, като се обърна рязко към него, все тъй обгърнала немощните рамене на Дънкан.

— Бил е варваринът от високопланинската земя — Брайс Кембъл!

Мередит се вцепени. Дори само името на Брайс Кембъл всяваše ужас у тези, които го чуеха. Говореше се, че този планинец е най-страховитият боец в цяла Шотландия. Хората от низините и особено онези от граничните области често биваха нападани едновременно от англичаните и от съседите си от високопланинските земи.

— Всички знаят, че той и хората му слизат от планините, нападат, плячкосват и изчезват обратно, преди някой да е успял да ги сподири.

— Но защо Кембъл ще напада Аластър Макалпин?

— Заради земята! — Гарет се възползва от тишината, възцирила се сред тълпата. — Колко пъти тази година земите ви бяха нападани и все под прикритието на нощта!

За никого не бе тайна, че в земите на Макалпин пет-шест пъти бяха нахлували нападатели. Убити бяха осем души и две невръстни момчета. Унищожени бяха посеви, откраднат бе добитък. И всеки път разбойниците бяха изчезвали, без да оставят следи.

— Англичаните са били! Всеки знае какви обирджии и разбойници са.

— Баща ми никога не е споменавал за Кембъл — смъръщи вежди Мередит.

— Пред теб може би не, но пред мен го споменаваше.

Думите я жегнаха. Откакто се помнеше, с баща ѝ споделяха всичко. След смъртта на майка ѝ и убийството на братчето ѝ Брендан между баща и дъщеря се бе създала здрава връзка на доверие и обич. Защо би премълчал такова нещо?

Сякаш прочел мислите ѝ, Гарет додаде:

— Много си млада, момичето ми. Аластър не искаше да те товари с тревогите си. Затова се довери на мен и поиска да му обещая, че ако се случи нещо с него, кланът Макензи ще се погрижи за теб.

— Сама мога да се грижа за себе си! — отсече тя, изправи гордо рамене и му обърна гръб.

— Не бих нарушавал траура ти, но става дума за нещо много важно. — Гарет я стисна за рамото и я накара да извърне лице, явно съзнаваше, че хората следят всяка тяхна дума със затаен дъх. — Тези, които винаги са живели под закрилата на Макалпин, трябва да са

сигурни, че и занапред ще имат силен водач. Ако се потвърди, че Брайс Кембъл е убил баща ти, сама девица като теб не би могла да му даде отпор. Волята на баща ти би била да се свържеш в здрав съюз със силен мъж като...

Очите ѝ за миг се присвиха и тя го прониза с поглед.

— Нима ми говориш за брак, преди тялото на баща ми още да е изстинало?!

Мередит отново понечи да се отдалечи, но думите му я възпряха:

— Говоря ти за обединяване на земите ни, на нашите два клана, за борба против общия враг. Това е твърде малка жертва в името на сигурността на онези, чийто живот зависи от теб.

Мередит видя погледите, които си размениха Дънкан и Мери, а и всички присъстващи. Макар никой да не продума, тя почувства внезапно сковалия ги страх. Семето бе посято. Семето на страха и бунта. И тя се усещаше безсилна да се противопостави.

— Не ти предлагам да се омъжиш за мен — побърза да каже Гарет, възползвайки се от предимството си. — Макар че като най-възрастен от моя клан имам това право.

Видя я как потрепери, сякаш бе докоснал оголен нерв. Още от деца нещо у Гарет, което не можеше да определи с думи, дълбоко я смущаваше и притесняваше. Не му вярваше.

Гарет прегърна през раменете един младеж и го изтласка напред. Двамата бяха еднакви на ръст, русоляви, със златист тен.

— С по-малкия ми брат Дезмънд открай време сте приятели. Като твой съпруг, той ще ти гарантира подкрепата на целия клан Макензи.

Мередит видя как младежът пламна от смущение. Дезмънд, милият добър Дезмънд, се ужасяваше, че е станал център на внимание. Ала той винаги се подчиняваше на желанията на по-големия си брат.

— Като мой съпруг Дезмънд също така ще се сдобие и с всичката земя на Макалпин. — В тихия ѝ глас прозвуча стаено предизвикателство.

Дезмънд винаги заекваше, когато беше смутен.

— Да не... Да не би да мислиш, че на Макензи им трябват вашите земи?

Мередит се почувства засрамена. Общоизвестна истина бе, че обширните земи на Макензи можеха да се сравняват единствено със

земите на Кембъл. Но също така известна бе и амбицията на Макензи да ги умножи. Ако не на Дезмънд, то на Гарет.

— Не желая да говоря повече за това, докато не бъде погребан баща ми.

Гарет се усмихна, пристъпи към нея и повдигна ръката ѝ към устните си.

— Така е и редно. Утре ще се върнем с официално предложение за женитба, която ще донесе мир и благодат в земите ни.

Изглеждаше предоволен, когато Дезмънд последва примера му и целуна ръка на Мередит, след което побърза да напусне имението, следван от хората си. Отново се разнесе чаткането на копита и опечалените поклонници останаха сами, шушукайки възбудено.

— Стой мирно, момиче! Младоженката трябва да е спокойна и ведра в сватбения си ден — измърмори старата Морна, докато оправяше волана на роклята ѝ. Тя не се бе отделяла от Мередит още от раждането ѝ.

— Брена по я бива за това.

— Да. Ти вечно си там, където се вдига пущилка. — Морна се отдръпна, за да се полюбува на творението си. — Колко си хубава! Баща ти би се гордял с теб.

При споменаването на Аластър Макалпин очите на Мередит плувнаха в сълзи.

О, татко, отправи безмълвна молитва тя, взряна над главите на стичащото се множество, наистина ли това искаш? Да се обрека на човек, когото не обичам, за да спася онези, които обичам?

Замисли се за Дънкан, който, подкрепян от съпругата си Мери, дълго я бе убеждавал да приеме предложението на Макензи.

— Не го искам за себе си, момичето ми — с жар я бе уверявал той, — а за децата и внуките ни. Достатъчно дрязги имаше между клановете. Англичаните са тези, от които трябва да се боим. Имаме ли достатъчно сили, ще можем ли да устоим на набезите им? Щом Макензи ни обещава мир и благодат, поне трябва да помислим над думите му.

И други бе имало. Идваха по двама, по трима, за да говорят уверително с новата си водачка с надеждата да я убедят, че не бива по

земите им повече да шества смърт и разруха.

Надеждата в очите на стариците накара Мередит да се предаде. Те бяха погребали съпрузи и синове. Нима трябваше да обрекат на гибел и внуките си?

Отблъскваше я мисълта да се отдаде на мъж, който не владее сърцето ѝ. Ала Мередит Макалпин, чието родословие можеше да бъде проследено назад чак до Кенет Макалпин, първия крал на шотландците, бе обучена още от люлката да поставя дълга над личните чувства. Тя щеше да се омъжи за Дезмънд Макалпин. И щеше да съумее да обича милото кротко момче, неин другар в игрите от детинство.

Тя погледна двете си сестри, облечени в еднакви нежно розови рокли. Щеше да направи това за тях, та поне още мъничко да се чувстват млади и безгрижни. За да могат младежите, по които въздишат, да оцелеят, да вземъжеят и да им осигурят мечтаното бъдеще.

— Време е. — Когато пролетният ветрец понесе първите звуци на арфа, Гарет Макензи свали мантията от раменете си и загърна с нея своя брат. — Носи я с гордост, Дезмънд!

Двамата братя се прегърнаха, сетне Гарет със самоуверена усмивка на върховно задоволство се отправи към Мередит в дъното на църквата.

— За мен ще е чест да те предам на брат си.

— Боя се, че тази чест е запазена за най-скъпия приятел на баща ми — меко отвърна Мередит.

И като се отвърна от протегнатата ръка на Гарет, тя леко положи пръсти на ръкава на Дънкан. Старецът засия от гордост, а Морна подаде на Мередит букет дъхави диви цветя.

Брена и Меган поеха тържествено напред, разпръсквайки цветчета по лъснатия от стъпките на поколения под на катедралата.

Под звуците на музиката старецът и красивата млада девойка поеха по дългата пътека, в дъното на която стоеше женихът, досами олтара.

Старинната каменна катедрала се възправяше сред искрящо зелена морава. Близкото езеро бе придошло от обилните пролетни

дъждове и тихи вълни плискаха бреговете му. Сънцето едва се издигаше над хълмовете, все още посребрени от росата. На изток се ширеше низината, потънала в девствена зеленина. На север се издигаха планините — диви и непристъпни. Преди повече от милион години оттук се бяха свличали ледници, издълбавайки долини между островърхите хълмове. Само най-корави хора можеха да обитават тази сурова и безмилостно дива природа.

Додето струните на арфата отекваха сред леката утринна мъгла, призрачни фигури се прокрадваха и обхождаха в кръг катедралата. Някои водеха за поводи коне, други бяха пешком, но всички носеха огромни лъкове. Един от тях, очевидно водачът им, се засили и метна сръчно въже около най-високата кула на катедралата. Като изпробва здравината му, той преметна лък през гърдите си и с ловкостта на див звяр започна да се катери нагоре. Щом стигна до високия отворен прозорец, той безшумно се промъкна вътре и разкрачили крака, застана на каменния перваз.

Епископът напевно редеше псалм след псалм и тържествената литургия бе към своя край, когато той най-сетне се обърна към младата двойка. Вдигна ръцете си в молитвен жест и благоговейно извърна взор нагоре, сякаш виждаше рая. Ала в този миг думите замряха на устните му и той издаде глухо възклижение.

Една стрела изсвистя във въздуха. Женихът се изпъна вдървено и падна възнак. Мередит с писък се строполи върху него, с ужас вперила очи в растящото с всяка измината секунда кърваво петно върху атласената мантия.

Всички присъстващи скочиха на крака и в този момент от купола се раздаде силен вик:

— Който поsegне към меча си, ще умре!

Пронизана от страх като от кинжал, Мередит вдигна очи. Мъжът, стъпил на перваза на свода над тях, бе по-висок от всеки друг, когото бе виждала, с рамене, широки колкото арбалет. Под грубата си туника носеше яркооранжева риза, краката му бяха голи до коленете като на дивак. Обут бе в груби селски обувки, а на раменете му висеше тъмна наметка от домашнотъкан плат. Черната му коса бе остра и буйна.

В този миг десетина мъже в подобни облекла нахълтаха в катедралата. Всички държаха опънати лъкове с поставени в тях стрели.

— Аз съм Брайс Кембъл! — обяви водачът им и Мередит бе сигурна, че ужасените възклициания, които последваха, извикаха самодоволна усмивка върху устните му. Името му бе известно в цяла Шотландия и отвъд границите ѝ. Много рядко бе назован с името си — Брайс Кембъл. Онези, които се бояха от него, го наричаха Варваринът.

— Дойдох да измия петното, което Гарет Макензи хвърли върху честното ми име! Не аз нападам вашите земи и избивам синовете и братята ви! А сега, след като запуших устата на лъжеца, смяtam враждата за приключена.

Мередит застинава. Брайс Кембъл мислеше, че е убил Гарет! Докосна сънната артерия на Дезмънд, но не напипа пулс и в този миг с периферното си зрение долови някакво раздвижване. Обърна се и видя, как Гарет приклъква зад една от пейките и най-нагло издърпва пред себе си Брена като щит.

Сърцето на Мередит подскочи в гърлото. Любимата ѝ сестра бе единствената преграда между Гарет Макензи и сигурната смърт.

— И за да помните всички, че Брайс Кембъл е самата справедливост — прогърмя гласът отгоре, — ще пощадя младата съпруга на Гарет Макензи.

Страховитият Кембъл се обърна да си върви, но изневиделица профуча стрела, изпратена откъм олтара, изсвистя на сантиметри от главата му и излетя през отворения прозорец. Хората на Кембъл мигом отвърнаха с рояк стрели, които повалиха петнайсетина души от двете страни на пътеката. За секунди точно толкова жени от клановете Макензи и Макалпин станаха вдовици.

Мередит с примряло сърце огледа множеството и с облекчение въздъхна — като по чудо сестрите ѝ бяха невредими. Меган се бе скрила зад олтара и трескаво търсеше оръжие. Брена лежеше по очи на пода, където грубо я бе запратил Гарет Макензи.

— Злодей! — извика планинецът от перваза на свода. — На враждата трябваше да бъде сложен край. Ала един сред вас предпочете иначе! Сега всички ще оплаквате деня, когато насреща ви се е изправил Брайс Кембъл. Съдбата на тази жена ще тежи на съвестта на безумеца.

Преди Мередит да успее да помръдне, войнът прелетя до нея, увиснал на въже и я грабна с една ръка.

Един мълниеносен поглед и Брайс Кембъл остана без дъх. Тъмната ѝ буйна коса, в която бяха вплетени бръшлян и диви цветя, се спускаше до кръста. От нея се носеше аромат на пролет. Кожата ѝ бе гладка като най-фин порцелан. Устните ѝ бяха полуотворени, сякаш за да изрекат проклятие. Очите ѝ, искрящи зелени като околните хълмовете, бяха разширени от уплаха. Тя примирила и той видя как потъмняват от гняв.

Хвърли бегъл поглед към развълнувано повдигащата се гръд, скрита под бялата рокля. Платът бе мек и ефирен, сякаш изтъкан от пух от крилата на ангели. Пръстите му потръпнаха и той я притисна към себе си.

Мередит усети ръце, здрави като желязо да я повдигат, сякаш бе перце. Притисната към масивното тяло, тя почувства как мускулите на гърдите му се напрягат, когато се отблъсна, залюля въжето и двамата заедно прелетяха до каменния перваз. Сложи я да стъпи, но краката ѝ се подкосиха. Неволно протегна ръце да сграбчи наметката му. Преди да успее да извика, той я притисна още по-плътно към себе си.

— Само посмейте да докоснете оръжие и собственоръчно ще убия тази жена тук, пред вас! — изкрештя той над смълчаното от ужас множество.

Мередит долови бушуващия в него гняв, който той напразно се опитваше да укроти. Кембъл огледа тълпата отдолу, присви очи и уверил се, че никой не се опитва да оказва съпротива, сграбчи въжето и се спусна заедно с момичето по стената отвън. Озовал се отново на земята, той със завидна ловкост се метна на якия си кон, без да изпуска Мередит.

Хората му напуснаха катедралата заднишком и за броени секунди също яхнаха конете си. Преди някой в църквата да успее да се изправи на крака, те вече препускаха в галоп към хълмовете.

Притисната в обятията на Брайс Кембъл, Мередит усещаше как сърцето ѝ бие силно в ритъма на конските копита.

Похитителят ѝ бе най-силният и опасен мъж, когото бе среща. На утринната светлина кожата му изглеждаше смуглa, а тъмната му коса, надвисната над широкото гладко чело, лъщеше на слънцето. Мускулите на ръцете му бяха твърди и жилави като усукани въжета.

Удивяващо я лекотата, с която пришпорваше жребеца и в същото време я притискаше към себе си, както дете би държало котенце. Тя извърна глава крадешком и срещна очите му — тъмни и пронизващи, те приковаваха нейните и не им позволиха да се отместят.

— И тъй, милейди, станахте вдовица, преди да сте вкусили мъжеството на Макензи. Жалко, че ще прекарате първата си брачна нощ сред пустошта на планините.

Мередит прехапа устни и сведе глава, за да скрие от този варварин ужаса си. Отвлечена бе от дивак. От див планинец. Дори и само половината от онова, което се говореше за Кембъл, да бе истина, тя бе обречена на гибел и едва ли щеше да види отново любимия си роден дом и земите си.

ВТОРА ГЛАВА

Нежна розовина пълзна над хоризонта. Хълмовете се потопиха в бледа утринна светлина.

Бяха яздили цял ден и цяла нощ и когато падна мракът, Мередит забеляза как пейзажът наоколо започна да се променя. От началото на пътуването се бяха изкачвали непрекъснато нагоре. Теренът бе осенен със скалисти зъбери, стръмни склонове и леденостудени потоци. Конете пристъпваха с лекотата и сигурността на животни, родени сред планините.

Сега, когато утринната светлина разкъсваше мъглата, Мередит за пръв път можа да разгледа околността. Макар да бе съвсем изтощена, тя бе запленена от красотата на поляните и долините, на буйните потоци и водопадите. Дивото девствено очарование на тази земя едновременно я привличаше и плашеше. Също като мъжа, чиято пленница бе, и който в този миг я държеше в обятията си.

След няколкото фрази, изречени полугласно в началото, не бе й проговорил нито дума повече през целия път. От време на време подвикваше на хората си в тъмнината. Те изкрещяваха нещо в отговор, други изругаваха. От неговите уста също се процеждаха ругатни, когато конят му се спънеше или препречени клони гишибаха в лицето. Мередит се смразяваше от ужас, чувствайки дълбоко стаената страсть у този непознат. Забеляза колко бързо се гневи. Дали също тъй светковично нанасяше и удари срещу враговете си? Би ли посегнал и на нея?

От време на време някоя изтървана дума зад тях предизвикваше смяха му, нисък и гърлен. При този звук я обземаше странно смущение. Беше супров мъж, лишен от обноски, възпитан в жестокост, привикнал да убива. Изобщо не бе благородник, за да предизвика у нея такова вълнение.

Усети промяна в тона му, когато над мъглата видя да се издигат страховити кули.

— Най-сетне! У дома сме.

У дома... Внезапно ѝ се доплака. Дали щеше да види някога родния си дом? Или бе обречена да линее от горест в тази пустош?

Когато се изкачиха на едно възвишение, пред очите на Мередит се откри каменен замък с високи кули. Макар да не бе тъй здраво укрепен като пограничните замъци, поради това, че англичаните тъй често ги нападаха, той изглеждаше доста солиден и непристъпен сред гористите хълмове.

Винаги си бе представяла, че тези грубовати люде живеят в хижи. Та нали и похитителят ѝ бе споменал нещо такова. Ала и покривите, които се виждаха сред дърветата, бяха на массивни големи постройки. Някои дори наподобяваха малки английски имения.

До тях долетяха гласове. Гласовете на жени и деца, дочули конския тропот и завтекли се да посрещнат мъжете си. Отекваше далечен лай на хрътки.

Войните отдаеха чест на водача си и всеки пое към дома си. Жени се смееха, деца крещяха, грабнати от силни ръце и притиснати в грубовата прегръдка. След минути ездачите им вече бяха изчезнали в гората, а Мередит и Брайс Кембъл се озоваха в малък, покрит с каменни плохи двор, който водеше към входа на замъка.

Половин дузина хрътки заобиколиха коня, като подскачаха и скимтяха, додето господарят им назоваваше всяка по име.

Братата се отвори. На прага се появи слаб младеж с буйна коса, надвиснала над високото му чело. По чипия му вирнат нос танцуващ съзвездие лунички. Ръцете и краката му бяха източени като на момиче, макар под прилепналите ръкави на туниката да се забелязваха мускули. При вида на Брайс искрящите му сини очи гръйнаха от радост.

Наизлязоха слуги и забързаха да поемат юздите на господарския кон, когато Брайс скочи на земята.

Момчето се завтече и се хвърли в прегръдките му.

— Толкова дълго те нямаше, че започнах да се тревожа.

— За мен ли, Джейми? — Брайс разроши косата му и го залюля в мечешка прегръдка. — Излишно е било. Знаеш, че винаги се завръщам в Кинлох Хаус.

— Да — разчувствано промълви хлапакът. — И аз винаги ще съм тук и ще те чакам.

— Докато не пораснеш и не започнеш да ме придружаваш — измърмори усмихнат Брайс. — А като те гледам, и това ще стане скоро.

— Той отдалечи момчето от себе си и критично го огледа. — Откакто заминах, си пораснал поне с два пръста.

Младокът се засмя, после срамежливо погледна към бялото видение, седнало странично върху коня.

Брайс проследи погледа му, сетне протегна ръце, свали Мередит от седлото и я предаде на една объркана слугиня.

— Отведи тази жена в моето крило. По-късно ще се занимая с нея.

Мередит потрепери от тона му и изпадна в смут. Слугинята я подканни работелно и я поведе по голямото стълбище. Мимоходом зърна красиви старинни гоблени и бойни знамена, окачени по каменните стени. Преминаха няколко ходника и се озоваха в просторна стая на втория етаж.

— Ето тук има прясна вода, милейди — рече плахо женицата. — Ще ви донеса и топли дрехи, ако господарят разреши. — И тя заднишком се измъкна от стаята, като затвори вратата.

Личеше си, че помещението е обитавано от мъж. Мебелите бяха массивни като человека, който живееше сред тях. В камината тлееше пън и Мередит побърза да застане пред огъня. Намръзнала се бе, студът сякаш бе проникнал в костите ѝ. Тънката венчална рокля не можеше да я предпази. И макар да бе яздила плътно притисната до топлото тяло на похитителя си, суворият вятър я бе пронизвал непрекъснато. А може би, помисли си тя, за предпочитане е да умре от студ, отколкото да понесе мъченията, които Брайс Кембъл ѝ бе замислил.

Какво ли всъщност кроеше?

Мередит се обърна и докато грееше гърба си на огъня, разгледа стаята. Стените бяха покрити с гоблени и кожи. Върху студения каменен под, по креслата и софите също бяха настлани кожи.

Нужно ѝ бе оръжие, за да се защитава. Рано или късно Брайс Кембъл щеше да разбере, че е убил не когото трябва. Тогава той щеше да се види принуден да се отърве от нея. А щом настъпеше този момент, тя трябваше да бъде готова да се бие до смърт.

Обиколи стаята, за да намери предмет, който да използва като оръжие. Не откри нищо и влезе в спалнята. Тя бе цялата меко осветена от пламъците в камината.

Груба дървена конструкция поддържаше огромно легло, застлано с кожи. Погледът на Мередит се спря върху колекция от дузина мечове

и кинжали над леглото.

Тя разгледа оръжиета и избра малък кинжал, който можеше да скрие под колана на рокля. Стисна го здраво и прокара пръст по острието. За своя радост откри, че то бе идеално наточено. Погледна роклята си, но тя бе тъй ефирна, че едва ли можеше да скрие оръжието. Налагаше се да пъхне някъде кинжала, докато ѝ дадяха по-подходящи дрехи.

Мередит коленичи до леглото, търсейки къде да скрие съкровището си. Пръстите ѝ опипаха кадифено меката кожа. За момент притвори очи и полегна върху нея. Бе съсипана от умора и изтощение. През последните няколко дни не бе имала и час отдих. Първо смъртта на баща ѝ и погребението, после подготовката за женитбата. Женитбата... Под клепачите ѝ запариха сълзи. Не бе имала кога да скърби за баща си, камо ли за съпруга си. Притисна още по-силно лице към меките завивки и сподави риданието си.

Макар да бе превъзходна ездачка, прекарала бе изнурителни часове на седлото. Мускулите я боляха. Как копнееше да отпусне морното си тяло! Да можеше за няколко мига да се освободи от страха, загнездил се в душата ѝ. Въздъхна. Само още минута и щеше да се изправи на крака. Трябаше да е готова да посрещне варварина. Само малко да отпочине. Налагаше се да бъде постоянно нашрек. Против волята ѝ обаче клепачите ѝ потръпнаха и се притвориха. Стисната в една ръка кинжала, а другата свила в юмрук пред гърдите си, тя неусетно се унесе.

Брайс довърши овнешкото и го поля с халба пиво. Уталожил глада си, той се облегна назад да се наслади на топлината на огъня. Кучетата в краката му се размърдваха само да уловят хапките, които им подхвърляше, и след това задрямваха.

Иzmъчваха го мрачни мисли. Бе уталожил глада и жаждата си и бе ред да помисли за пленницата си.

Щом на него му бе студено, тя трябва да бе премръзнала. Тънката рокля едва ли бе я предпазила в тази мразовита нощ. И все пак дръзко бе отхвърлила предложеното топло наметало. Усети как у него неволно се прокрадва уважение и побърза да го прогони. Що за сантименталност!

Тя не бе обикновена жена. Не беше се разплакала, нито бе хленчила. А по време на кратките им престои нито веднъж не бе слязла от коня и не бе поискала да остане сама.

Невестата, овдовяла само за броени минути. И при все това, не бе проронила и сълза. Забележително!

Какво щеше да прави с нея? Ръката му върху масата нервно се свиваше в юмрук и отпускаше. Не беше в плановете му да я отвлича. Всъщност бе доста по-притеснен, отколкото сам признаваше пред себе си. Ала вината бе на онзи, който го бе предизвикал, като бе изпратил стрелата! Условията бяха ясни. Някой от клана Макензи явно нямаше съвест, подлецът!

Седнал срещу него, Джейми Макдоналд го наблюдаваше мълчаливо. Научил се бе да държи езика си зад зъбите, когато Брайс биваше мрачен. Момчето не вземаше гневните му изблици за недостатък. Ако някой обвинеше Джейми, че си затваря очите пред лошите страни в природата на Брайс, той би го бранил до смърт. Обожаваше Брайс Кембъл и му беше безгранично верен.

Вратата се отвори и Брайс вдигна очи. Кучетата се втурнаха да подушат новодошлите. Миризмата им беше позната. В стаята с енергична крачка влезе Ангъс Гордън, най-довереният човек на Брайс. Следваща го Холдън Макей, чийто клан наскоро се бе присъединил към този на Кембъл срещу враждуващия клан Макензи.

Един поглед към буреносното лице на Ангъс подсказа на Брайс, че се е случило нещо наистина неприятно.

— Убил си не този, когото трябва, Брайс.

— Какво говориш?! Нали сам го видя как се свлича в предсмъртен гърч пред олтара? Това беше Гарет Макензи.

— Не, Брайс. Бил е по-малкият му брат Дезмънд. С Холдън изостанахме малко, за да узнаем името на този, който изпрати стрелата срещу теб.

— И узнахте ли го? — повдигна вежди Брайс.

Ангъс кимна.

— Гарет Макензи. Няма друг подлец, който да продължи враждата след примирянето, което ти предложи. — Той сниши глас. — Холдън опита да се добере до него, но не успя. Хората на Макензи бяха твърде много. Пък и църквата бе пълна с жени и деца.

Няколко мига Брайс бе неспособен да продума, само местеше поглед от единия към другия мъж. Внезапно бутна стола си назад и се втурна нагоре по стълбите, следван по петите от Джейми, Ангъс, Холдън и хрътките.

— Хей, жено! — Отворената врата се бълсна в стената с трясък, който отекна по дългите сводести ходници на замъка. Той огледа празната стая. — Не се опитвай да се криеш от мен!

С бърза стъпка отиде до спалнята и ритна вратата. Джейми, Ангъс и Холдън останаха на прага, наострили слух.

Кучетата обкръжиха отпуснатата фигура.

В мига, преди тя да повдигне стреснато глава, Брайс запечата в съзнанието си образа ѝ, както бе коленичила до постелята му с разпиляна като воал коса. Забеляза объркването ѝ, миглите ѝ уплашено запърхаха и тя отвори очи. Ириси, зелени като планинските хълмове, зеници, които го пробождаха... Когато стигна до нея, тя бе вече на крака, готова да посрещне съдбата си.

Кучетата заръмжаха, но нито едно от тях не посмя да се нахвърли върху жената. Щяха да чакат цяла вечност, ако се наложеше, докато получат знак от господаря си да нападнат.

Кинжалът проблесна в ръката ѝ. Много тънък и остър като бръснач. Макар сърцето на Мередит да се бълскаше болезнено в гърдите, ръката ѝ не трепваше.

Пред нея се бе възправил гигант. Гигант, чийто груби дрехи и говор я хвърляха в ужас и паника. Той стоеше с разкraчени крака и ръце на хълбоците. Погледът, който ѝ отправи, бе тъй гневен, че ѝ се прииска да побегне и да се скрие. Ала, макар сърцето ѝ едва да не се пръсна, напомни си, че сега тя е глава на клана Макалпин. А Макалпин не бяха страхливици. Мередит леко повдигна брадичка и предизвикателно среща очите му.

Той долови твърдостта в погледа ѝ и дори в гнева си ѝ се възхити. Малцина, били те мъже или жени, можеха да се изправят лице в лице с Брайс Кембъл, без да трепнат.

Кинжал? Макар да нямаше съмнение, че лесно ще надвие далеч по-дребната жена в схватка, подразни го, че тя се осмелява да извади оръжие насреща му.

— Пусни го!

Очите ѝ се разшириха гневно при тази заповед, изречена с леден тон.

— Ако се наложи аз да ви обезоръжавам, милейди, уверявам ви, няма да ви щадя.

Тя погледна мускулестите му ръце, после вдигна поглед към тъмните очи. Държа оръжието още миг вдигнато високо. После, без да променя изражението си, бавно отпусна ръка и разтвори пръсти. Кинжалът издрънча на каменния под и остана да лежи там, като проблясваше на светлината на огъня.

— Онзи, за когото се венчаваше... — изрече Брайс, като я наблюдаваше с присвити очи. — Не беше ли Гарет Макензи?

Прииска ѝ се да го нарани, както той бе наранил нея. Представи си как забива ножа в плътта му и го върти, додето той се гърчи в агония. Но щом не можеше да го стори с кинжала, щеше да си послужи с думи, от които да го заболи не по-малко. Лека усмивка пропълзя на устните ѝ.

— Не, милорд. Не беше.

Очите му още повече се присвиха. Проклета жена! Тя изпитваше удоволствие от объркването му.

— А кой беше мъжът, когото убих?

— Братът на Гарет, Дезмънд.

Тя видя как стисна устни и под скулата му заигра мускул.

— Лъжеш, жено! Как така малкият брат ще се жени преди големия?

Особено за такова красиво създание като това, което стоеше пред него. За пръв път Брайс си позволи открито да огледа жената, която бе отвлякъл. Буйната ѝ коса падаше на вълни до под кръста, а снежнобялата ефирна рокля плътно обгръщаща прекрасно тяло. Бе приказно красива.

— Гарет знаеше, че никога няма да се съглася да стана негова съпруга. Затова ме сгоди за Дезмънд.

— Да се съгласиш? — Брайс Кембъл отметна глава назад и се разсмя. — Че за какво му е притрябало съгласието на някакво си момиче? Защо не отиде да те поиска от баща ти, както правят достойните мъже?

— Никой мъж не може да ми нареджа какво да правя — заяви тя с високомерие, което го накара учудено да повдигне вежда. — Сега,

след като уби баща ми, аз съм водач на клана Макалпин като наследница на земите му и закрилница на хората му.

— Да съм убил баща ти?! — Брайс заплашително пристъпи към нея и видя как цялата се напряга тревожно като сърна. — Кой ме е обвинил в подобна подлост?

— Гарет Макензи.

Той стисна устни, за да спре напрялото проклятие.

— Лъжата е изречена от човек, недостоен за милостта ми.

— Толкова недостоен, че нападна църквата и се опита да го убиеш?

Чул подигравателното ѝ подмятане, Брайс кипна от ярост. Но следващите ѝ думи го възпряха.

— Но успя да убиеш само един невинен младеж.

— Съжалявам за Дезмънд Макензи — с внезапна откровеност продума той.

За миг Мередит остана поразена от признанието. Възможно ли бе варварин да изпитва човешки чувства?

— Ала следващия път ще успея! — додаде заканително той. — От този момент Гарет Макензи може да се смята за мъртъв!

— А с мен какво ще стане?

Той направи още една стъпка към нея и двамата почти се докоснаха. Хрътките, следящи зорко господаря си, също се приближиха и взеха да душат шлейфа на роклята ѝ.

За нейна чест Мередит не отстъпи, а остана гордо изправена пред него. Той протегна ръка с намерение да я хване грубо за рамото. В мига, когато пръстите му я докоснаха, усети топлината ѝ. Сърцето му запрепуска и почувства как цял пламва.

— Още не съм решил какво да правя с теб... — Вгледа се в очите ѝ. Бе стъписан от обзелото го силно желание да притежава тази жена. — Как се казваш? — едва чуто промълви той.

— Мередит. — Учудена бе колко трудно името излезе от устата ѝ. При докосването му гърлото ѝ пресъхна. Цялата ѝ кръв сякаш нахлу в мозъка, почувства се обезсилена, замаяна. — Мередит Макалпин.

— Мередит... — повтори той. Необикновено име за необикновена жена. Трябваше да махне ръката си, иначе се боеше, че платът ще затлее под длантата му. Стисна я в юмрук и отстъпи назад. — Дъщерята на Аластър Макалпин?

Когато тя кимна, той рече простишко:

— Добър човек беше. Справедлив и честен. — Докато я изучаваше, умът му работеше трескаво. — Може би ще те използвам като стръв за примамка.

Видя как понечи да протестира, ала следващите му думи я накараха да замълчи.

— От страх, че земите ти му се изпълзват, Гарет Макензи ще направи всичко, за да те върне, обзагам се.

— Нима намекваш, че на Дезмънд му е било наредено да се ожени за мен само за да разшири владенията на Макензи?

Видя гневните искри в зелените ѝ очи и едва не се разсмя гръмогласно. Значи бе улучил болното място. Като потисна усмивката си, той измърмори:

— Нима се съмняваш?

Видя как лицето ѝ потъмнява от гняв. Господи, какъв нрав! Какво очарователно, решително, изтъкано от страсти създание!

— О, да, Гарет Макензи ще дойде да ме спаси! — обърна се тя към него с горящ поглед. — Ала не за да увеличи земите си. Ще дойде, защото е благородник. Човек на честта. Не е никакъв... варварин.

Сега вече той наистина се разсмя с искрен гърлен смях, от който по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Охо, значи варварин?! — Смехът му премина в горчива ирония. — Да, сигурно съм такъв, ако приемем, че Гарет Макензи е благородник.

Наведе се и вдигна кинжала, а после прекоси стаята и събра всички оръжия от стената.

— Ангъс! — извика той. — Холдън!

Приятелите му мигом дотичаха.

— Погрижете се да ги държите далеч от дамата — поръча той, като наблегна на „дамата“.

Ангъс кимна на Мередит.

— Ангъс Гордън, милейди.

Мередит го огледа. Бе с цяла глава по-нисък от господаря си, с буйна къдрава пясъчноруса коса и луничаво лице. В сините му ясни очи бе притаен смях. Тя се ограничи само да му кимне сдържано.

— Холдън Макей — кратко представи Брайс другия си придружител. — От клана Макей, чиито земи се простират на изток.

Мередит отправи поглед към набития мъж. На пръв поглед изглеждаше, сякаш няма врат и главата му е вбита направо в масивните рамене. Ръцете и торсът му бяха здрави и мускулести. Той пое оръжията с лекотата на опитен воин, после се извърна и за пръв път я погледна.

— Милейди — рече и леко сведе глава за поздрав. — Престоят ви в Кинлох Хаус несъмнено ще бъде много интересен.

Мередит потрепна от намека в думите му. Ала най-много я изплашиха очите му. Бяха студени и някак безжизнени, рибешки. Дали бяха огледало на душата му, запита се тя.

— Слезте долу, идвам след малко — подвикна Брайс на приятелите си.

След като двамата мъже излязоха, Джейми продължи да стои на прага и да наблюдава очарован красивата пленница.

— Джейми, какво чакаш? Махай се!

Младежът се изчерви до корените на косите и бързешком излезе навън.

Когато останаха сами, Мередит вдигна глава към похитителя си.

Той усети как желанието у него отново се надига и с усилие на волята се отдръпна назад, далеч от топлината, която се излъчваше от нея.

Умишлено ѝ обърна гръб и тръгна към съседната стая.

— Ще наредя да ти изпратят храна. Слугите ми ще се погрижат да се чувстваш добре. — На прага се обърна ѝ я стрелна с поглед, от който сърцето ѝ замря. — Ако се опиташ да се измъкнеш, не очаквай милост.

— Нима мислиш, че се боя да умра?

Той ѝ отправи ледена усмивка.

— Може би нямам предвид смърт, Мередит Макалпин. Може би съм намислил нещо много по-лошо за дама като теб. Та ти си в ръцете на един варварин!

Думите му я накараха цялата да изтръпне. Готова бе да умре. Ала мисълта да бъде използвана от него като уличница от някоя долна кръчма я докара почти до истерия.

Той подвикна на хрътките и те мигом го последваха.

Когато вратата се затвори, Мередит закрачи напред-назад из стаята. Трябваше да открие друго оръжие, с което да се брани.

С чувство на нарастващо отчаяние претърси всяко кътче наоколо. Не бе от тези, които приемат поражението с примирение. Ала не намереше ли оръжие, то бе сигурно. Когато се обърна, изгубила надежда, към леглото, зърна грубо наметало, захвърлено небрежно в ъгъла на стаята. Под него откри друг кинжал — по-малък, но също така остьр. Скри го с треперещи пръсти под роклята си.

Похитителят й не бе си направил труда да я обезоръжи, просто й бе заповядал да пусне кинжала и тя се бе подчинила. Сега вече щеше да я мисли за твърде плаха и нерешителна, за да се осмели да му отправи ново предизвикателство. Дано не я претърсеще повторно.

Приближи се до камината, потънала в мисли. Когато Брайс Кембъл се появише отново, знаеше какво трябва да направи.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато вратата на стаята отново се отвори, Мередит мигом посегна към кинжала на кръста си, за да се приготви за среща с Брайс Кембъл. Очите ѝ блестяха решително като на воин преди битка.

— Донесох ви храна, милейди.

Като видя слугинята, Мередит шумно изпусна дъх.

Девойката бе висока почти като мъж, с грижливо сплетена руса коса, увита на венец около главата. Когато постави подноса върху масичката край камината, Мередит забеляза, че ръцете ѝ са загрубели от работа.

— Как се казваш?

— Кара.

— Отдавна ли работиш при Брайс Кембъл, Кара?

Момичето с лекота издърпа тежкия дървен стол и го предложи на Мередит да седне.

— Родена съм тук, в Кинлох Хаус, докато господарят Кембъл и баща ми са били във Франция. Баща ми загинал в битка по чужди земи и господарят Кембъл благоволи да ни остави с мама да живеем в замъка.

— И не ти ли е неприятно, че те принуждават да слугуваш?

— Милейди, тук сме спокойни. Ако господарят Кембъл ни бе изпъдил, къде щяхме да отидем?

— Нямаш ли близки?

— Майка ми има двама братя, но те си имат семейства. Щяхме да им бъдем в тежест и след време щяха да ни намразят. Господарят Кембъл го предвиди и ни приюти.

Мередит усети топлата нотка, която прозвучаваше срамежливо в тона ѝ всеки път, когато споменеше Брайс Кембъл.

— Нима може толкова жесток човек да се радва на подобна преданост?

— Жесток ли?! — Кара звънко се разсмя. — Господарят Кембъл е добър и справедлив. Никога не съм го видяла да проявява жестокост.

— Тя сниши глас. — Ала за жалост небето го е орисало с избухлив нрав. Мама често споменава как татко казвал, че никога не би кръстосал с него меч в битка.

Мередит си припомни ругатните в мрака, изречени яростно и усети как отново потръпва. Да, Кембъл наистина имаше опасен нрав.

— Ала той също тъй бързо прощава и забравя. В цяла Шотландия няма по-добросърден и честен човек от него. Понякога дори на враговете си прави добрини.

— Не те разбирам.

Кара я погледна в очите и поясни:

— Бащата на Джейми Макдоналд беше от низините.

— Аз си помислих, че момчето е син на Кембъл.

— Син ли?! — Кара се усмихна развеселена. — Йън Макдоналд и синът му единствени оцелели от целия клан, имотите на който били подпалени и ограбени една нощ. Йън Макдоналд бил убеден, че виновникът е Кембъл и дошъл в планините да търси отмъщение.

— И какво станало с Йън? — попита тихо Мередит.

— Загинал в неравния бой. Когато Брайс научил, че в низините не са останали никакви близки на момчето, които да го отгледат, приbral го. Джейми Макдоналд е като син на Брайс.

Внезапно Кара преглътна, смутена от това, че се е разбърила.

— Дано не съм издала нещо поверително, като ви разправих това, милейди. Но никой не бива да смята Брайс Кембъл за несправедлив човек. — Тя избегна погледа на Мередит, притеснена, че е прекрачила границите на позволеното. — Ще ви оставя да се нахраните. Щом свършите, ще дойда пак да ви донеса топли дрехи. — Тя погледна роклята на Мередит. — Не искам да кажа, че сте зле облечена. Изглеждате прекрасна като младоженка!

Храната, която само допреди минути бе изглеждала тъй апетитна, изведнъж се стори безвкусна на Мередит. Тя бутна чинията настрани.

— Бях младоженка. Съвсем за малко.

Като видя мрачното лице на Мередит, Кара възклика:

— Но какво се е случило, милейди?

— Той бе още почти момче — прозвуча гласът на Мередит някак унесено. — Направи това, което семейството му искаше от него. Също както и аз. — Тонът ѝ стана сувор. — Смъртта го застигна пред олтара.

Мередит стана от стола си, прекоси стаята и застана пред пламтящия огън. Внезапно ѝ бе станало студено. Ужасно студено. Сцената отново се повтори в съзнанието ѝ и тя преплете ръце толкова отчаяно, че те побеляха.

— Убит със стрела, изстреляна от лъка на Брайс Кембъл. Същият този Брайс Кембъл, за когото твърдиш, че бил благороден и достоен човек.

— Много съжалявам, милейди.

Мередит бе тъй дълбоко потънала в мисли, че дори не чу как се затваря вратата, когато прислужницата си тръгна.

В голямата зала Брайс крачеше напред-назад пред камината, докато Ангъс и Холдън изпразваха халбите си. Макар клепачите на Джейми Макдоналд да бяха натежали, той все още упорстваше и не си лягаше. Потребността да бъде близо до Брайс, да научи какво става в низините, бе по-силна от потребността за сън.

Хрътките кротко лежаха около камината, като постоянно следяха с очи господаря си.

— Как можах да направя такава грешка?

— Братята Макензи много си приличат. От такова разстояние нищо чудно, че си сбъркал — опита се да го успокои Ангъс. — Не се ядосвай, стари приятелю. Ще убием Гарет следващия път.

— Следващия път! — извика Брайс насреща му с пламнали очи.

— Нима смяташ, че отново ще рискувам живота на хората си да ги водя до пограничните райони само за да измия петното от името си?

— А защо не? — сви рамене Ангъс. — Знаеш, че те навсякъде биха те последвали.

— Но имат жени и деца, за които трябва да мисля. Няма да поставя живота им в опасност заради моята репутация.

— Тогава ще отидем двамата с теб — ухили се Ангъс. — Знаеш, че една добра схватка винаги ми доставя удоволствие. Особено с такива като Гарет Макензи.

— Ще дойда и аз с вас — скочи Джейми. — Няма да седя и да бездействам тук.

Гневът на Брайс се охлади и на смиръщеното му лице се появи усмивка. Никога не можеше да устои на ентузиазма на Джейми.

— Да, лика-прилика сме си тримата.

— Значи можем да се върнем и да изпълним дълга си.

— Твойт дълг е да стоиш тук и да възмъжееш — рече Брайс нежно на момчето. После приближи до Ангъс и сложи ръка на рамото му. — Ще помисля над предложението ти и ще ти дам отговор утре.

— А с момичето какво ще правим? — попита Холдън.

— Да, момичето. — Брайс се опитваше да не мисли за онова, което бе почувстввал, когато я докосна. Дори сега при спомена го избиващите топлина. Той сви рамене. — И за това ще помисля.

Прекоси залата и спря при стълбите. Хрътките го наобиколиха, нетърпеливи да го придружат до стаята му.

— Дано е заспала — измърмори Брайс. — Капнал съм от умора. Моля се да имам възможност за малко почивка.

— Да. — Ангъс го съпроводи до стълбището и се отправи към своите стаи в дъното на ходника. — Доста безсънни часове прекарахме. Ще се видим утре.

— И двамата сте глупаци — изсъска Холдън. — Нима не се сещате какво може да се направи с топло и меко женско тяло в нощ като тази.

Брайс се обърна гневно към него:

— Не говори така за шотландка! Особено пред момчето.

— Чувал съм такива приказки в конюшните.

— Но не и в този дом.

— Мисли за нея като за военна плячка — с лукава усмивка подхвърли Холдън. — И се радвай на дара, който ти се е паднал.

— Няма да говорим повече за това — с нисък, властен тон изрече Брайс. — Докато реша какво да правя с жената, към нея всички ще се отнасят с уважение.

— Да, да — изсмя се Холдън, — ще бъда крайно почтителен с лейди Мередит Макалпин.

Брайс усети иронията в тона на Холдън, но беше твърде уморен, за да продължи спора. Махна с ръка на приятелите си и се отправи към своите покой.

Мередит чу вратата да се затваря и мигом застана нащрек. Заслуша се в мекото шумолене, докато Брайс прекоясваше стаята. Чу

как хрътките драскат с нокти по пода, отивайки към камината, за да се настанят за нощната си дрямка.

Хрътките... Не беше съобразила, че те ще го придружат в стаята.

Брайс постави още един пън в камината и пламъците затанцуваха, близнали сухата кора. Стаята внезапно се освети от буйния огън. Застанал пред леглото, Брайс свали туниката и ризата си и ги хвърли на един близък стол. Тя усети как леглото поддава под тежестта му, когато седна да събуе грубите си обувки.

Той повдигна завивките и сърцето й лудо запрепуска. Нима се канеше да легне до нея в леглото?! Бе се надявала, че ще се прояви като благородник и ще спи на софата в другия край на стаята.

Кинжалът в ръката й бе влажен и хълзгав.

Облечена бе само в нощница, която Кара й бе донесла малко преди това. Момичето бе настояло да вземе със себе си собствената й рокля и фини пантофки. На сутринта те щяха да бъдат почистени и готови. Ала тогава, мислеше си Мередит с усмивка, тя щеше да бъде на километри далеч. Щеше да вземе някое наметало и обувки от дрешника на Брайс Кембъл.

Търпение, напомни си тя. Въпреки всички неочеквани промени в плановете й — кучетата и мъжът в леглото до нея — тя трябваше да изчака подходящия момент. Да чака, преструвайки се, че спи, додето Брайс Кембъл отслабеше своята бдителност. Ако разбудеше у него никакво подозрение, всичко щеше да бъде загубено.

От топлината на дъха му върху бузата си разбра, че е с лице към нея. Не смееше да го погледне. Можеше да забележи лекото трепкане на клепачите й. Щеше да чака, докато огънят загасне и дишането му стане равномерно.

Клепачите й натежаха. Тялото й копнееше за благословената забрава на съня, но тя бе решена да му се възпротиви с волята си. Единственият й шанс да избяга бе да забие кинжала в сърцето на Брайс Кембъл и да изчезне в гъстите гори на планинската област.

Той се размърда и бедрото му докосна нейното. Тя лежеше абсолютно неподвижна, призовала цялото си самообладание.

Колко странно бе да лежи не в брачното си ложе, а в леглото на един дивак, който я бе взел като своя пленница. Колко смущаващо топла бе плътта му! Тази мисъл я разтърси. Не биваше да си позволява

да мисли за него като за мъж. Той беше жесток тиранин, който щеше да съжалява, че се е захванал с една Макалпин.

Брайс въздъхна и се отмести. Преди тя да разбере какво става, той свали крака си надолу, при което отви и двама им.

Мередит се осмели да хвърли бърз поглед през полуспуснатите си клепачи. Ако и той отвореше очи, веднага щеше да забележи кинжала. Самата тя лежеше вцепенена, боеше се да дишаше, боеше се да проглътне дори. На светлината на огъня острието проблясваше зловещо. Нямаше къде да го скрие.

Той изстена и неочеквано обхвани кръста ѝ с ръка. Бързо погледна лицето му. Очите му бяха плътно затворени. Събрала смелост, тя си позволи да го огледа.

Господи, та той беше гол! Толкова бе поразена, че понечи да се отдръпне, преди да е помислила какво прави. При това ѝ движение пръстите му се сключиха около нея и я притеглиха по-близо.

Ръката, с която държеше кинжала, бе мокра от пот. Стисна го помежду него и себе си, молейки се да не го изпусне в смущението си.

В камината лумнаха искри и за миг осветиха стаята. Той неволно се размърда и я притегли още по-близко до себе си. Лицето му бе точно до нейното, а устните му докосваха кичур коса на слепоочието ѝ.

Близостта на мъжа я разсейваше. Всичките ѝ внимателно подгответни планове рухнаха. С устните му, притиснати към слепоочието ѝ, се чувстваше неспособна да мисли, дори да помръдне. Слюнка изпъльваше устата ѝ и тя се насили да проглътне. Звукът сякаш отекна в тишината на стаята.

Той измърмори нещо в съня си и я притисна още по-здраво. Никога в живота си не бе се озовавала тъй близо до мъж. Най-малко пък до гол мъж.

При всяко вдишване косъмчетата по торса му се докосваха до гърдите ѝ и изпращаха тръпки по цялото ѝ тяло. Болезнено усещаше бедрата му, допиращи се до нейните. Ръката на кръста ѝ бе тъй топла, че пареше плътта ѝ.

Въпреки туптенето на сърцето си се насили да се вслуша внимателно в звука на дишането му.

Кротко. Равно.

Време беше. Преди да забрави коя е и защо е тук. Преди да забрави, че той е чудовище. Убил бе Дезмънд Макензи и я бе отнесъл

вдън гори като своя законна плячка. Присъствието на кучетата му не биваше да я плаши. Време бе да откупи свободата си дори с цената на неговия живот.

Пръстите ѝ се сключиха около дръжката на кинжала. Влажни, потни пръсти. За миг пусна ножа, за да ги избърше в чаршафите под себе си. После отново сграбчи решително оръжието и се надигна на колене. Вдигна ръка и замахна с цялата си сила. В последната секунда затвори очи. Не искаше да види как острите пронизва сърцето му.

Брайс сънуваше.

Красива жена, цялата в бяло, тичаше към него, протегнала ръце, а дългата ѝ тъмна коса се вееше от вятъра. Той я грабна и я повдигна, като притисна устни до нейните. Бавно и с нега тя се плъзна надолу по тялото му, докато краката ѝ докоснаха земята. Усещаше допира на гърдите и бедрата ѝ. Ръцете му обхванаха кръста ѝ и я притеглиха. Внезапно тя се отдръпна от него. Усмивката ѝ се превърна в зловеща гримаса. Ръката ѝ замахна. Вместо да го погали, тя го защлени с пlesница. Много силно.

Брайс се събуди, за да избяга от гневното и зло видение.

Мередит усети как дюшекът се отмести, когато Брайс се изтъркаля настани. Кинжалът успя само да го одраска по рамото. Бликна кръв и потече по ръката му. Тя отново вдигна оръжието, решена този път да нанесе точен удар. Ала преди да е успяла още да замахне, ръката ѝ бе уловена в такава здрава хватка, че тя извика от болка.

Той изруга силно и гневно, стиснал малката ѝ ръка.

— Пусни ножа или, кълна се, ще изпотроша всяка кост в това прекрасно тяло!

— Не, няма да се дам!

Все още бе коленичила, разкрачена над тялото му, и се бореше да овладее оръжието.

— Да ми се дадеш? — изръмжа той и се превъртя, като я притисна под себе си. — Че това е най-малкото, което може да ти се случи, жено! Ще умреш, ако не оставиш оръжието. Хайде, веднага!

Той вкопчи палец към китката ѝ с такава сила, че костите ѝ едва не се счупиха. С вик тя отпусна пръсти и ножът падна.

Той го взе и го тикна под леглото, сетне се вгледа във фигурата, притисната под него.

— Мислех си, че е сън. — Гласът му бе нисък, с опасна нотка. — Ако не бях се събудил навреме, щеше да ме убиеш.

— Да! Ти заслужаваш да умреш заради това, което стори.

Усети, че в очите ѝ парят сълзи и се помъчи да ги отпъди.

Ръката ѝ бе изтръпната до безчувственост. Дали не бе я счупил? Опита се да раздвижи пръсти и усети остра пареща болка.

— Аз само защитих честта си. — Ръцете му продължаваха да я държат в груба хватка. — Гарет Макензи отправи срещу мен неверни обвинения и ми приписа престъпления, които знае, че не съм извършил.

— Какво общо имам аз с това?

— Нищо — рязко отвърна той. — Враждата ми не е с теб. Ти просто бе едно незначително препятствие за справедливото ми възмездие.

— Справедливо?! Онова, което извърши, не може да се нарече справедливо.

— Да. — Той сведе очи. Гневът все още бушуваше у него, но постепенно отслабваше. — Нямах намерение да те забърквам в това, момиче. Така се случи...

— Тогава честта те задължава да ме пуснеш! — За миг усети как я изпълва надежда, но следващите му думи я попариха.

— Кланът Макензи не зачита честта. Те зачитат само силата. Казах ти вече. Ти ще бъдеш примамка за Гарет Макензи.

Сърцето ѝ заби учестено. Нима този луд не се поддаваше на гласа на разума?

Той вдигна от пода една риза и откъсна от нея ивица плат. С пестеливи движения я омота около раната си и отново се обърна към Мередит.

— Вържи го здраво. Така кръвта ще спре.

Тя едва успя да се справи с треперещи пръсти. Виждаше ѝ се абсурдно, че минути по-рано бе готова да го убие. Ето че сега превързваше раната му.

Внезапно милиони горещи иглици прободоха безчувствената ѝ досега ръка. Той забеляза как тя плахо размърда пръсти.

— Счупена е — изрече тя с равен глас. — Ти я счупи.

Той мълчаливо се взираше в ръката ѝ.

Вече не можеше да удържи сълзите си и колкото и да се бореше, те бликнаха по страните ѝ.

Добре съзнаваше, че не плаче само заради ръката си, а най-вече защото бе проиграла последната си възможност да избяга.

Разчувстван от сълзите ѝ, той хвана ръката ѝ и прокара опитно пръсти по нейните.

— Не е счупена — изрече сухо. — Вероятно е навехната. Ако отново вдигнеш оръжие срещу мен, ще пострадаш още по-тежко.

Несъзнателно той продължи да държи ръката ѝ. Бе толкова малка! Толкова мека... Как можеше от такава малка ръка да зависи животът му? Гневът у него се смеси с други, нови чувства. Ръцете му мигом станаха нежни.

— Такава прекрасна примамка. Как би могъл Гарет Макензи да устои?

Тя забеляза особения поглед в очите му и отново я обхвани ужас. Бе тъй уязвима. А той — тъй опасен.

— Както сам каза, Гарет няма чувства към мен. Няма да се хване в капана ти.

— Струва ми се, че се подценяваш — изрече той с глас, който внезапно бе добил дрезгави нотки. — Не са много мъжете, които биха устояли на очевидните ти прелести.

Сърцето ѝ подскочи чак до гърлото. Да, той наистина бе твърде опасен. Брайс сведе лице, устните им бяха само на педя разстояние. Тя почувства топлината на дъха му, който се смеси с нейния.

Проклетият Холдън Макей, рече си Брайс. Бе посял семето на страстта в съзнанието му. А сега при тази близост с жената мислите, изречени от Холдън, изцяло парализираха волята му.

— Боя се, че ще трябва да пробвам примамката.

— Не! — Тя се опита да се отдръпне, но той я държеше здраво.

Устните му докоснаха нейните. Усети как я залива топлина и извърна глава, за да избегне тази съблазън.

Брайс измърмори нещо неясно, хвана здраво главата ѝ от двете страни и притисна устата си към нейната.

В първия миг усети неосъзнат импулс, от който цял подскочи. Разбра, че и тя го е усетила, защото устните ѝ потрепериха.

Бе така стъписан от реакцията си, че вдигна глава за миг и се взря дълбоко в очите ѝ. А те като трепкащи зелени езерца отразиха погледа му. Прочете в тях изненада. И невинност.

Невинност? Милостиви боже! Девица?

Но нали бе само сгодена. Нима никога не бяха се опознали отблизо с Дезмънд Макензи?

Наблюдаваше лицето ѝ, омагьосан от нейната красота. Ала зад красотата, зад невинността чувстваше нещо повече. У нея имаше огън. Топлината му едва не го изпепели.

Бавно и страстно допря устни до нейните, опиянен от чувствата, които се преливаха помежду им. А после с въздишка направи целувката по-дълбока, опивайки се от нейната сладост и невинност.

Мередит беше целувана и преди. В тъмното я бяха причаквали младежи, за да си откраднат някоя целувка. Имаше и сватбени тържества, където се позволяваше на младите да опитат алкохол. А такива неща често водеха до първите пориви на младежко желание. Веднъж я бе целунал самият Гарет Макензи. Почувства се изплашена и леко отвратена. Усети нещо мъгляво и неприятно у този мъж. От този момент нататък винаги го бе избягвала. Целувала бе брат му Дезмънд. Но и двамата бяха деца и целувките им не бяха нищо повече от докосване на устни.

Ала това... Това беше нещо толкова различно, вълнуващо, възбуджащо, че едва успяваше да сдържа ударите на сърцето си. То се бълскаше тъй силно в гърдите ѝ, че той сигурно го чуваше.

Дланите, които обгръщаха лицето ѝ, бяха груби и мазолести, а и достатъчно здрави, за да я пречупят. И все пак допирът им бе тъй неочеквано нежен, че тя почувства как цяла се разтапя.

Брайс усети постепенната промяна у нея. Макар да бе все още напрегната и уплашена, вече реагираше. Като жена, пробуждаща се от дълбок сън.

Ако я задържеше достатъчно дълго, щеше да бъде негова.

Тази мисъл го стресна и разтревожи. Ако бе отгатнал правилно, тя никога не бе била с мъж. Не го бе очаквал. Не бе и помислял, че ще срещне такава невинност. Не бе му хрумвало, че ще я пожелае. Това усложняваше нещата. Съзнаваше, че трябва да сложи край.

И въпреки това се забави още миг, безсилен да прекъсне този допир. Никога не бе изпитвал такова желание да легне с жена и да вземе всичко, което тя може да му даде.

Нуждата да вземе се превърна в нужда сам да даде. Ако не престанеше веднага, щеше да загуби контрол над себе си. А това не бе по вкуса му. Никога не бе посягал на девица.

Вдигна глава и се отдръпна.

Мередит лежеше неподвижна и го гледаше. Дишането ѝ бе накъсано, сърцето ѝ биеше учестено.

— Чудесна примамка — прошепна той.

— Бъди проклет навеки!

Брайс се усмихна, но онова особено чувство, заседнало под лъжичката му, остана и все още го подтикваше да вземе онова, на което нямаше право.

Отблъсна я от себе си.

— Хайде, заспивай. — Гласът му прозвуча по-грубо, отколкото бе възнамерявал.

Забеляза изражението в очите ѝ. Облекчение? Благодарност? Мислила ли бе, че ще трябва да се бори с него?

— Няма да спя в едно легло с теб.

Той сви безгрижно рамене.

— Спи на пода тогава. Но внимавай с кучетата.

Брайс се зави с кожите и се отмести към другия край на леглото. Пулсът му бе толкова учестен, сякаш бе препускал часове из планината. Ала ръцете му, както забеляза, бяха доста разтреперани, за да държат меч.

Мередит се сгуши на кълбо възможно най-далеч от него. Какъв избор имаше? Да спи на пода или на леглото, но заедно с него. Ала какво ли можеше да очаква от негодник като Брайс Кемъл?

Нямаше да посмее да потъне в сън редом с него. Ако заспеше, той сигурно щеше да се възползва от слабостта ѝ.

Когато съниливостта взе да я преборва, си даде сметка, че не тя бе прекъснала целувката им, а Брайс Кемъл. И в случай, че бе поискал да я насили, тя едва ли бе в състояние да му попречи. Обзе я гняв от безволието ѝ. Оказала се бе безсилна да откаже брака с Дезмънд, макар че не го обичаше. А сега отново бе безсилна да избяга от варварина, който я държеше като своя пленница в планините.

Никога вече нямаше да бъде безсилна.

Почуди се дали да не се увие с някоя кожа и да легне при кучетата пред камината. Ала бе толкова уморена вече. Направо съсипана.

Преди да заспи, още дълго я мъчиха натрапчиви мрачни мисли. И те всички бяха свързани с мъжа, който спеше мирно и кротко до нея.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Мередит упорито се бе вкопчила в закрилата на съня. Навън лек бриз шумолеше между клоните пред прозореца. Птичи хор огласяваше утрото. Някъде наблизо се чуваше плясък на водни струи. Сигурно наблизо има водопад, помисли си Мередит, и се обърна настрани в леглото. Ръката ѝ опира чаршафите. Отвори очи. До нея нямаше никой. Но леглото още пазеше топлината на Брайс. Внезапно я побиха студени тръпки. Бе прекарала нощта в неговото легло.

Плясъкът се усили. Водопад в стаята?! Надигна се и видя, че Брайс мие лицето и ръцете си във ведро с вода. Погледът ѝ остана прикован в мускулестите му плещи и гърлото ѝ пресъхна.

Беше ужасяващ. Беше великолепен. Никога не бе виждала мъж, който да може да се сравнява с него. Раменете му бяха массивни и здрави, а кръстът и хълбоците под запасаната кърпа — стегнати и тесни. Гледаше го как повдигна глава и я разтърси, разпращайки наоколо порой от пръски, а после избърса лицето си с ленена кърпа. Обърна се. Тя спря очи на тъмните косъмчета, които покриваха гърдите му и се скриваха под кърпата, вързана около кръста.

Той усети, че го наблюдава и я погледна. Господи, колко прекрасна беше! Тъмната коса, разпиляна по възглавницата, ограждаше най-красивото лице, което бе виждал някога. Макар свенливо да бе придърпала завивките до брадичката си, той пазеше ясен спомен за съблазнителното ѝ гъвкаво тяло под тънката нощница.

— Надявам се, че си спала добре.

— Не. — Тя избегна погледа му. — Не съм свикнала да споделям постелята си с мъж.

Видя как той мрачно сви устни, преди да се обърне и да нахлузи туниката си. Премълча, че присъствието ѝ в леглото му бе оставило и самия него почти без сън. Принуден бе цяла нощ да води тежка борба със себе си заради нея.

Хрътките се размърдаха и отправиха очи към Мередит от другия край на стаята. После станаха и плахо се примъкнаха към леглото.

Една по една започнаха да притискат носове към нея. И макар да си повтаряше, че те са грамадни грозни зверове, неволно взе да ги чеше зад ушите и да ги потърква по козината. Две останаха до леглото, наслаждавайки се на ласките. Другите се отдалечиха, задоволили любопитството си към непознатата жена.

— Кара ти донесе дрехи — посочи Брайс към спретната купчинка. — Ще те оставя сама да се оправиш. Ще закусваме веднага щом слезеш долу.

Мередит го гледаше как си обу обувките и метна широк кариран шал през рамо. Странният му начин на обличане, при който краката му оставаха голи, ѝ се нравеше. Тези стегнати мускули, изложени на показ, странно я възбуджаха.

— Като за път ли да се обличам? — подвикна му тя.

Той се спря на прага. Кучетата се скучиха около краката му.

— Че къде ще пътуваш? — попита я с остьр тон.

— У дома! — Тя отметна кожата, която ѝ служеше за завивка и седна в леглото. Брайс успя да зърне за миг бедрото ѝ, преди тя стеснително да дръпне нощницата си надолу. — Надявах се, че ще ме върнеш при моите хора.

— От къде на къде ще го правя?

— Снощи каза, че аз не влизам в твоя план за отмъщение.

— Да. Но казах също, че след като си тук, ще ми послужиш като примамка.

Видя как лицето ѝ се смръщи и помръкна. Стисна устни, вероятно за да спре гневните слова, които бе понечила да изрече.

Когато вратата се затвори зад него, Мередит скочи от леглото. Щом той нямаше намерение да я изведе от тази пустош, тя сама щеше да намери начин да се измъкне.

Мередит заслиза предпазливо и безшумно по стълбите. В ръце държеше вълнено наметало и голяма кожа. И двете щяха да са ѝ необходими в тежкото пътуване към къщи. Нищо чудно да се наложеше цели дни да скита през планината, преди да намери пътя към низините.

Долу пред стълбите спря и се ослуша. Ако се съдеше по гласовете, трапезарията сигурно бе в дъното на тъмния ходник. Като се огледа крадешком, тя забърза в обратната посока и отвори една врата. Озова се в уютна стая, където огънят вече бе стъкнат в огнището.

Имаше голямо писалище и няколко огромни стола, а пред камината се виждаше канапе, застлано с кожа. Писалището бе отрупано с книги и тефтери.

Мередит се огледа смаяна. Библиотеката тук бе дори по-хубава от тази на баща ѝ. Нима това означаваше, че Брайс Кембъл може да чете? А тя си мислееше, че всички планинци и особено този, са прости и необразовани.

Вниманието ѝ привлече един висок шкаф. Тя пъхна в него наметката и кожата и заключи вратата му. После тръгна обратно по коридора по посока на гласовете, носещи се от трапезарията.

Пред вратата спря и се заслуша.

— ... към граничния район. — Това бе гласът на Брайс, спокоен и категоричен.

— Но защо и аз да не дойда?

Мередит надникна вътре. Ангъс и Холдън седяха на масата срещу Брайс. Ангъс спореше с приятеля си. Тя не виждаше лицето му, но ясно различи недоволството в гласа му.

— Не само Макензи са готови да те убият, още щом те зърнат. Не забравяй, че си навлече и гнева на клана Макалпин, стари приятелю. Ти отвлече жена от тях.

— Тяхната водачка — поправи го Брайс.

— Водачка ли? — Това бе един висок червенобрад мъж, който бе придружавал Брайс при вчерашното нападение.

Мередит видя как Брайс кимна.

— След като Аластър Макалпин е мъртъв, сега тя е начело на клана.

Сред десетината мъже на масата се разнесе шепот. Джейми, седнал отляво на Брайс, очевидно бе впечатлен.

— Че тя не е по-голяма от мен! Как може безпомощна жена да бъде водач на клан?

— Безпомощна ли? — Брайс се засмя невесело, като си припомни нападението от предишната нощ. — Не допускай никоя жена да те измами с крехката си външност, момчето ми. Тя далеч не е безпомощна.

Макар че в думите му се усещаше не толкова раздразнение, колкото весела почуда, на Мередит ѝ бе направило по-силно впечатление чутото преди това. Тя се дръпна назад и се замисли върху

него. Брайс Кембъл не ѝ бе прозвучал като човек, убил умишлено баща ѝ. Нито изглеждаше, че Ангъс и другите имат нещо общо с това ужасно дело.

Очевидно Гарет Макензи бе сгрешил. Но защо бе твърдял с такава сигурност, че Брайс Кембъл е убиецът?

Щом се върнеше, щеше да поговори с Гарет. Ала сега можеше да мисли само за едно. Как да се изплъзне от похитителите и да стигне до дома си.

Брайс и останалите вдигнаха очи, когато тя влезе. Хрътките я наобиколиха, после отново се върнаха край огъня.

Под пътния шал беше облечена в тънка снежнобяла дреха. Венчалната ѝ рокля.

Брайс бе жегнат от угрizение. Колко ли го мразеше, задето бе променил до такава степен съдбата ѝ?

Той се изправи и предложи на Мередит стола до себе си.

— Можеш да сервираш, Кара — извика. Девойката се появи с поднос димящи ястия, последвана от други слуги, носещи топъл хляб, бисквити и чинии със сладък пудинг.

Мередит чувствуваше стомаха си свит на топка. При самата мисъл за онова, което се канеше да предприеме, ръцете ѝ се разтреперваха, а вътрешностите ѝ се преобръщаха. Но трябваше да изяде всичко, което успее, за да има сили за предстоящото тежко изпитание.

Брайс я наблюдаваше как препълва чинията си с месо и хляб. Всеки път, щом отместеше поглед, тя пускаше в скута си храна, като я криеше между гънките на роклята.

Джейми, зает да храни хрътките, заврели се под масата, беше приятно учуден, че дамата също често пъха ръце под трапезата. Странно, че така бързо се бе сприятелила с кучетата.

— Значи сега ти си начело на клана Макалпин, момиче? — обърна се към нея набит мъж в грубо вълнено облекло.

— Да.

— Аластър Макалпин устоя на много нападения на англичаните — рече той, като разкъса парче месо с ръце. — Умееше да води бой.

— Познавал си баща ми?!

— Виждахме се от време на време. Той беше в Кралския съвет, както и бащата на Брайс. Клановете Макалпин и Кембъл бяха част от личната стража на краля.

Известно ѝ бе това. Знаеше също така, че планинците и хората от граничните райони не се отнасяха с особено доверие едни към други. Възпитана бе да вярва, че планинците са по-различна порода от останалите шотландци.

— Тогава знаеш, че баща ми бе миролюбив човек.

— Англичаните, които нападаха земите му, не биха се съгласили с теб, девойче. Заплашеха ли земите и хората му, превръщаше се в същински дявол...

— Да — намеси се Брайс. — Кръстосвал е меч с най-добрите от тях. Ала момичето искаше да каже, че Аластър Макалпин държеше на мира между клановете. Той твърдеше, че това е най-доброто ни оръжие срещу силните англичани.

— Някои биха нарекли призыва му за мир вик на страхливец.

Мередит стисна юмруци.

— Какво знаете вие за света извън планините? Имате ли престава как се живее в граничните райони? Как постоянно трябва да понасяме нападенията на английски отряди, дошли да крадат стадата, добитъка, дори жените?

— Още малко месо, милейди?

Мередит вдигна глава и видя Кара, застанала до себе си. В очите ѝ прочете предупреждение. Мередит преглътна думите, които се канеше да изрече гневно. Каква полза да предизвика тези диваци?

Тя мълчаливо напълни чинията си. Седналият до нея Брайс сподави усмивката си. Тази дама не се боеше да каже откровено какво мисли. Удивляваше се също на количествата храна, които бе способна да погълне. Само допреди минути чинията ѝ бе препълнена с хляб и месо. Къде ги побра това фино създание?

— Вижда се, че си благословена със здрав апетит, милейди.

— Може би по техните краища хората имат навик да ядат бързо, преди англичаните да са им окрали трапезата — подметна Ангъс.

Тя усети сподавения смях в тона му и цяла настръхна.

— Ако ще бъда затворничка в замъка ти, милорд Кембъл, нека поне угодя на стомаха си.

— Да, на всяка цена. Ще хапнеш ли малко пудинг?

Тя малко прибързано поклати глава. Мисълта да пусне лепкавия пудинг в роклята си я накара да се задави.

— Благодаря, ядох достатъчно.

С крайчеца на окото си видя Джейми да я наблюдава. Сви богато разкроената си рокля около храната и отправи молитва да се измъкне от трапезарията, без да я хванат.

Когато всички се нахраниха, Брайс бутна стола си назад.

— Ангъс, ти отговаряш за нея, докато аз се върна.

Мередит внимателно притисна храната към гърдите си. Краищата на шала бяха идеално прикритие.

— Моля те за последен път — меко продума тя. — Вземи ме със себе си.

— Ти ще останеш тук — отвърна той неумолимо с леден поглед.

— Ще съжаляваш — измърмори тя, когато Брайс се обърна.

Той бързо се извъртя към нея и хвана здраво ръката ѝ. В този миг отново усети познатият неудържим импулс и се разкая за глупостта си. Да докосва тази жена означаваше да допуска чувства, които нямаха място в живота му. Той рязко я пусна.

— Вече съжалявам за това, че те доведох тук. Но ти ще останеш, додето аз не решава да те върна при хората ти.

Мередит сама не знаеше дали трепетът, който я бе обхванал, е причинен от докосването му, или от страх да не разкрият плана ѝ.

При тропота от конски копита всички вдигнаха глави. Докато Брайс и Мередит надничаха през прозореца, останалите грабнаха оръжията си, готови да бранят замъка.

Мередит видя група ездачи, предвождани от напета млада благородничка с кестенява коса. На ръката ѝ бе кацнал сокол. Зад нея идеаха десетина мъже и жени в ловни облекла.

Мередит погледна към Брайс точно навреме, за да забележи как угрожената му гримаса отстъпи на радостна усмивка. Колко красив мъж беше, когато не я приковаваше със страшен поглед. Смаяна бе от непознатото чувство, което я обзе. Ревност? Каква нелепост! Възможно ли бе да ревнува при вида на въздействието, което тази непозната оказа върху Брайс Кембъл?

Той сякаш не забелязваше Мередит. Със смях даде знак на хората си да оставят оръжията. После, когато помогнаха на жената да слезе от коня, хукна към вратата, сподирен от Джейми и кучетата. Хората му го последваха и застанаха мирно в две редици.

Мередит реши да не губи време. Това бе най-добрата възможност за бягство, която можеше да ѝ се предостави. Додето другите бяха

заети с новодошлите, нямаше да забележат, че тя е напуснала замъка. Ако ѝ се усмихнеше щастлието, може би щеше да е далеч оттук, преди да разберат, че я няма.

Тя забърза по тъмния ходник и отвори вратата на библиотеката. Измъкна от шкафа наметката и кожата и натъпка в джобовете месото и хляба, които бе скътала в роклята си. После си сложи наметката. Тъй като тя бе правена за Брайс, Мередит направо потъваше в нея, а долният край се влачеше по пода. Тя сложи качулката, която не само скри главата ѝ, но и хвърли сянка върху лицето ѝ.

Метна кожата през ръката си. Каквото и време да я застигнеше, с нея щеше да бъде достатъчно защитена. Мередит затвори шкафа и тръгна към вратата. При звука на гласове замръзна на мястото си. Те приближаваха към нея. Като възклика уплашено, тя изтича и се пъхна в шкафа. Затвори вратата му и се озова в пълен мрак.

— Не мога да повярвам, че си тук.

При гласа на Брайс Мередит здраво стисна зъби.

— Нито пък аз. — Гласът на младата жена бе нисък с лек акцент.

Мередит чу как хрътките душат пред вратата на скривалището ѝ.

— Защо не изпрати ездачи да известят, че пристигаш? Щях да подгответя подобаващо посрещане.

— Исках да те изненадам. А и само това, че съм тук, в Кинлох Хаус, само по себе си е чудесно.

— Как успя да се измъкнеш от брат си?

— Тия дни Джеймс си има други грижи. — В стаята се разнесе смехът ѝ. — Влюбен е до уши в Агнес Хийт. Надявам се това да смекчи донякъде нрава му.

Мередит се бе свила в шкафа във възможно най-неудобна поза. Не можеше нито да седне, нито да се изправи, а бе принудена да стои наведена. Отгоре на всичко вълнената наметка ѝ тежеше и топлината от нея и преметнатата през ръката ѝ кожа я караше да се облива в пот. А кучетата все така душеха ли, душеха. Кога най-сетне ще легнат пред огъня? Защо точно в този момент избраха да ѝ обръщат внимание?

— А, да, Агнес, младата му невеста. Как я карат заедно?

— Сега поне има кого друг да тормози.

— Сигурно е било ужасно за теб. — В тона на Брайс личеше загриженост. Той прекоси стаята и подвикна на хрътките: — Хайде марш навън!

Кучетата се отдалечиха на няколко крачки и отново задушиха около шкафа.

— О, Брайс, ако започна да ти разказвам... Последните няколко дни във Франция бяха истинско мъчение.

— Горката Мери!

По звука на стъпките Мередит разбра, че Брайс е прекосил стаята и е застанал до гостенката.

Като надникна през цепнатината във вратичката, Мередит видя как Брайс я притегли и я прегърна.

— Знам колко ти липсва Франсис.

— Скъпият ми Франсоа! Да, ужасно ми липсва. Но не е само това. Цялата страна. Толкова мрачна е. Няма ги вече смеха и радостта.

— Гласът ѝ се сниши. — И всичко заради този ужасен дребосък с неговите проповеди.

— Да, Нокс. Завладял е умовете на хората.

— Той наблюдава и чака, Брайс.

— Какво чака?

— Да събъркам в нещо, за да ме унижи публично.

В стаята настъпи тишина и Мередит видя как Брайс и младата жена отидоха до прозорец, от който се откриваше безкрайна гора.

Кучетата не последваха господаря си, а все така обикаляха шкафа и душеха.

Горещината в тясното пространство бе непоносима. Мередит се уплаши, че скоро ще се задуши.

— Внимавай да не го засегнеш, Мери. Той може да ти причини много неприятности.

— Едва сега започнах да го разбирам — въздъхна непознатата.

— Копнея за танци и песни, за Франция. Копнея да устройвам елегантни забавления, да се смея... да флиртувам. О, Брайс, аз съм едва на осемнайсет години, а вече нямам съпруг и животът свърши за мен. Ужасно е. Ужасно...

Мередит усети сподавената веселост в тона на Брайс, когато той каза:

— Ти си твърде красива, Мери, твърде пълна с живот и смях, за да бъдеш обречена на самота. Кой мъж не би си загубил ума по теб!

— Ти загуби ли го? — топло и подканващо прозвуча гласът ѝ.

— Да, разбира се, и ти го знаеш. Всички бяхме влюбени в теб във Франция.

— Не ми ги разправяй тия, Брайс Кембъл! Ти бе единственият шотландец, който не се поддаде на очарованието на Франция.

— Само защото копнеех за родните си планини. Боях се, че е твърде лесно да бъда съблазнен от живота, който ти ми предлагаше.

— Затова ли си тръгна така внезапно?

— Да, трябваше да се върна у дома. Иначе бях загубен.

— Бедният Брайс... И струваше ли си?

Настъпи тишина. Дълго време Мередит чуваше само прашенето на огъня. Ако не успееше да смъкне тази тежка наметка, скоро щеше да припадне от жега. Заслушана в проточилото се мълчание, тя се опита да се съблече. Измъкна едната си ръка и започна да се бори да освободи и другата. Погълната от това си занимание, не чу приближаващите стъпки.

Вратата на шкафа се отвори внезапно и Мередит падна в ръцете на Брайс. Щеше да се стовари на пода, ако той не беше я задържал здраво. Възбудените кучета мигом ги заобиколиха.

— Защо ни шпионираш? — тихо и заплашително изрече Брайс.

Бузите на Мередит пламнаха. Изпита небивало унижение, застанала пред високомерната млада дама, която я гледаше така, сякаш не можеше да повярва на очите си. Как ли изглеждаше? Сигурно като някоя парцалива просякиня. През едната ѝ ръка бе преметната наметката и се влячеше след нея по земята. Кожата се бе заплела в краката ѝ и заплашваше да я препъне. От джобовете на наметката се ръсеха парчета хляб и месо. Хрътките се втурнаха към разпиляната храна. Брайс я наблюдаваше с присвирти очи.

— Можеш ли да обясниш какво става тук?

Тя преглътна мъчително. Бяха я пипнали. Нямаше смисъл да се опитва да лъже.

— Аз... Канех се да избягам, додето беше зает с гостенката си.

— Да избягаш? — Младата жена приближи към Мередит и я огледа с нескрито любопитство. — И защо искаше да избягаш?

— Защото ме държат тук против волята ми — извика Мередит.

— Брайс? — Младата жена с разширени очи се обърна към домакина. — Истината ли казва това момиче?

Сърцето на Мередит подскочи. Непозната сигурно щеше да настоява пред Брайс веднага да я върне у дома ѝ.

Той все така държеше Мередит за рамото. Пръстите му се стегнаха, усети как гневът му нараства.

— Да. Тя казва истината. Това е Мередит Макалпин.

— О, колко вълнуващо! Чух за... случката в катедралата. Трябва да ми разкажеш всичко. — Очите ѝ затанцуваха палаво. — Това е толкова... — Тя бързо заговори на френски, а очите на Брайс потъмняха от гняв. После тя продължи на английски: — Такова дръзко и романтично приключение! Сърцето ми примира само като си помисля за това. Ти си истински дявол, Брайс Кембъл! А ти, Мередит Макалпин, си щастливка. Един ден ще разправяш на внуките си тази необикновена история.

— Глупачка! — Мередит изрита кожата изпод краката си и рязко съмъкна притесняващата я наметка. В краката ѝ кучетата дояждаха последните остатъци. — Един варварин ме е взел в плен, а ти си въобразяваш, че трябва да припадам от радост.

При обидните ѝ думи смехът на гостенката секна. Тя царствено вдигна брадичка и презрително огледа Мередит.

— Не си получила позволение да ми говориш с този тон. Веднага коленичи и моли за прошка!

Мередит зяпна от смайване. За миг не можа да повярва на ушите си. Обърна се към Брайс и видя, че е широко усмихнат. Това само разпали още повече гнева ѝ.

— Не стига, че си глупава, а си суетна, нахална...

Брайс я стисна още по-здраво. Той проговори през смях:

— Млъкни, жено! Още ли не си разбрала коя е посетителката ни? — Мередит погледна надменната особа, която продължаваше да я изучава с присвирти очи. — Коленичи, Мередит — промърмори той. — И отдай почест на твоята кралица.

— Кралица?! — Гърлото на Мередит пресъхна. Тя се втренчи в жената, сетне с възклициание падна на колене. — О, Ваше Величество, простете ми!

ПЕТА ГЛАВА

— Глупава? Суетна? Нахална? — Кралицата отчетливо изговаряше всяка дума. Мередит, коленичила пред нея, потръпваше, сякаш я удряха с камшик. — Тя твърде много си позволи — надменно отсъди кралицата. — Този път, Брайс, наистина си намерил жена, която ти подхожда по нрав.

— Да — безгрижно отвърна той. Не го притесняваше това, че кралицата продължава да гледа ядосано момичето, коленичило в краката ѝ.

— Бих могла да накарам публично да те набият с пръчки за неуважение към кралската особа.

Мередит сведе глава, боейки се да срещне очите на Нейно Величество.

— Съгласна ли си наказанието да стане тук? — попита Брайс, като с мъка удържаше смеха си. Знаеше, че кралицата е твърде добросърдечна, за да изпълни заканата си. — Или ще я водиш чак в Единбург?

— Подиграваш се на твоята кралица? — ядосано се обърна Мери към Брайс.

— Не. Дори ще изпратя Ангъс да донесе камшик от конюшнята.

Брайс се извърна и понечи да тръгне, но кралицата го хвана за рамото.

— Чакай, много бързаш. Измислих по-добро наказание за тази непочтителна поданица.

Мередит събра цялото си самообладание, за да посрещне онова, което я чакаше. Каквото и наказание да ѝ наложеше кралицата, тя си го заслужаваше. Как бе могла да изрече такива груби думи?

— Изправи се, Мередит Макалпин, и погледни кралицата си, за да узнаеш какви ще са последствията от постъпката ти.

Мередит се надигна с треперещи крака. Погледна Брайс, ала нищо не прочете в непроницаемите му очи.

— Ще ти дам право на избор — заяви кралица Мери. — Публично бичуване или... — Тя прехапа устни, за да скрие усмивката си. — Възможност да позабавляваш своята кралица. Трябва да разкажеш на мен и на придворните ми дами всички подробности за твоята... Твоята среща с този негодник Брайс Кембъл. От първия миг, когато го зърна.

При смайването, изписано по лицето на Мередит, кралицата прихна. Дори Брайс не можа да сдържи смеха си.

— Нима само това искате, Ваше Величество? Обикновен разказ?

— Не обикновен — поправи я кралицата. — Не бива да изпускаш и най-малката подробност. Искам да знам всичко. — Тя се обърна към Брайс. — А ти, негоднико, ни остави насаме поне за час. Това са женски приказки, нали разбиращ. Когато тя свърши, слугите ти могат да ни нагостят, преди да се върнем във Фолкланд.

Кралицата плесна с ръце, призовавайки дамите от ловната си свита.

— О, Брайс, ще се забавлявам повече, отколкото с някой поет или музикант. Точно от такова развлечение имах нужда. Жivotът ми е така скучен, откакто се върнах от веселата Франция.

— Верните ви поданици са щастливи, че могат да ви служат — рече той и повдигна ръката на кралицата до устните си. Преди да излезе, хвърли предупредителен поглед към Мередит. — Внимавай какво говориш в присъствието на Нейно Величество. Следващия път може наистина да пострадаш.

Минути по-късно Мередит се озова заобиколена от пет благородни дами. Те всички се казваха Мери. Младата кралица ѝ представи четирите си най-близки приятелки — Мери Бийтън, Мери Флеминг, Мери Сетън и Мери Ливингстън. Четирите Мери бяха придружавали кралицата от най-ранно детство. И като всички добри приятелки, те си споделяха дори най-интимни тайни.

Докато слугите наливаха чай и поднасяха бисквити, дамите се настаниха около камината. Щом прислугата напусна стаята, кралицата даде знак на Мередит да започне разказа си.

Мередит подробно описа трагичното убийство на баща си и съгласието да се омъжи за Дезмънд Макензи, за да осигури закрила за хората си.

— Онези от нас, които живеят в граничните райони, не могат да подценяват опасността от английските нашествия.

— Любимата ми братовчедка Елизабет Английска — процеди Мери през зъби — ни уверява, че прави всичко възможно, за да защити земята и народа ни. Ала докато ни праща тези си послания, войниците ѝ продължават да плячкосват.

Мередит бе изненадана от избухването на кралицата. Възможно ли бе тя винаги да е така откровена? Не съзнаваше ли, че дори и изречени пред приятели, думите й нямаше да се запазят в тайна? Кралицата повече от всеки друг трябваше внимателно да прикрива мислите си.

— Продължавай с разказа си — нареди Нейно Величество.

— Ти обичаше ли Дезмънд Макензи? — прекъсна я Мери Флеминг.

— Що за глупости, Флем! — сряза я кралицата. — На коя благородничка някога са разрешили да се омъжи по любов?

Стъпisanа от забележката на кралицата, Мередит открыто я погледна. На всички бе известно, че Мери Стюарт и принц Едуард Английски бяха сгодени още от деца. Но неговата смърт я бе освободила от тази обвързаност. Носеха се слухове, че е била доста щастлива с крехкия млад дофин, за когото се бе омъжila на петнайсетгодишна възраст. Ала майка му, Катерина Медичи, с радост се бе отървала от упоритата шотландска кралица, когато дофинът бе починал без време.

— Е, обичаше ли го?

Мередит заби очи във върховете на пантофките си.

— Бяхме приятели като деца.

— С нетърпение ли чакаше да се омъжиш за него? — попита Мери Сетън.

— Ами да споделиш ложето му? — добави Мери Флеминг.

Мередит цяла пламна. На помощ ѝ дойде кралицата.

— Стига сте притеснявали момичето! Оставете я да довърши разказа си.

— С неохота приех да се омъжа за Дезмънд. Едва ли някога бих го обикнала така, както една жена иска да обича мъж. Но знаех, че този съюз ще осигури на хората ми закрила от страна на Макензи. Всичко бих направила за хората си.

— Думи на истинска шотландка — усмихна се кралицата топло на Мередит. Въпреки обидата отпреди малко, тя се възхищаваше на духа на девойката

— Значи бе готова да го вземеш за съпруг, макар да не го обичаше? Беше ли той така красив като Брайс Кембъл?

Мередит почувства, че бузите ѝ пламват още по-силно.

— Беше рус, със светла кожа. Съвсем хлапак още.

— Брайс Кембъл — рече кралицата с одобрителна усмивка — съвсем не е хлапак. Той е истински мъж. — И като видя смущението на Мередит, рече с нетърпелива въздишка: — Хайде, разказвай нататък.

Когато Мередит описа убийството на съпруга си пред олтара и постъпката на брат му Гарет Макензи, дамите ахнаха.

— Нима Гарет не е разbral, че поставя живота ти в опасност, като не се е подчинил на заповедите на Брайс Кембъл?

— Не бях помислила за това — отвърна Мередит. — Всичко стана много бързо. Когато Гарет изпрати стрелата, видях, че гигантът се носи към мен. Изведнъж се озовах в ръцете му и полетях над главите на хората в катедралата.

— Колко вълнуващо!

— Колко ужасно!

— Колко романтично!

— Ти разплака ли се?

— Не. — Мередит повдигна брадичка, за да надделее над смущението си пред тези така откровени жени. — Не бих доставила удоволствие на Брайс Кембъл, като се разплача.

— О, прекрасно! — плесна с ръце кралица Мери и даде знак на другите да мълкнат. — Това би вбесило мъж като Брайс. А сега ни разправи всичко, което се случи след паметната ти среща с Брайс Кембъл.

— Да... Паметна.

Мередит описа отвличането, трудното пътуване към планините, опитите да убие Брайс в леглото. Докато я слушаше, очите на кралицата блестяха трескаво, сякаш изживяваше всяка случка в съзнанието си.

— Брайс Кембъл е най-силният мъж, когото съм срещала! — с нескрито възхищение в гласа заяви кралицата. — В цяла Шотландия се

знае, че малцина са тези, които могат да го надвият в битка или дуел. От много мъже съм чувала, че биха искали Брайс да е техен съюзник на бойното поле. И все пак ти си се осмелила да го нападнеш.

— В собственото му легло — многозначително намигна Мери Флеминг.

— Отчаяно исках да се върна при хората си, Ваше Величество. Нима вие на мое място не бихте сторили същото?

Кралицата кимна.

— Как се озова в спалнята му?

Мередит извърна поглед и от срам не смееше да погледне кралицата в очите.

— Той сам ме затвори там.

Кралицата се обърна към приятелката си Мери Флеминг, която седеше и гледаше мълчаливо.

— Какво ще кажеш, Флем?

— Продължавай, слушаме те — промърмори не много ентузиазирано Мери Флеминг. Изглеждаше някак разсеяна. Докато Мередит продължаваше мъчително да разправя историята на похищението си, Флеминг наблюдаваше кралицата, а сетне си позволи да огледа младата жена до себе си. Внезапно тя възклика: — Каква забележителна прилика!

— За какво говориш, Флем? — вдигна царствено вежди кралицата.

— Двете с Мередит Макалпин много си приличате. Все едно сте сестри.

Под любопитните погледи на останалите, Мередит отново се изчерви.

Кралицата се изправи, направи няколко крачки, сетне се обърна към другите три дами.

— И вие ли така смятате?

— Но, разбира се — обади се Бийтън. — Косите ви са еднакви.

Трите жени хванаха кичури от косата на Мередит, повдигнаха ги и започнаха да ги разглеждат на светлината.

— Същият цвят като на Ваше Величество. Ако сплетем косата на Мередит и разпуснем вашата, няма да има разлика — заяви Сетън.

Кралица Мери бе очевидно заинтригувана от този неочекван обрат.

— А също така и двете са дребни, с фина конструкция. —
Флеминг хвани Мередит за ръка и я заведе в средата на стаята, където останалите я заобиколиха.

Всички се засмяха, но кралицата стоеше някак насторани. По лицето ѝ личеше, че мисли съсредоточено. Внезапно тя се приближи към момичето.

— С какво си облечена? Това венчалната ти рокля ли е?

Мередит кимна. В тона на кралицата имаше едва сдържана възбуда, която я озадачи.

— Нямаш ли други дрехи?

— Нямах време да подбирам тоалети, Ваше Величество. Нали помните, бях похитена пред олтара.

— Значи Брайс и останалите са те виждали само с тази рокля.

Мередит изчака, съзнавайки, че кралицата е намислила нещо.

— Флеминг и Бийтън! Помогнете ми да се съблека.

Дамите се втренчиха в кралицата, без да помръднат.

— Вие, Сетън и Ливингстън, помогнете на Мередит да си свали роклята. Каква чудесна шега ще изиграем — възклика кралицата и се разпърха наоколо като момиченце.

— Не разбирам...

— С такива игри се забавлявахме във Франция — обясни Мери с оживено лице. — Ще си сменим дрехите, за да видим кой пръв ще открие малката ни измама.

Мередит понечи да поклати отрицателно глава, но кралицата продължи:

— Колко са хората, които истински се вглеждат в околните. Те очакват да те видят в дрехите, които носиш, откакто си пристигнала, и за тях жената на масата, облечена в бяла рокля, ще си ти. А така, както аз пристигнах в този тоалет за лов, ще повярват, че тази, която го носи, е кралицата.

Мередит продължи да поклаща глава, но кралицата махна на останалите.

— Побързайте, Брайс ни даде един час на разположение. Наблизава време да се появим на трапезата.

Мередит стоеше безпомощна и замаяна, докато жените, увлечени от плана на кралицата, свалиха роклята и пантофките ѝ и ги замениха с виненочервения кадифен костюм, обшит със скъпоценни камъни.

Докато Мери Сетън връзваше връзките на високите обувки, Мери Ливингстън среса косата ѝ в прическа като на кралицата.

В същото време на кралицата облякоха бялата рокля на Мередит и обуха пантофките ѝ. Вдигнатата ѝ високо коса бе разпусната и падна на плавни вълни до кръста.

Когато и двете жени бяха готови, отидоха до огледалото, застанаха една до друга и започнаха да се разглеждат.

— Нещо не е в ред — продума Мери Флеминг.

— Заради очите. Всеки, който види зелените очи на Мередит, ще разбере, че тя не е кралицата.

— Воал? — предложи кралицата.

— Разбира се! — Флеминг свали шапчицата си с воал и я постави върху главата на Мередит.

Тънкият, подобен на паяжина воал закриваше очите и горната част от лицето ѝ.

— Идеално! — Кралицата внимателно огледа момичето до себе си, а после и собственото си отражение. — Не се ли чувствуваш царствена в одеждите ми, Мередит?

Младата жена се забави за миг, преди да отвърне:

— Да. Странно чувство изпитвам, като знам, че нося дрехите на кралицата, а тя — моите.

На вратата се почука и всички се извърнаха. Влезе Кара и направи реверанс пред Мередит.

— Господарят Кембъл ви съобщава, че е подготвил угощение за Ваше Величество.

Мередит бе така стъписана от реакцията на слугинята, че леко ахна и отстъпи назад. Дамите наоколо се изкискаха. Кралицата, облечена в бялата венчална рокля, се преви на две от сподавен смях. Горкото момиче, объркано от неочекваната реакция на думите си, се поклони и със сведен поглед напусна стаята.

— Видя ли? — извика кралицата. — Тя изобщо не те погледна. Видя дрехите, кестенявата коса и реши, че говори на кралицата. Елате — повика тя Мередит и другите. — Ще отидем на трапезата на Брайс и ще видим кой пръв ще разкрие малката ни шега. Сетън — внезапно рече тя, — обзалагам се на един златен суверен, че няма да разкрият размяната, преди да сме довършили първото блюдо.

— Добре, Ваше Величество — кротко рече Мери Сетън. — Приемам облога.

— Ваше величество — дискретно пошушина Мери Флеминг, — за да бъде всичко достоверно, трябва да отстъпите на Мередит да върви напред. А също така трябва да забравите буйния си нрав и да се държите както подобава на пленничка.

— Мила Флем, колко си съобразителна! — засмя се кралицата и отстъпи встрани, за да пусне Мередит да застане начело.

Брайс бе смръщен и замислен, докато се преобличаше в дрехи, подходящи за пред кралицата. Възнамерявал бе този ден да се върне до граничния район и да потърси Гарет Макензи. Щом освободеше земята от този негодник, спокойно можеше да върне Мередит при хората ѝ. И колкото по-скоро станеше това, по-добре. Присъствието ѝ се оказа по-смущаващо, отколкото бе предполагал.

Странно как плановете му постоянно бяха променяни от чужди приумици.

Повика го един слуга и той бързо излезе от стаята.

Жените вече се бяха събрали в голямата зала заедно с хората на Брайс и мъжете от ловната дружинка на кралицата.

Когато Брайс влезе, Мери Флеминг побутна Мередит.

— Ваше Величество сигурно ще ни заведе до масата. Може би нашият домакин ще бъде така добър да ви придружи.

Брайс почтително предложи ръката си и почувства малката длан върху ръкава си. Поведоха веселата групичка към масата и той попита:

— Забавен ли ти се стори разказът на Мередит?

— Изключително — прошепна мнимата кралица до него.

— Дано не сте я шокирали много с твоите приятелки.

— Откъде ти хрумна такова нещо!

Той стисна леко ръката ѝ.

— Не играй на кралица със стария си приятел. Познавам теб и другите Мери по-добре от всеки друг. Вършите и говорите скандални неща, просто за да видите каква реакция ще последва.

Събеседницата му остана мълчалива и той озадачено погледна сведената ѝ глава. От най-ранните дни на познанството им никога не бе

сварвал кралицата неспособна да отговори, особено когато биваше критикувана за нещо.

Той приближи устни до ухото ѝ и пошушна:

— Я кажи какво направихте този път.

— Да сме направили нещо? — все така със сведена глава промърмори тя. — Боя се, че не те разбирам.

Кралицата се държеше странно. Брайс я познаваше достатъчно добре, за да се досети, че е намислила нова шега.

— Хайде — подкани я той и поспря, докато останалите ги настигнат. — Кажи ми, защото, така или иначе, скоро ще разкрия играта ти.

— Няма никаква игра. Просто съм прегладняла.

Брайс се отказа да настоява повече за момента и ѝ се усмихна.

— Тогава ще се насладиш на угощение, достойно за кралската ти особа.

Той задържа стола ѝ начело на масата и се разположи от дясната ѝ страна. Както винаги четирите Мери се скучиха около владетелката си, а помежду тях насядаха мъже от ловната свита. Брайс забеляза, че Мередит бе настанена на отсрещния край на масата помежду Ангъс Гордън и Джейми Макдоналд; макар лицето ѝ да бе извърнато встрани, по устните ѝ играеше усмивка. Странно. До този момент не я бе виждал с друго изражение, освен с презрителна гримаса.

Кристалните чаши бяха напълнени, Брайс повдигна своята и възклика:

— За Мери, кралица на шотландците!

— За Мери! — като echo се обадиха всички присъстващи, преди да допрат чаши до устните си.

Начело на масата виновницата за тяхната наздравица само леко кимна и отпи.

В последвалата тишина се обади младата дама в далечния край на трапезата:

— Когато си тръгнете, ще ме вземете ли със себе си... Ваше Величество?

Всички ахнаха, смяяни от дързостта на пленицата. Ангъс постави ръка на рамото ѝ, сякаш за да я предупреди, но тя го отблъсна с рязко движение, като че никой дотогава не бе посмявал да я докосне по такъв начин.

Брайс забеляза как кралицата до него леко кима с глава. Цял пламна от гняв при този прям опит на Мередит да избяга от Кинлох Хаус с благословията на кралицата. Щом гостите си тръгнеха, суро щеше да се разправи с нея. А засега щеше да въздържи яда си и да подходи по-дипломатично.

— Не е редно да се обръщаш към кралицата, освен ако тя сама не те е попитала за нещо.

— Мога ли да говоря, Ваше Величество? — долетя дръзкият отговор от другия край.

Ангъс отново се опита да я укроти, но тя не му обърна никакво внимание и понечи да продължи.

— Не. Сега ще ядем — с предупредителен жест възпря думите ѝ Брайс.

При този сигнал слугите закръжиха около гостите, предлагайки подноси с вдигащо пара мясо от елен, заек, гъска, фазан и яребици. Поднасяха се хлябове, току-що извлечени от пещта, както и горещи пудинги.

Жената в бялата рокля отново се провикна от далечния край на трапезата:

— Прекрасна храна, милорд!

Брайс присви очи. Нима Мередит бе решила да отнеме думата на всички? Може би се надяваше да привлече вниманието към себе си, за да си спечели закрилата на кралицата.

— Някои говорят, че планинците живеят като крале, додето повечето хора от низините гладуват. — Всички погледи се насочиха към жената в бяло, която седеше до Ангъс. С широка и невинна усмивка тя добави: — Не е ли истина, Ваше Величество?

Брайс чу приглушеното възклицание до себе си.

— Да — раздаде се гласът, после с неумел френски акцент добави: — Говори се, че мнозина мечтаят за богатствата на планинските лордове. Ти как мислиш... Мередит?

Брайс внимателно огледа съседката си, облечена във виненочервена кадифена рокля. Роклята и косата бяха тези на кралицата, но гласът, макар и подобен, не бе нейният! С Мери бяха приятели твърде отдавна. Бе я чувал и сърдита, и щастлива, и болна, и в отлично здраве. Навсякъде би разпознал гласа ѝ.

Постара се да огледа лицето ѝ под воала. Защо ли изобщо кралицата носеше шапка с воал на угощението? В ъгълчето на устните му се появи бегла усмивка. За да се скрие под него? Усмивката му стана по-широва.

— Помниш ли как някога ходехме на езда в Париж с теб и дофина? — попита той.

Сътрапезничката му внезапно притихна.

— Не е възможно да си забравила. Устройвахме си надбягвания. Веднъж се бяхме обзаложили на сто златни суверена.

Съседката му продължаваше да мълчи.

— За твоето нещастие аз спечелих с няколко метра преднина.

От отсрещния край на трапезата проехтя гневен отговор:

— Как смееш, Брайс Кембъл! Аз спечелих това надбягване! И облогът бе петстотин златни суверена. Додето ме настигнеш, вече бях предала жребеца си на коняря и се бях оттеглила в покоите си. Тогава заплаши, че ще изпратиш коня си в кланицата, задето се е спънал и е изгубил състезанието.

Всички на масата мълкнаха стъписано. Брайс отметна глава назад и гръмогласно се разсмя.

— А откъде моята пленница Мередит Макалпин знае тези неща?

Насреща му кралицата се изправи и окончательно смяя присъстващите, които до този момент още не бяха схванали шагата.

— Разбра още от самото начало, така ли?

— Не, Ваше Величество — отвърна Брайс, като изтри сълзите, бликнали от смеха. — Не и докато не чух тази лоша имитация на френски акцент от съседката си.

— Значи Мередит провали шагата!

— Издаде я дързостта на тази, която уж е моя пленница. Имате подчертано кралско изльчване, мадам. А това е една черта, която не ви позволява да се слеете с тълпата. На колко се бяхте обзаложили за тази лудория?

— Само на един златен суверен — широко се усмихна насреща му кралицата. — Но си струваше да загубя облога със Сетън, за да те поставя на мястото ти, Брайс Кембъл. — Тя огледа останалите си сътрапезници. — И нека никой на тази маса не си въобразява, че който и да е планински лорд може да победи своята кралица в надбягване. Да го повторим ли отново, Брайс?

— Може би друг път, Ваше Величество.

Докато останалите се превиваха от смях пред този маскарад, устроен от кралицата, Брайс се обърна към Мередит. Тихо, за да не го чуят останалите, той й пошепна:

— Браво на теб! За няколко мига все пак успя да ме измамиш.

Мередит само се усмихна. Защо ли думите на Брайс й доставиха такова удоволствие? Той си оставаше все същият варварин, който я бе пленил и я бе задържал против волята ѝ в планините.

Но така ли бе всъщност? Мередит се замисли за изключителната вярност на хората му, така неочеквана към човек с подобна репутация. А и библиотеката му, пълна с книги и документи... Нима тя не говореше за образован човек? Отгоре на всичко и приятелството му с кралицата?

Толкова много въпроси. И все пак, след като кралицата си тръгнеше, тя щеше да остане тук по принуда и може би щеше да узнае отговорите.

Мередит хвърли поглед към кралицата, която приемаше поздравления за последната си шега. Нима самата кралица не бе повдигнала въпроса за бъдещата ѝ съдба? Може би все още можеше да я убеди да я вземе със себе си? По този начин поне щеше да се освободи от Брайс Кембъл. Та нали това беше искреното ѝ желание.

Отсреща на масата Джейми Макдоналд седеше като прикован към стола си редом със самата кралица. И току-що бе имал честта да стане свидетел на една от прословутите ѝ шеги. Би ли могъл животът да му предложи нещо по-прекрасно?

ШЕСТА ГЛАВА

Когато се нахраниха, кралицата настоя да повика музикантите, които пътуваха с нея. Докато те приготвяха инструментите си, Брайс заведе Джейми при кралицата.

— Този момък свири на няколко инструмента, мадам, включително и на лютня. За него ще е чест да се присъедини към кралските музиканти.

— Чест ще бъде за тях да свирят с него.

С пламнали бузи Джейми взе лютнята си и отиде при музикантите. Брайс му кимна и той засвири. Само след минути забрави притеснението си, когато баладата започна да се излива изпод пръстите му.

— Не съм танцуvalа, откакто напуснах Франция — миловидно нацупена въздушна Мери. — Тук, в Шотландия, танците са забранени, както и всичко останало, което носи удоволствие. Ала при вас в планините — внезапно ободрена добави тя — този ужасен Джон Нокс няма как да научи за скандалните ми приключения.

— По-скоро злополучни приключения, доколкото те познавам — добави Брайс с усмивка.

— Замълчи. Сега, след като отново съм облечена като твоята кралица — и Мери погледна красноречиво към виненочервената си рокля, — ти нареждам да покажеш необходимото уважение. Нещо повече, нареждам ти да научиш най-новите танци, донесени от Париж.

— Ваш покорен слуга, мадам.

Брайс с поклон й предложи ръката си и я отведе в средата на залата.

Седнала между Ангъс и Холдън, Мередит само можеше да наблюдава как кралицата и приятелките й учеха Брайс и другите кавалери на най-новите танци.

Почти скандален бе начинът, по който жените наставляваха мъжете да ги въртят под звуките на музиката. Краката им се движеха в

съвършен ритъм, телата им леко се полюляваха. Един от шокиращите нови танци дори завършващ с целувка.

Мередит вцепенена наблюдаваше как кралицата повдигна лице към Брайс. Устните им се докоснаха. Мъжете и жените наоколо взеха да пляскат с ръце и да подвикват насърчително.

Младият Джейми Макдоналд ги гледаше онемял. Та Брайс целуваше кралицата!

— Ти си все същият, Брайс — усмихната подхвърли кралицата.

— Само с едно докосване караш сърцето ми да подскача.

— А вие, госпожо — също с усмивка ѝ отвърна той, — все така сте най-опасната кокетка и най-прекрасната танцьорка във Франция и Шотландия.

— Ласкаеш ме.

— Не, Мери — поклати глава той, като ѝ предложи ръката си и я поведе през залата. — Очевидно е, че обожаваш танците. Движиш се като лист, носен от вятъра.

— В тази воинска гръд бие сърце на поет — обяви кралицата през смях.

— Ще разрешите ли един танц, Ваше Величество?

Кралицата се остави в обятията на един мъж от свитата си и двамата се отдалечиха във вихрен танц. През рамото на партньора си Мери подвикна:

— Танцуващ с пленницата си, Брайс. Справедливо би било да я научиш на парижките танци.

Брайс запази усмивката си само докато се извърна. В следващия миг Мередит го видя загрижено смръщен, но той тутакси промени и това си изражение. Протегна ѝ ръка и Мередит бе принудена да я приеме.

— Аз не танцуващ, милорд.

— Твоята кралица ти нареди.

Видя я как прехапва устни, оставяйки се в прегръдките му.

Щом ръцете му я обгърнаха, мигом го заляха объркващи чувства. Усещането съвсем не бе от приятните. Допрял устни до слепоочието ѝ, той промълви:

— Би могла да се усмихнеш мъничко. Да се учиш да танцуваш не е тъй болезнено като публично бичуване.

— Сигурен ли си? Не видях да се усмихваш преди малко — подметна тя, като се опитваше да не обръща внимание на чувството, надигащо се у нея.

— Чудех се дали да не те претърся първо, за да проверя не носиш ли кинжал.

Тя му отправи малко пресилена усмивка.

— Дори и да носех, милорд, нямаше да бъде скрит, а във вашия гръб.

Почувства как ръката му на кръста ѝ се стяга, докато я водеше в сложните стъпки. Телата им, в началото сковани, се движеха в такт. Ала музиката на арфата постепенно ги завладя и те се отпуснаха.

Там, където ръцете му се допираха до нея, плътта ѝ гореше. Мередит чувстваше всеки от пръстите му на гърба си и се тревожеше от сладостното усещане, предизвикано от неговото докосване. Дъхът му пареше слепоочието ѝ. Бяха заобиколени плътно от другите двойки и той я притегли по-близо към себе си, при което тя усети как устните му се притискат към косата ѝ. Ръката, хванала нейната, бе силна и здрава и той я водеше с лекота. Цяла трепереше отвътре, но това нямаше нищо общо с обстоятелството, черушава пуританските закони, като танцува. Не, не в танца бе провинението ѝ, а в мъжа, който я бе прегърнал.

Брайс я завъртя и потръпна, когато гърдите ѝ се притиснаха към тялото му. В същия миг и бедрото ѝ се допря до неговото и той усети разлялата се топлина. По ръката ѝ, тъй малка и мека в неговата, личаха белези от насилието, което бе проявил към нея през нощта. Нападнаха го угрizения заради начина, по който бе принуден да се държи към нея.

— Бях планувал днес да се върна в граничния район и да довърша спора с Гарет Макензи. Тогава вече можех да те пусна при хората ти.

— А вместо това танцуваш под свирнята на кралските музиканти.

— Нищо не може да се направи.

— Да, изглежда за толкова много неща нищо не може да се направи. — Очите ѝ станаха мрачни. — Не можеше да не убиеш Дезмънд. Не можеше да не ме вземеш в плен...

Брайс продължаваше да я държи в прегръдките си, но усещаната топлина сега бе по-различна. Не се гордееше с това, че по погрешка бе убил невинен човек. Нито се радваше, че е взел момичето в плен. Засегнала го бе по болното място. Прииска му се да я разтърси, да я хване за гърлото и...

Мередит се бореше с бушуващите си чувства. Бе се надявала, че като го обиди, като си напомни отново кой е той, ще отпъди тази си срамна реакция при неговия допир. Ала изглежда нищо не можеше да я спаси от слабостта ѝ.

— Край на танца! — извика кралицата. — Трябва всички да се целунем.

Мередит се дръпна назад, ала нямаше как да се съпротивлява на силата на Брайс.

Той се наведе, решил небрежно да докосне с устните си нейните. В края на краищата това не бе истинска целувка. Бе чисто и просто последната глупава парижка мода.

Наистина бе просто докосване на устни. Продължи само части от секундата. И все пак в този кратък миг тя почувства огъня и отскочи, сякаш се бе опарила.

Брайс също го усети. Опита се да потули вълнението си с безизразно лице. Ръцете му на кръста ѝ си оставаха абсолютно неподвижни и той си нареди да не я притегля по-плътно. Ала нямаше как да контролира ударите на сърцето си. Усещаше пулса в слепоочията си, а кръвта му завря неудържимо.

— Благодаря за танца, милейди. — Той повдигна глава и изръмжа гневно: — Ангъс!

Приятелят му мигом скочи и бързо дойде при тях. Мередит случайно погледна през рамото на Брайс към мястото, където седеше Холдън Макей. Лицето му бе тъй мрачно и яростно, че тя с усилие потисна треперенето си.

— Танцува с дамата — изрече Брайс и я бутна към изненадания Ангъс.

Без нито дума повече Брайс се обърна и напусна залата.

Мередит повдигна брадичка, решена да не го поглежда, докато излиза. Но очите ѝ неволно го проследиха, като поглъщаха всяко негово движение. Завърши танца с Ангъс Гордън в пълно мълчание.

Джейми също наблюдаваше оттеглянето на своя герой. Изгаряше от желание да му подражава в абсолютно всичко, което той вършеше. От другия край и кралицата забеляза гневното напускане на Брайс. Не пропусна също и погледа на Мередит, вперен в него. Докато ги наблюдаваше с жив интерес, по устните ѝ плъзна усмивка на разбиране.

Късно следобед кралицата и свитата ѝ се приготвиха за заминаване. Преди да тръгнат, тя изпрати един от слугите да доведе Мередит.

Кралицата я прие в уютната библиотека и Мередит си припомни неловката им първа среща, когато бе изпаднала от шкафа в ръцете на Брайс. Страните ѝ се обагриха с очарователна руменина.

— Може би решихте да ме вземете със себе си, Ваше Величество?

Кралицата поклати глава.

— Не бих налагала волята си на един стар приятел. Каквото и да е намислил Брайс Кембъл, аз се доверявам на преценката му.

Видя как лицето на Мередит помръкна при тези думи.

— Но нали на масата...

— На масата аз се забавлявах за сметка на Брайс. — И за да облекчи болката на Мередит, добави меко: — Но знай едно: макар избухливият му нрав и умението му да върти меч да са легендарни, Брайс е прекрасен и достоен човек. Въпреки враждебното си отношение към рода Макензи, той ще се погрижи да останеш невредима.

Невредима? Ами чувствата, които предизвикваше у нея? Чувства, на които дори не бе подозирала, че е способна. Потръпваше само при мисълта как едва не бе се разтопила в обятията му, докато танцуваха. А и онази целувка. Бе като допир от крила на пеперуда. И все пак сърцето ѝ тъй силно бе забило, че тя се уплаши да не би околните да го чуят. Милостиви боже, какво ли ѝ бе писано? Внезапно я обзе отчаяние. Нима щеше да остане завинаги да вехне в този затвор?

— Искам да си ида у дома, Ваше Величество!

— Да, у дома... — Мери Стюартолови искреността в молбата ѝ. Нима тя самата не мислеше за Франция като за свой дом? Нима не

копнееше да се завърне към разкоша и веселието на френския кралски двор? Мрачното настроение в Шотландия, откакто тук се слушаше думата на Джон Нокс, бе потискащо за светска дама като нея. — Не се съмнявам, че скоро ще се върнеш у дома си, Мередит. Но докато Брайс не вземе това решение, не бих искала да се меся. Бъдещето ти е в негови ръце.

Мери се изправи, давайки ясно да се разбере, че Мередит е свободна. И макар че младата жена копнееше да се хвърли в прегръдките на кралицата и да я моли за нейната намеса, гордостта ѝ не го допускаше. Тя стана, изправи се с достойнство, а кралицата прати да повикат Брайс, за да я изпрати.

Опряна на ръката му, кралицата излезе в двора на замъка. Хората от свитата ѝ я следваха. Мередит вървеше зад тях помежду Ангъс и Джейми.

Брайс помогна на кралицата да възседне коня си и тя обходи с поглед присъстващите, за да открие младата затворничка.

— Брайс, струва ми се, че си се сдобил с неприятности, каквито не си очаквал. С това момиче все едно си хванал дива котка за опашката.

Не убягна от вниманието ѝ замисленото му изражение, което Брайс прикри зад усмивка. Не ѝ отговори нищо. Кралица Мери го погледна с разбиране.

— Довиждане, приятелю. Надявам се скоро да те видя в Единбург.

— Фамилията Кембъл не се приема добре напоследък извън планинския район...

Очите на кралицата заискриха.

— Ти си също така и граф Кинлох! По силата на това си член на кралския съвет.

— Тази титла принадлежеше на баща ми — меко поясни Брайс.

— Тя умря заедно с него. Аз съм просто Брайс Кембъл.

— Ти си просто... един от най-скъпите ми приятели — нежно промълви тя. После тонът ѝ стана твърд. — Каквото и да говорят другите, Кембъл винаги е добре дошъл в дома на кралицата. — И Мери подкова танцуващия си на място жребец в тръс.

Раздаде се тропот на копита, свитата на кралицата прекоси двора и изчезна по горската пътека. Когато се изгубиха от поглед, Брайс се

обърна към Мередит и видя, че очите ѝ още са отправени натам с жадуващ свободата поглед. Усети остро болката ѝ, защото знаеше какво е да тъгуваш по родния дом.

— Ела — каза той и тонът му бе по-мек, отколкото бе възнамерявал. — Едва ли скоро ще имаме други гости.

— Не е ли самотен животът тук, в планините?

Брайс ѝ предложи ръката си и тя се облегна на нея. Той отново усети как го залива топлина и за кой ли път се учуди, че тази жена можеше да му причинява такива терзания.

— Никога не съм се чувствал самотен тук. — Заведе я в библиотеката и нареди на един слуга да донесе две чаши вино. Издърпа канапето по-близо до камината и ѝ даде знак да седне, а самият той остана прав до огъня, облегнал се на полицата.

— Никога ли не си познал самотата? — попита Мередит.

— Напротив. — Той пое чашата с вино и отпи. — Придружавах кралицата във Франция. Това бяха най-самотните дни в живота ми.

— Защо отиде?

— Баща ми се боеше за сигурността на младата кралица. Държеше тя да бъде обградена от верни приятели. Настояваше също така, че във Франция ще получава по-добро образование, отколкото тук, в Шотландия. — Брайс се изсмя горчиво. — Наистина получих изискано образование във френския кралски двор. Научих, че не всички животни обитават гората. Някои са облечени в скъпи дрехи и се представят за аристократи, като изчакват удобна възможност да нападнат нищо неподозиращата жертва.

Мередит остана учудена от жълчния му тон. Какво ли тъй силно го бе огорчило във Франция?

Дълго време той се взира замислено в пламъците, преди да се откъсне от мрачните си спомени. Остави чашата си на ниска масичка и повика една от прислужниците.

— Придружи дамата до покоите ми — нареди ѝ. — Поръчай на Ангъс и Холдън да я пазят до завръщането ми.

Мередит се обърна и понечи да възрази срещу последната му заповед, но при вида на пълно стиснатите му устни предпочете да замълчи. Брайс Кембъл не бе в настроение да ѝ отговаря. Сега не би отговорил никому.

Миризът на изгорели дърва се смесваше с аромата на печено месо. Двамата мъже седяха пред покоите на Брайс.

— Угощението наистина бе достойно за кралица — замислено промълви Холдън Макей.

— Така е.

— Дивеч в изобилие — продължи Холдън да дразни приятеля си, чиято уста се пълнеше със слюнки. — И заешкото, и гъшето, и еленското бяха прекрасни. Но най-вкусни ми бяха тъстите яребички.

— Дали госпожа Сноу не е запазила малко от яребиците? — рече Ангъс, като протегна дългите си крака.

— Как може да мислиш за храна след всичко, което изядохме днес? — ухили се Холдън. На всички бе известно, че Ангъс Гордън, тънък като тояга, бешеечно гладен. Само споменаването на храна мигом възбуждаше апетита му. Освен това младата вдовица Сноу, която работеше в кухнята заедно с майката на Кара, беше също толкова изкуителна, както и ястията, които приготвяше. Ангъс се мотаеше часове наред край нея.

— Бих хапнал мъничко. Но Брайс иска да седим тук, докато се върне.

— Брайс едва ли ще се върне преди разсъмване. Нали видя лицето му. Когато го нападне някое от тези мрачни настроения, язи с часове из гората.

— Да. — Ангъс се изправи и взе да крачи наоколо. — Но аз държа да съм тук, когато се върне. Вече ме е сполетявал гневът му, когато заповедите му са били престъпвани.

Холдън се облегна на пейката и протегна ръце над главата си.

— Госпожа Сноу прави чудесен пудинг. А на кифличките ѝ завижда всяка жена по тия места.

— Стига си говорил за ядене. — Ангъс се извърна и закрачи в другата посока.

— Ако искаш, аз ще седя тук и ще пазя. — Холдън погледна към затворената врата. — От цял час никакъв звук не сме чули. Обзалагам се, че момичето е заспало.

— Да. — Ангъс сподави една прозявка. — Доста е късно вече. Ако скоро не хапна нещо, едва ли дълго ще остана буден.

— Върви тогава. — Холдън се изправи и избута леко приятеля си по посока на стълбите. — Измоли нещо за хапване от госпожа Сноу и после — добави той с похотлива усмивчица, — когато се насиши на яребиците и на вдовицата Сноу, пак ела и ще пазим заедно.

— Нищо против ли нямаш? — спря се Ангъс на стълбите.

Холдън поклати глава и му направи знак да върви.

— Не, отивай, стари приятелю.

Ангъс се засмя и слезе надолу по стълбите.

Когато шумът от стъпките му затихна, Холдън се огледа и крадешком се промъкна до вратата, която водеше към стаите на Брайс. Слуша няколко минути, с ухо, прилепено към ключалката. После, като хвърли към ходника един последен поглед, натисна я с рамо и влезе вътре безшумно.

Мередит бе решила да вземе нещата в свои ръце. Тъй като Брайс се бе погрижил да постави пазачи пред вратата на стаите, където я държеше, просто се налагаше да потърси друг изход от затвора си.

Коленичила на пода, тя съединяваше разкъсани ивици от чаршафи. От време на време в двора все още се движеха слуги и нямаше как да спусне саморъчно направеното въже от прозореца, за да провери дълбината му. По нейна преценка щом завържеше останалите три парчета, то щеше да стигне ако не до земята, то поне достатъчно близо до нея, за да й позволи да скочи. Щом слугите си легнеха, под прикритието на мрака щеше да се съмкне от прозореца в двора. Готова бе да скочи от известна височина, ако се наложеше, и се молеше при падането да не си счуши някоя кост.

В подготовката за бягството бе свалила изцапаната си венчална рокля и бе избрала от дрешника тесни бричове и риза. На пода край нея лежаха туника и топло наметало, които възнамеряваше да облече в последния момент.

Додето връзваше стегнато ленените ивици, разбърканата коса падаше над лицето й и й пречеше. Нямаше време да я сплита. С една ръка отмахна надвисналите кичури и продължи работата си.

Единствените звуци в стаята бяха прашенето и съскането на огъня в камината. Едва когато забеляза надвисналата сянка, вдигна поглед изненадана.

— Какво значи това?

Холдън се пресегна и издърпа ивиците плат от ръцете ѝ. Взе да оглежда направеното от нея въже, повдигна вежда и я погледна с уважение.

Мередит скочи пъргаво като котка. Още една възможност за бягство ѝ се изпълзваше.

— Дай ми го! — извика тя с нисък дрезгав глас. Когато посегна към въжето, пръстите му се сключиха около китката ѝ и я спряха.

— Гневът на Брайс, когато види това, ще е страшна гледка.

Огледа я, застанала пред него с разпусната до под кръста коса. Погледът му се спря върху ризата на Брайс, прилепнала върху високите ѝ стегнати гърди. Дори да не бе възбуден, гледката на жена в прилепнали бричове би стопила самообладанието му.

— Кълна се във всичко свято, ти си най-съблазнителната жена, която съм виждал!

При жадния поглед в очите му внезапно я обзе парализиращ страх. Опита се да отстъпи назад, но той все така здраво държеше китката ѝ.

— А може би — с глас, в който се прокрадваха прелъстителни нотки, изрече той — не е нужно Брайс да узнава за плановете ти.

— Нима ще премълчиш това пред него?

С бързо движение той метна въжето като примка около врата ѝ и грубо я придърпа към себе си, докато лицата им почти се докоснаха.

— Бих могъл да бъда убеден.

Сърцето на Мередит трепна. Нямаше съмнение за какво намеква Холдън.

Докато с една ръка държеше въжето, другата постави върху връзките на ризата ѝ. Когато тя се опита да се съпротивлява, той хвана яката ѝ и рязко я дръпна надолу. Тъканта се разцепи с рязък звук и отдолу се показа фина дантелена камизола.

— Моля те. Аз... — Опита се да преглътне твърдата бучка заседнала в гърлото ѝ. Не биваше да пищи. Това би довело всички слуги до един. А все още имаше шанс да се освободи и да избяга. — Аз никога не съм била с мъж.

Видя пламъчето, което проблесна в очите му, докато я оглеждаше.

— Толкова по-добре. — Започна да усуква въжето, додето тя не си пое шумно въздух и прошепна й с престорена сериозност: — Прощавайте милейди. Да не би да ви задуших?

Ръцете ѝ задърпаха въжето, а той само го усукваше още по-силно и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— Моля те... — Вече се бореше за гълтка въздух. — Не мога да дишам.

— Искате ли да го разхлабя, милейди?

Тя кимна и се вкопчи в ръцете му, но той се засмя и още веднъж злобно усуга въжето.

— Не ми се съпротивлявай, Мередит Макалпин! Скоро ще изгубиш съзнание. А когато се свестиши, ще разбереш какво е това, на което ние мъжете сме се наслаждавали, откакто свят светува.

— Не...

Имаше чувството, че подът се накланя и стаята се върти наоколо ѝ, но той не знаеше пощада. Макар да риташе и да дращеше ръцете му, Холдън не разхлабваше въжето около шията ѝ.

Усети странно бръмчене в ушите си и пред очите ѝ заиграха черни петънца. Макар да се съпротивляваше на чувството, усещаше как потъва дълбоко, дълбоко... Ръцете ѝ отмаяха, коленете ѝ омекнаха.

Когато се отпусна на пода, той коленичи над нея и разхлаби въжето, сетне хвана вече скъсаната ѝ риза.

В някакво тъмно кътче на съзнанието си чу шума от раздиращ се плат.

СЕДМА ГЛАВА

Макар да бе почти в безсъзнание, Мередит все пак се опитваше да се бори със своя нападател. Усети, че побеснява, когато силните ръце задърпаха бричовете. Лишена от оръжие, тя го дращеше и хапеше. Но Холдън не обръща внимание на немощната ѝ съпротива и тя впи зъби в ръката му, от която бликна кръв.

Нейната решителност го стъписа. Макар да имаше вече впечатления за вътрешния ѝ плам и висок дух, бе сигурен, че тъй като е жена, няма как да не отстъпи пред силата му.

— Глупава фуста!

Той я зашлели тъй силно, че главата ѝ се отметна на една страна. Преди да се строполи назад победена, я проряза болка сред множество затанцуvalи пред очите ѝ ярки звезди.

Холдън посегна към нея и в този миг един глас го принуди да замръзне на мястото си.

— Махни се от жената!

Холдън се извърна и видя пред себе си Брайс. На трепкащата светлина на огъня зърна проблясващото острие на кинжал в ръката му.

Нападателят на Мередит усети как струйка пот се смесва с кръвта от раните му. Не му бе трудно да разпознае по потъмнялото лице на Брайс колко силна е яростта му. С много мъже би се бил за красавица като тази, но никога не би пожелал да се изправи срещу Брайс Кембъл, особено в гнева му.

Като се опитваше да съобразява, нападателят бързо рече:

— Момичето само ме повика! А когато влязох в стаята ти, взе да ме съблазнява. Погледни как е облечена.

Той скочи бързо и се отдръпна от Мередит. Брайс за пръв път видя прилепналите бричове, разгърдената риза.

Мередит отвори очи и когато се опита да се надигне, главата ѝ се замая. Когато зърна Брайс, изправен срещу Холдън с кинжал в ръка, мигом почувства облекчение. Той щеше да я спаси от безмилостния нападател. Ала надеждите ѝ бяха разбити от думите на Холдън.

— Сигурно си е помислила, че ако ме съблазни, няма да ти кажа, че замисляше бягство. Но аз не бях забравил заповедите ти, Брайс. Макар тя да се бори с мен като дива котка, успях да ѝ попреча да се измъкне през прозореца.

Мередит понечи да протестира. Но нима Брайс Кембъл би повярвал на нейната дума срещу онова, което твърдеше един от собствените му хора? С чувство на отчаяние тя се отпусна назад, готова да понесе наказанието на человека, който би трябвало да бъде неин спасител.

Брайс направи една стъпка към нея.

— Да, виждам туниката и дебелото наметало, сгънати върху кожена наметка и пригответи за път. Не можеш да отречеш, жено, че отново си се опитвала да бяга.

Очите му се спряха върху ивиците от чаршаф, навързани като въже и хвърлени на пода.

— Умно момиче си. Сетила си се как да преодолееш опасната височина.

Внезапно погледът му проследи въжето до края, който бе омотан около шията ѝ. Върху плътта ѝ вече започваха да се образуват морави ивици. От начина, по който ризата ѝ се разтваряше, той можа да прецени, че не е разкъсана от жена, решила да прельстява. Беше съдрана почти до кръста. Скъсаните бричове бяха още едно доказателство. Очите му се спряха върху лицето на Мередит. Видя болката в оцъкления ѝ поглед. Прочете и нещо друго в него. Ужас. Неподправен ужас.

Яростта му заклокочи. Усещаше топлината на кинжала в ръката си и с голямо усилие устоя на желанието си да го забие в силното тяло на Холдън. Та какъв шанс имаше една крехка невъоръжена жена срещу животно като Холдън Макей?

Но мигом гневът му срещу Холдън се превърна в чувство на вина. А кой беше оставил момичето в ръцете на този звяр? Кой тъй наивно бе сметнал, че на един човек, дал му подкрепата на собствения си клан, може да се повери грижата за затворничка, прелестна като Мередит Макалпин?

Ако не се чувстваше донякъде съучастник, Брайс бе готов да убие Холдън Макей за грозното му дело.

С глас, който контролираше с големи усилия, той изрече:

— Макей, ти ще ни напуснеш! Нападнал си лице, което е под моя закрила. Върни се при хората си. Вече не си добре дошъл в Кинлох Хаус.

Холдън изпита безмерно облекчение. Боял се бе заради дивия поглед в очите на Брайс, че ще трябва да се бие с него до смърт. Но облекчението също тъй бързо изчезна, изместено от нарастващ гняв.

— Много хубаво — с ядно блеснали очи процеди той. — Обърни гръб на старите си приятели заради някаква фуста, която те е омагьосала. Ще дойде ден да съжаляваш. Когато ти потрябва бойната мощ на хората ми, аз ще си припомня тази нощ и ще се съюзя с врага ти.

— Така да бъде!

На Холдън му се прищя да убие този човек, който, без да му обръща никакво внимание, бе вперил състрадателно очи в жената. Хората му щяха добре да го посрещнат, ако им занесеше главата на Брайс. Името Брайс Кембъл все още всяващо страх в сърцата на планинците от север. Ала Холдън долавяше едва сдържаната ярост у мъжа насреща си и знаеше, че щом Брайс е в такова състояние, никога нямаше да успее да го победи. Без да каже и дума повече, той се обърна и излезе от стаята.

Брайс коленичи и докосна тъмните следи по врата на Мередит.

— Този мръсник те е душил?!

Докосването му бе тъй интимно, че тя трепна и се опита да се дръпне.

— Не ме пипай!

— Трябва да прегледам раните ти.

И тъй като той се опита да я удържи, тя разбра погрешно намеренията му и започна борба, за да докопа кинжала, който той все така здраво държеше в другата си ръка.

Брайс прочете бушуващите чувства в очите ѝ и се наруга за своята недосетливост. Като хвърли оръжието настрани, вдигна ръце с обърнати към нея длани, за да ѝ покаже, че не желае да ѝ навреди.

— Не съм въоръжен, милейди. Опитвам се само да поправя стореното.

При този миролюбив жест Мередит усети как сълзи запариха под клепачите ѝ. Не биваше да му позволи да види слабостта ѝ.

— Не ме пипай. Аз сама... Сама ще се погрижа за себе си.

Колкото повече тя се опитваше да бъде смела, толкова по-безпомощен се чувстваше Брайс. С яростна ругатня той размота въжето и го захвърли настани. Вдигна я на ръце и прекоси стаята. С ритник отвори вратата на спалнята, приближи до леглото и внимателно я положи върху него.

В стаята бе тъмно и единствената светлина идваща от пламъците в камината. Гласът му бе кротък и приглушен като нощта, която сякаш ги бе обвила в мекото си тъмно покривало.

— Прости ми, Мередит. Изобщо не ми хрумна, че някой от хората ми би могъл да ти причини такава болка.

Тя не отговори и той прошепна:

— Съжалявам, че се налага да ти причиня още неприятни изживявания. — Той поsegна към колана на бричовете. — По дрехите ти има кръв. Трябва да разбера откъде идва.

— Не. Не.

Тя се опита да се съпротивлява, но той все пак успя да съмкне съдраните ѝ дрехи.

Под бричовете и ризата по кремавата ѝ камизола също имаше петна кръв. Но когато той развърза връзките на гърдите ѝ, тя извика тъй жално, че Брайс бе принуден да спре.

Седна на ръба на леглото и се приведе към нея, като обхвана главата ѝ с ръце.

— Холдън те е наранил, Мередит. Тече кръв. Позволи ми да ти помогна.

При това внимание и загриженост ужасът ѝ се стопи донякъде. Може би той наистина нямаше намерение да ѝ стори нещо лошо. Може би наистина се опитваше да ѝ помогне.

— Не тече кръв — прошепна тя.

Дъхът ѝ опари бузата му. Брайс едва удържа порива си да приближи уста към нейната.

— По дрехите ти има кръв...

— Кръвта на Холдън — все така шепнешком обясни тя.

— На Холдън ли? — Той се приведе към нея с изпитателен поглед. — Но ти не беше въоръжена.

— Така е. Но нали имам нокти и зъби.

— Ухапала си го? — Гневът му стихна и взе да го напушва смях.

— Ухапах го.

— В такъв случай явно няма нужда да свалям камизолата ти.

— Няма нужда.

— Жалко. Готов бях да изпълня дълга си, колкото и да е... неприятен.

Възможно ли бе само допреди минути да изпитва ужаса на обречена, а сега, с Брайс до нея, да се чувства тъй защитена и дори да се усмихва и да отговаря на глупавата му шега?

— Добре си помисли, преди някога да решиш да сваляш дрехите ми, милорд. Ще ти се наложи да прибегнеш до услугите на кралския лекар, за да изцери раните от зъбите ми.

— Това са ръце на воин, милейди. Те трябва да са готови да се притекат на помощ на слабите и страдащите.

— Ще бъдат силно пострадали ръце на воин, ако се озоват, където не им е мястото.

Той я изгледа продължително.

— Ти си удивителна жена, Мередит! — Видя как бузите ѝ леко порозовяха. — Наистина ли си цяла и невредима?

Нежността в гласа му едва не я накара да се предаде. Той усети как тя се разтрепери.

— Да, милорд... — Гласът ѝ пресекна, додето тя се бореше да овладее тръпката, разтърсила тялото ѝ. — Оцелях. Нищо ми няма.

Внезапно тонът му се промени. Бе разпознал признаците на шока и умората, които я връхлитаха.

— Ти наистина си прекрасна! Но все още не си се съзвела напълно. Сега трябва да поспиш.

Придърпа чаршафите върху нея и после грижливо я зави с топла кожа.

Мередит хвана ръката му.

— Ще останеш при мен, нали? Няма да пратиш друг да ме пази?

— Щом така искаш, добре.

— Да — стисна тя ръката му. — Така искам.

Той се вгледа в малката ръка върху неговата. В този миг би слял небето и земята, ако тя го пожелаеше.

— Няма да се отделям от теб.

— Цяла нощ ли?

— Дори и утре сутринта, ако поискаш.

Брайс придърпа стол до леглото и метна една кожа върху коленете си. В огнището остана само жарава, а той все тъй я гледаше, утихнала в сън.

През прозорците нахлуха първите слънчеви лъчи и прогониха сенките на нощта. Мередит лежеше неподвижна под завивките и си припомняше събитията, разиграли се предишната вечер.

В съзнанието й ясно се бяха отпечатали нападението на Холдън и нежността, с която Брайс я бе отнесъл на леглото. Не толкова отчетливи бяха сънищата, които я бяха преследвали през нощта. На няколко пъти бе извиквала на сън. А Брайс неотльчно бе до нея, готов да я погали и успокои. Последният път се бе разридала, като че сърцето й се късаше, а Брайс я взе на ръце и я залюля като малко дете.

Брайс. Тя отвори очи и погледна стола край леглото. Беше празен. Мигом изпита силно разочарование. Той бе престъпил думата си и я бе оставил.

Тогава никакво движение в леглото до нея я стресна. Обърна се и се озова лице в лице с Брайс.

Без да каже нито дума, той я погали по лицето. При този мил жест усети как бучка засяда в гърлото й.

Разгledа лицето му с набола тъмна брада и трябаше да стисне ръце в юмруци, за да се въздържи да не го погали. Близостта му й действаше по особен начин. Устата й пресъхна. Сърцето й заби трескаво. И изведенъж й стана много топло.

Когато се надигна и спусна крака на пода, той улови китката й.

— Трябва да останеш в постелята.

— Не. Имам нужда да стана и да се пораздвижа.

Брайс я наблюдаваше как прекоси стаята и отиде до легена и каната. Нали малко вода и започна да мие лицето и ръцете си.

Той се надигна. От мястото си можеше да се любува на това прекрасно божие творение. Тя наистина бе чудно красива. Тънката камизола ясно очертаваше всяка извивка на тялото й. Когато тя започна да плиска лицето си, той се осмели да разгледа гънката между гърдите й и усети как го пронизва топла тръпка. Погледът му се плъзна по тънкия ѝ кръст, за който бе сигурен, че ще може да обхване с длани,

после се премести към бедрата ѝ. Краката ѝ бяха стройни и дълги, а босите ѝ стъпала — малки и нежни като на дете.

Тя избърса лицето си и започна да реши с гребена му дългите си тъмни къдици. Отметна глава и спусна цялата си коса над едното си рамо, сетне продължи да я реши, додето тя стана гладка и блестяща. Тогава я прехвърли назад и тя се разстла по гърба ѝ като лъскав воал.

Мередит отиде до едно столче, върху което бе захвърлена смачканата ѝ бяла рокля. Брайс я наблюдаваше с усмивка на възхищение. В този момент забеляза следите по шията ѝ.

Стана и бързо се приближи до нея. Без да каже нищо, повдигна брадичката ѝ нагоре.

Мередит понечи да възрази срещу грубостта му, но зърна болката в очите му.

— Какво има?

— Не биваше да го пускам да си тръгне така. — Брайс разглеждаше синините, разширил ноздри като разярен жребец. — Трябваше да убия Холдън Макей за онова, което ти е сторил.

— Ще ми мине.

Смутена от погледа му, тя закри шията си с ръка.

— Стига да беше в моята власт — промълви той и приближи устни до врата ѝ, — с готовност бих прехвърлил на себе си тези синини и болката.

Тя стоеше неподвижна и се опитваше да прикрие треперенето, предизвикано от неговото докосване. Никога преди мъж не се бе осмелявал да притисне устни към шията ѝ. Но пък го направи с такава нежност и обич, че тя не намери сили да се отдръпне.

Брайс погледна изцапаната рокля в ръцете ѝ.

— Не обличай това — изрече с нисък и властен глас.

— Но аз нямам нищо друго.

Мередит се опита да се изтрягне от него, ала той грабна роклята от ръцете ѝ и я захвърли на пода.

— Ще накарам Кара да ти донесе нещо по-подходящо.

Той наметна плащ и излезе от стаята. Не му хрумваше дори пред себе си да признае, че роклята го дразни, защото му напомня за брака ѝ, който за малко не се реализира, и за съпруга, който щеше да легне с нея в брачното ложе.

Кара помогна на Мередит да облече роклята, взета от младата вдовица, госпожа Сноу. Макар да не ѝ прилягаше съвсем, бе много поудобна от собствената ѝ венчална рокля.

Беше синя като метличина с лилав ширит около корсажа и подгъва. Ръкавите бяха бухнали, стегнати на китките. Цветът чудесно контрастираше със зелените очи на Мередит и не я правеше да изглежда толкова бледа. А най-хубавото от всичко бе, че високите къдици на врата скриваха белезите ѝ.

— Изглеждате прекрасно, милейди! — възклика Кара, когато вплете панделки в косата на Мередит.

— Благодаря ти. Благодари и на госпожа Сноу от мое име.

— Непременно, милейди. — Кара тръгна към вратата. — Ако сте готова, останалите ви чакат за закуска.

Мередит я последва към голямата трапезария, откъдето се чуваха мъжки гласове.

Седна между Брайс и Джейми и мълчаливо пое храната, поднесена ѝ от слугите.

До нея Брайс смутено се прокашля. Странно. Когато бяха сами, никога не се бе стеснявал да я заговори. А сега, сред другите, усещаше предишната неловкост.

— Чудесно изглеждаш — измърмори той с глас, предназначен само за нея.

— Благодаря, милорд. Бих искала по-късно да отида в кухнята и да благодаря на госпожа Сноу.

— Аз лично ще те заведа.

Продължиха да се хранят, а междувременно разговаряха. Приказваха за посещението на кралицата, а оттам темата се прехвърли към скандалното венчално угощение, което кралицата бе дала за брат си Джеймс и съпругата му. Гостите бяха танцуvalи открито, с пълното съзнание, че нарушават законите на църквата. После заговориха за последното нападение в граничните райони от страна на английски отряди.

Джейми, седнал до Мередит, се разшава неспокойно. Сутринта бе чул мълвата. Брайс бе изгонил Холдън Макей от замъка. Някои казваха, че дамата съблазнила горкия Холдън, а други шушукаха, че самият Холдън се опитал да я насили. Каквато и да бе истината в тези

слухове, Джейми бе притеснен от тях. Имал бе случаи да стане свидетел на жестоката отмъстителност на Холдън. Не би желал да понесе гнева му върху себе си.

Погледна смутено красивото създание до себе си. Макар да бе само на дванайсет години, вече бе висок колкото нея. Предполагаше, че е по-силен, тъй като крадешком се бе осмелил да хвърли бърз поглед към нежните ръце, положени върху масата.

Тя беше много мълчалива тази сутрин. Откакто бе пристигнала, много рядко я бе чувал да говори. Гласът ѝ бе необикновен — попътен, отколкото на повечето жени, но нежен и напевен като приспивна песен. Представяше си, че майка му би имала такъв глас, но не си я спомняше, тъй като бе умряла, когато той е бил съвсем мъничък.

Мередит усети, че момчето я наблюдава, обърна се и му се усмихна срамежливо. Той също ѝ се усмихна в отговор, но се изчерви и побърза да се извърне.

За Джейми нямаше значение какво си шепнат останалите за дамата. В сърцето си той знаеше, че тя никога не би съблазнила мъж като Холдън. Мередит Макалпин бе въплъщение на всичко добро, изискано и благородно.

Никой не спомена отсъствието на Холдън Макей и Мередит се боеше, че из замъка вече се е разчуло за нападението над нея. Тя се намръщи и бързо отпъди неприятните мисли.

След като се нахраниха, тя тръгна след Брайс към кухнята през лабиринт от слабо осветени ходници.

Във въздуха се носеше уханието на прясно изпечен хляб. Малка сърна се въртеше на шиш над огнището в подготовка за вечерята. Наоколо се суетяха слуги: един мъкнеша кофи с вода, други търкаха, лъскаха съдове, трети приготвяха ястия.

— Госпожо Сноу — извика Брайс.

Висока слаба жена, която месеше тесто върху посипана с брашно дъска, вдигна глава. Като видя господаря на имението, тя избърса ръцете си в ленена кърпа и забърза към него.

Бледорозовата ѝ рокля бе покрита със зацепана престилка. Додето вървеше, тя избърса челото си с края ѝ. Имаше миловидно овално лице с вдигната нагоре тъмна коса. Къдици от нея бяха прилепнали върху влажните страни. В сините ѝ очи заиграха весели

искрици, докато оглеждаше най-хубавата си рокля, облечена от красивата жена редом с Брайс Кембъл.

— Лейди Мередит Макалпин дойде да ти благодари, задето ѝ послужи с роклята си.

— На вас ви отива много повече, отколкото на мен, милейди — с лек поклон рече жената.

Брайс използва случая да огледа Мередит. Наистина изглеждаше много красива в синята рокля. Но най-забавна му се виждаше тази размяна между неговата прислужница и Мередит.

Мередит взе ръцете на госпожа Сноу в своите, без да обръща внимание, че бяха целите в засъхнало тесто.

— Много мило от ваша страна, че ми отстъпихте роклята си. Ще намеря начин да ви се отплатя за тази добрина.

— Не искам нищо, милейди. Достатъчно ми е да знам, че сте доволна.

— Повече от доволна съм! Много съм ви благодарна, госпожо Сноу.

Брайс забеляза, че всички слуги ги наблюдават и слушат внимателно разговора. Рядко се случваше благородничка да отдели време, за да изрази благодарност на някого от прислугата.

Когато излязоха от кухнята, забелязаха, че някой ги чака отвън. Брайс механично посегна към кинжала, затъкнат на кръста му. Мередит подскочи стресната. От сянката излезе Ангъс Гордън и постави ръка върху рамото на Мередит, за да я успокои.

— Милейди — със зачервено лице изрече Ангъс, — простете дързостта ми, че се обръщам към вас по този начин. Моля ви за прошка, задето изоставих поста си снощи. Срамувам се, че бях тъй небрежен към задълженията си.

Сега бе ред на Мередит да се изчерви. Младият мъж изглеждаше съвършено искрен.

— Вината не е твоя, Ангъс — промълви тя, като избягваше погледа му.

— Напротив, моя е. — Ангъс приближи още една крачка напред, като я принуди да го погледне. — Брайс ми нареди да ви пазя. Аз пренебрегнах заповедите му и допуснах да пострадате. Треперя при мисълта какво би се случило, ако Брайс не беше се върнал да ви отърве от онзи страхливец Холдън Макей.

— Всичко е забравено — отвърна тя с тон, който не оставяше съмнение за чувствата ѝ. — Бих помолила само никога повече да не споменаваш името на Холдън Макей.

Ангъс леко се поклони над ръката ѝ.

— Както кажете, милейди. Този човек не съществува повече за нас.

Тя потрепери, докато вървяха по коридора, придружени от Ангъс. Ако можеше само думите му да са истина. Но бе факт, че някъде в горите около Кинлох Хаус се спотайваше Холдън Макей. И нищо чудно да таеше в сърцето си гняв и желание за мъст.

Ако изобщо успееше да избяга от тази крепост, към суровата природа се прибавяше и нова опасност. Един мъж, който не би проявил милост към нея.

ОСМА ГЛАВА

В двора подготвяха десетина коне за пътуване. Но макар мъжете, които чакаха Брайс, да бяха познати на Мередит, те вече не бяха облечени като планинци. Не бяха с боси крака, а обути в тесни бричове, типични за клановете от низините. Облечени бяха в сиви и кафяви ризи вместо в ярките, каквите обикновено носеха. Обичайните шарени наметала бяха заменени с прости вълнени плащове. Всички мъже носеха затъкнати в коланите си кинжали. Повечето бяха въоръжени със саби и арбалети, преметнати през рамо. Ала въпреки промененото облекло, нищо не можеше да скрие яростната гордост и примитивната сила на тези планински воини.

— Заминаш с хората си?

— Да.

Брайс видя страх, появил се в очите на Мередит.

— Дали Холдън Макей ще се осмели да се върне, докато те няма?

Той присви очи.

— Тази крепост е непристъпна. Но за да гарантирам сигурността на хората ми вътре, оставям дузина мъже, способни да отблъснат всяко нападение.

Тя пое дълбоко дъх, успокоена донякъде от думите му.

— Къде отивате?

— Ще идем до границните райони.

— Тогава трябва да ме отведеш у дома.

Той видя настойчивостта в погледа ѝ и му стана мъчно, че трябва да разбие надеждите ѝ.

— Не, милейди. Ние сме длъжни да отмъстим.

— Гарет Макензи... — с примряло сърце промълви тя.

— Да. — Той закачи плаща на раменете си и скочи на седлото. —

Когато Макензи умре, ще те върна при хората ти.

— Ами ако не той, а ти умреш?

— Ще те зарадва ли това, милейди? — Тя не отговори и той ѝ отправи една от редките си усмивки, от които сърцето ѝ спираше. — Ако ти направя услугата да се оставя да ме убият, хората на Макензи ще дойдат за теб. Стига той все още да желае сливането на вашите два клана — добави Брайс и направи широк жест с шапката си, върху която бе забучено ястребово перо.

— Той ще дойде за мен — заяви Мередит.

Ала Брайс не чу думите ѝ, удавени във врявата. Или ако ги чу, предпочете да не отговаря.

— Джейми! — извика той на момчето, което наблюдаваше приготовленията им от прага. — Оставям лейди Мередит на твоите грижи до завръщането си.

Бузите на момчето почервеняха почти колкото косата му.

— Добре, Брайс, ще я пазя!

С нетърпеливи викове мъжете подкараха конете си в галоп. Само след минути бяха изчезнали в гората.

Мередит седеше до прозореца, загледана в една падаща звезда. Колко странен бе животът. Толкова често, когато бе получавала желаното, се бе оказвало, че то съвсем не ѝ е нужно.

Искала бе Брайс да я остави сама за достатъчно дълго време, така че да се измъкне в гората и да се добере до дома си. А сега, след като Брайс най-сетне я оставил, не бе в състояние да тръгне. Един човек дебнеше в гората край Кинлох Хаус, човек, който имаше желание да ѝ стори много по-голямо зло, отколкото би я сполетяло от страна на Брайс.

И така, тя седеше изоставена и самотна.

Самотна ли? Каза си строго, че Брайс Кембъл не ѝ липсва. Как биха могли да ѝ липсват избухливият му нрав, студеният му мрачен вид? Какво я интересуваше, че не чува изречените му с нисък глас назидателни слова и дрезгавия му смях.

На вратата се почука и тя вдигна глава. На прага бе застанал Джейми Макдоналд. В краката му се мотаеха няколко от хрътките на Брайс.

— Влез, Джейми — покани го тя.

Той направи една стъпка навътре и се огледа смутено. Не му се бе случвало досега да влеза в стая на жена. Хрътките го последваха предпазливо.

— Аз... дойдох да проверя дали се нуждаете от нещо, милейди.
— Адамовата му ябълка подскачаше при всяка изговорена с усилие дума.

— Колко мило, Джейми — усмихна се Мередит. — Тъкмо се чувствах малко самотна. Ще ми е приятно да поседиш с мен за малко.
— И тя направи жест към стола до себе си.

Той прекоси стаята и седна плахо като птиче, готово да литне. Кучетата обиколиха стаята, преди да се настанят в краката му.

— Какво правиш, когато Брайс и останалите отсъстват?

— Помагам в конюшните, понякога яздя наоколо с мъжете, които са на стража.

— Защо стоят на стража?

— За да следят за неочаквани гости — с бегла усмивка отвърна той.

Това напомни на Мередит за нечия друга усмивка.

— Липсва ли ти Брайс Кембъл, когато е далеч?

— Да. В Кинлох Хаус винаги е оживено, когато Брайс е тук. Но щом отсъства, сякаш всички заспиват и чакат завръщането му, за да ги пробуди.

Колко точно казано, помисли си Мередит.

— А кучетата? Привързват ли се към някой друг, когато господаря го няма?

Джейми погали една от хрътките. Тя мигом се надигна, опря глава на коляното на момчето и го загледа с тъжни очи.

— Не. Вървят подир мен и ми позволяват да ги галя. Но няма съмнение към кого са привързани. Те обичат единствено Брайс Кембъл. Както и аз — добави той с жар.

Мередит бе трогната от това просто признание.

— Кара ми каза как си се озовал тук. Липсва ли ти домът ти в низините?

Джейми бавно поклати глава.

— Вече не си ги спомням, милейди. Бил съм много малък, когато сме дошли тук с баща ми.

— Не смяташ ли, че изневеряваш на клана си, когато се кълнеш във вярност на един планинец?

Джейми се изправи, отиде до прозореца и няколко минути гледа навън мълчаливо. Когато най-сетне заговори, гласът му бе тих като польха на нощен бриз.

— Възможно е тъкмо стрелата на Брайс да е убила баща ми. Разумът ми казва, че съм длъжен да отмъстя за смъртта му. Но със сърцето си знам само, че Брайс ми даде подслон, когато ми липсваше такъв. Даде ми храна и дрехи, научи ме да чета, да се ориентирам по звездите, да яздя и да си служа с оръжие като воин. Когато ми се кара, знам, че го прави, защото държи да израсна човек на честта. А когато ме хвали, сърцето ми се пръска от гордост. Макар да съм Макдоналд от низините, сега Брайс Кембъл е мой баща! Не бих го посрamil за нищо на света.

Усетила твърда бучка в гърлото си, Мередит се изправи и отиде до Джейми.

— Имам сестричка на име Меган — промълви тя. — Почти на твоята възраст е. И много прилича на теб.

— Сестра ли? — Джейми се опита да си представи по-младо и по-дребно копие на жената пред себе си.

— Да. Всъщност имам две сестри. Брена е тъмнокоса, с очи като метличина. Много мило момиче е. На никоя жива твар не би сторила зло. А Меган... — Мередит се засмя само при спомена за нея. — Русокоса е като слънцето. Волна и необуздана като вятъра, който духа откъм реката...

Мередит се взря в мрака, разбрала, че самотата на Джейми е болезнена не по-малко от нейната.

— Седни и ми разкажи за живота си тук — подкани го тя.

Той се усмихна и се върна на стола си. Не можеше да си представи друго място, на което повече би желал да бъде в този момент, след като бе в компанията на най-красивата жена, която бе зървал някога.

Говориха и се смяха близо час, преди да ги прекъсне почукване на вратата.

Влезе Кара с поднос, на който имаше чай и бисквити.

— Госпожа Сноу реши, че може би сте гладни. — Момичето сервира чая на ниска масичка пред камината.

— Когато мъжете отиват до граничните райони, колко дълго отсъстват обикновено? — тихо попита Мередит.

— Могат да се бавят и с дни, милейди. Никога не знаем кога да ги очакваме.

Дни. Сърцето на Мередит замря. Тя погледна към Джейми и видя, че той също е разстроен. Докато налива чая, нещо й хрумна.

— Дали в Кинлох Хаус ще се намери плат, който е достатъчен за рокля?

— Да, милейди. В килера има чудесен плат.

Мередит внезапно се усмихна.

— Кара, утре след закуска искам Джейми да ми го покаже.

— Но защо, милейди?

Усмивката ѝ стана още по-ширака.

— Дължа на госпожа Сноу една рокля. По-подходящ момент няма да настъпи.

— А когато ви омръзне да шиете — усмихна се Джейми, — с удоволствие ще ви покажа конюшните. Брайс каза, че се справям с конете не по-зле от хората му.

— Много ще се радвам.

Мередит и Джейми прекараха заедно още един приятен час, преди да си пожелаят лека нощ. Когато най-сетне тя почувства сънят да я унася, за пръв път след похищението си изпита чувство на такъв дълбок покой.

Колоната от опечалени пред имението се точеше по алеята безспир.

Един леко приведен старец с тояга в ръка се присъедини към множеството и бавно запристигна към къщата. Грубо и безформено наметало се спускаше от раменете до глазените му. Когато някой пред него го попита за името му, старецът сложи ръка на ухото си и се напрегна да разбере въпроса.

— Сигурно е от клана Макензи — извика една жена зад него. — Напоследък Гарет Макензи постоянно е в земите на Макалпин и тук се напълни със скитници — оплака се тя. — Едно време познавахме всеки, който минаваше оттук.

— Какво очакваш? — викна в отговор слаб младеж. — След като начало на клана останаха само старият Дънкан Макалпин и двете девойчета, Макензи си разиграват коня както искат.

— Така е — отговори друг. — Първо Аластър, после Мередит. И двамата бяха родени водачи. Но на по-младите момичета не им е в кръвта. А Дънкан е съвсем грохнал вече.

Тълпата продължи напред, а старецът се стараеше да не изостава. Хората около него, увлечени в приказките си, не му обръщаха внимание.

— Разправят, че Дънкан и Мери били напълно съкрушени — обади се пълна жена с бебе на ръце.

— Така е. Не се понася лесно смъртта на единствения внук — отвърна червендалест мъж.

— А и синът на Дънкан, Уилям, и жена му Маргарет не могат да имат повече деца. — Това каза млада миловидна жена. Приличаше малко на Мередит, тъй като бяха далечни братовчедки. — Младият Уилям беше светлината на живота й.

— Да, особено за Дънкан. Той умираше за този момък. Двамата с Мери разчитаха на младия Уилям за старините си. — Старицата леко понижи глас и добави: — Гарет Макензи е видял с очите си как убиват горкия Уилям. Опитал се да ги спре, додето го биели, дори забил нож в ръката на единия.

— Трябва да се направи нещо да спрат тези убийства.

А сред тълпата се разнесе одобрителен шепот.

— Право казано — обади се червендалестият мъж. — И доколкото разбрах, ще бъде направено нещо.

— Какво си чул?

— Гарет Макензи възнамерява да поведе цяла армия срещу човека, готов да убива дори деца в своята жажда за власт.

— Страхлив мръсен убиец! — извика някой сред множеството.

— Такъв е. И Брайс Кембъл трябва да бъде спрян, преди да избие целия клан Макалпин.

При тези думи дрипавият старец се закова на мястото си. Но сетне, все така с наведена глава, запристъпя редом с другите. Когато стигнаха до господарската къща, той разгледа лицата наоколо си, като от време на време кимаше, щом погледът му срещнеше познат с полускрито лице и също толкова опърпани дрехи.

Когато минаха покрай простия дървен ковчег, старецът се спря да погледне младежа, когото оплакваха. Младият Уилям, внук на Дънкан и Мери Макалпин, бе намерил смъртта си едва петнайсетгодишен. От двете страни на ковчега стояха родителите, дядо му и баба му, както и трите хубавички внучки на Дънкан, които безутешно ридаеха.

До тях, хванати за ръце, стояха две млади момичета с вдигнати глави. Старецът ги огледа особено внимателно. Макар косите и очите им да бяха съвсем различни, той разбра, че са сестри. По-малките сестри на Мередит Макалпин.

По-голямата от двете с гарвановочерна коса и очи, по-скоро виолетови, отколкото сини, бе заряла поглед в множеството и се бе затворила в себе си, за да избяга от болката. Другата, със златисторуса коса, възбудено оглеждаше лицата на околните, сякаш очакваше всеки миг да види онова, което търсеше.

Чака Мередит, помисли си старецът, като забеляза напрегнатия ѝ поглед. По-малката все още не бе приела онова, което голямата знаеше — Мередит не е свободна да се върне при тях в мига, когато се нуждаеха от нея.

Очите на стареца се присвиха, когато забеляза Гарет Макензи, застанал точно зад двете девойки. Заобиколен бе от десетина-петнайсет най-доверени хора, всичките въоръжени до зъби.

Гарет, както винаги, си придаваше прекомерна важност и се стараеше тълпата да узнае всяка злокобна подробност от убийството на младежа.

— Брайс Кембъл беше — високо съобщи той. — И поне две дузини от неговите страхливци. Видях и чух всичко. Попитаха момчето как се казва и започнаха да го налагат с юмруци.

— Стига, за бога! — обади се Дънкан и прегърна през рамо жена си, която се разплака.

— Кога беше това? — с немощен глас попита опърпаният старец.

— Онзи ден — отвърна Гарет. — Скочих от коня си и се опитах да се притека на помощ на младежа, но един от ония страхливци заби нож в ръката ми, а друг ме задържа и ми отне камата.

— Убили са моя Уилям с камата на Гарет — с треперещи устни отрони Дънкан. — Намерили я до тялото му със засъхнала по нея кръв.

Гарет продължи разказа си, нетърпелив да задоволи глада на тълпата за подробности.

— Чак когато направиха момъка на кървава пихтия, ме пуснаха.

— Странно, че не са убили и теб — прозвуча старческият глас.

— Как мислиш, защо са те оставили жив?

Гарет изгледа студено непознатия и само сви рамене, за да покаже, че е недостоен за отговор. Дрипавият старец вероятно бе от клана Макалпин и Гарет надигна глас:

— Призовавам всички добронамерени мъже, били те от клана Макензи или Макалпин! Време е да покажем на Планинския варварин Брайс Кембъл, че не може повече да избива младите и безпомощните, а после да се крие в гората. Той плени вашата водачка Мередит Макалпин и я държи затворена в планинската си крепост. Кой знае какви безобразия върши с нея в този момент.

С крайчеца на окото си старецът видя как двете девойки вкопчиха по-здраво ръцете си. Нито една от тях не издаде и звук. Освен че стиснаха здраво устни, не показаха никакъв признак на чувства.

Една жена в ъгъла на стаята се разхлипа. Други изстенаха покрусени и сведоха глави на рамената на мъжете си, разтърсени от ридания.

Гарет изчака, преценявайки настроението на множеството. Накрая извика с тържествуващ глас:

— Брайс Кембъл уби и друг Макалпин! Какъв ще бъде вашият отговор? — Гарет огледа притихналите хора. — Ще се присъедините ли към мен, за да сложим край на неговия терор?

За миг се възцари тишина. На всички присъстващи бе известна репутацията на мъжа, когото наричаха Планинския варварин. Никой не гореше от нетърпение да бъде прободен от меча му. И все пак видът на младежа в ковчега и скърбящото му семейство ги възмущаваха дотолкова, че да размислят над риска.

— Съберем ли достатъчно сили, можем да щурмуваме крепостта на Кембъл и да спасим жената, която трябваше да се венчае за брат ми. С Мередит Макалпин до себе си се заклевам да обединя клановете от граничните райони и да отбия всички нападения.

В стаята заехтиха викове и одобрителни възгласи, а мъжете забързаха напред да стиснат ръката на Гарет и да му предложат подкрепата си.

— В близките дни — извиси се гласът на Гарет над гълчката — смяtam да събера армия. Тогава ще идем в планините и ще се отървem от тази напаст.

— Смърт за Брайс Кембъл!

Във въздуха се размахаха юмруци и мъжете, пламнали от желание за мъст, занапираха напред.

— И за да ви изкуша още повече — извика Гарет Макензи, — предлагам награда от сто лири на всеки, който ми донесе тялото на Брайс Кембъл.

Додето имението се тресеше от яростта на множеството, парцаливият старец кимна на неколцина други и бавно си проправи път навън. По алеята той продължи да куцука, докато не приближи до група дървета. Там се огледа и хлътна между тях. Поздравиха го няколко конници. Той смъкна дрипавото наметало и с ловкост, неочеквана за прегърбената му стойка, се метна на седлото.

— Е, Брайс — обърна се към него един от мъжете. — Какви новини носиш?

Той кимна към другите, които го бяха придружили в къщата. Когато се озоваха под прикритието на дърветата, те също свалиха вехтите си наметки и яхнаха конете си.

Тонът на Брайс бе мрачен като лицата им.

— Очевидно съм достоен за прякора, който тукашните хора са ми дали. Току-що научих, че в деня, когато танцувах с кралицата, съм бил и тук и съм убил младия Уилям Макалпин.

— Това е забележителен подвиг дори за воин планинец — отбеляза един от мъжете със смях.

— Да — рече Брайс и очите му се присвиха. — Гарет Макензи обяви награда за главата ми. Сто лири за всеки, който ме отнесе при него. Жив или мъртъв.

— Гадният му Макензи! — процеди Ангъс. — Хайде, Брайс, да го убием още сега.

— Не, приятелю. — Брайс обърна жребеца си и даде знак на другите да го последват. — Оградил се е с твърде много хора. Мислете за жените и децата си, които ви чакат в планините. Само след няколко дни десетки мъже ще яздят през горите, готови да поsekат всичко живо.

— Какво ще правим сега?

Брайс задържа коня си, докато Ангъс се изравни с него. Додето яздеха редом, Брайс промърмори:

— Ще направим онова, което дедите ни са правили векове наред, стари приятелю. Ще грабнем оръжието и ще се бием с всички, които са били толкова глупави, че да стъпят в горите ни.

— Ами семействата ни?

— Ще бъдат до нас — отвърна Брайс. — Ще ги заведем всички зад защитните стени на Кинлох Хаус. Ще останат там, додето трае обсадата.

— А момичето, Мередит Макалпин?

По бузата на Брайс заигра мускул и той подкара коня си побързо. Да, наистина, какво да прави с Мередит? Ако я върнеше на хората ѝ, тя щеше да докаже, че Гарет Макензи разпространява лъжи. Това щеше веднъж завинаги да измие позора от името му. Но той нямаше как да остане с нея завинаги. А оставена на милостта на Гарет Макензи, скоро щеше да бъде удобно премахната, както се бе случило и с останалите. От друга страна, разсъждаваше Брайс, ако я задържеше при себе си, щеше да я обрече на несгоди и лишения, додето отблъснха нападателите. И все пак засега не можеше да измисли друго разрешение. Той подвикна през рамо:

— Жената ще остане при мен в Кинлох Хаус.

— О, милейди, не мога да облека такава скъпа дреха. — Госпожа Сноу се завъртя пред огледалото. — Ще изглеждам като господарка на имението.

— Какво лошо име в това? — рече Мередит, горда с творението си.

Сестра ѝ Брена, по-малка от нея с една година, бе най-изкусна от трите в шева. Винаги Брена бе тази, която можеше с малко панделка или дантела да разкраси и най-обикновената рокля.

Мередит бе положила голямо старание в работата си. Дългите часове, прекарани в самота в покоите на Брайс, бяха минали много по-лесно, отколкото бе очаквала. Когато не шиеше, посещаваше прислугата. Бе научила имената на всички, както и семейните им истории.

Младият Джейми я следваше неотстъпно като сянка, наблюдаваше и слушаше. И макар да чувстваше, че не е лоялен докрай към своя патрон Брайс, бе напълно очарован от прелестната млада дама, която държаха като затворничка в дома им.

— Струва ми се — обади се госпожа Сноу, като прекъсна бляновете на Джейми, — че би трябало да си взема простата рокля, с която ви служих, а тази да дам на вас.

— А на мен ми се струва — с усмивка рече Мередит, — че Ангъс Гордън няма да е в състояние да излезе от кухнята, когато те види облечена така.

— О, милейди — възклика младата вдовица и скри изчервеното си лице в шепи.

Джейми едва въздържа кикота си. В дните, прекарани заедно, бе разправил на Мередит всички клюки от замъка. Очевидно тя им бе обърнала по-голямо внимание, отколкото му се бе сторило.

В двора прокънтяха конски копита и всички вдигнаха глави.

— Мъжете се върнаха! — извика госпожа Сноу и се завтече към вратата, но после си спомни своето положение. Като задържа вратата на Мередит и Джейми, тя ги последва надолу по стълбите.

В двора настана истинска бъркотия от хора и коне. Много от мъжете стояха в кръг и напрегнато слушаха тихите наставления на Брайс. Други се втурнаха към пристройката, която служеше за склад, и взеха да изнасят най-различни продукти и оръжия към главната врата на замъка. Докато Мередит ги гледаше, кръгът от хора се разкъса. Повечето яхнаха конете си и заминаха нанякъде, а други се присъединиха към групата, изнасяща припасите.

Брайс тихо каза нещо на Ангъс и един друг мъж, после вдигна глава и видя Мередит, застанала пред вратата, с ръка върху рамото на Джейми. Погледите им се срещнаха и останаха склонени няколко дълги мига.

Необичайно бе да види тази жена, негова пленница, застанала толкова закрилнически до момчето, което той обичаше повече от роден син. Необичайно и вълнуващо.

Мередит почувства хипнотичната сила на очите му и не можа да овладее тръпките, плъзнали по гърба ѝ. Колко странно, че мъжът, от когото искаше да избяга, беше също така и мъжът, който тъй дълбоко я вълнуваше.

Брайс каза още нещо на Ангъс и нетърпеливо се отправи към нея.

Тя погледна мрачното му лице и го изчака да заговори. Той обаче спря пред нея, без да отрони и дума, а после взе да раздава заповеди на хората си из двора. Подразни се, че така я пренебрегна.

— Изпълни ли отмъщението си?

Той поклати глава и отново се обърна към един от хората си.

— Какви новини носиш тогава? Ще ме върнеш ли у дома?

Той се обърна към нея, но все така не откъсваше поглед от заетите с приготовленията мъже.

— Джейми — търпеливо изрече той, — иди и помогни на хората да струпат припаси в главната сграда.

— Добре — отвърна Джейми, като изгледа продължително Брайс, преди да се отдалечи.

— Колкото до теб, милейди — заяви Брайс, — боя се, че още дълго време няма да видиш дома и семейството си.

Мередит се опита да преглътне бучката от страх, която заседна в гърлото ѝ.

— Какво говориш?

— Скоро ще бъдем под обсада. Тези гори ще гъмжат от въоръжени мъже, решени да ме унищожат.

Тя бе озарена от лъч надежда.

— Гарет Макензи? За мен ли идва?

— Не, милейди. — Брайс се обърна и я погледна право в очите.

— Идва за мен.

— Гарет Макензи не може да е толкова глупав, че да доведе хората си в планините, където срещу тях ще има числено превъзходство и...

— Той и хората му не идват сами! Ще доведат със себе си клана Макалпин.

Тя вбесена стисна ръце в юмруци.

— Моите хора не се бият в планините. Те знайт колко е глупаво подобно начинание.

— Ще се бият, защото ги убеди, че животът на водачката им е в опасност.

— Ти си заплашил, че животът ми е в опасност?

— Не, но хората ти смятат, че аз те застрашавам. Освен това — добави той сухо, — приеха да се бият, когато научиха, че внукът на Дънкан Макалпин е убит от Планинския варварин.

— Какво говориш?! — Тя бе готова да се нахвърли върху него. — Убил си Уилям?!

Той улови стиснатите ѝ юмруци с такава лекота, сякаш бяха цветчета, носени от вятъра.

— Не, милейди. Момъкът е бил убит в същия ден, когато танцувах с кралицата.

— Не разбирам.

— Онези, които са убили младия Уилям, искат вината за престъплението да падне върху мен.

— Но защо? Кой би имал полза от това?

— Да, кой наистина? — Той продължително я изгледа, без да каже нищо. — Споменах ли ти, че Гарет Макензи обяви награда от сто лири за главата на Планинския варварин?

Покрай тях минаха няколко мъже, натоварени с оръжия.

Мередит продължаваше да гледа смяна и безмълвна Брайс и той додаде с тих глас:

— Това би могло да означава, че Гарет Макензи е толкова разгневен от убийството на един Макалпин, че е готов да поведе хората си към открита угроза. — В ъгълчетата на устните му заигра усмивка, ала тя забеляза, че очите му си останаха мрачни и непроницаеми. — Или пък Гарет Макензи се надява да запуши устата на Планинския варварин, за да не разкрие истината.

— Може да значи също, че Гарет е решен да отмъсти за безсмисленото убийство на брат си.

Без нито дума в своя защита, Брайс се обърна и тръгна към складовете.

Докато наблюдаваше трескавите приготовления, Мередит бе обзета от нарастващ страх. Тая вражда прерасташе в нещо много по-опасно от обикновено отмъщение. Някой полагаше огромни усилия да очерни Брайс Кембъл. Някой, който не би се спрял пред нищо, дори пред убийството на невръстни и безпомощни създания.

Младият Уилям... Имаше чувството, че сърцето ѝ е прободено с нож. Знаеше какви топли чувства свързват Мери и Дънкан с внука им. Смъртта му несъмнено бе тежък удар за тях.

Ами нейните хора? Въвличаха ги във война, която не желаеха. Ако бъдеха убедени да напуснат домовете си и да последват Гарет Макензи, щяха да оставят семействата си беззащитни срещу нападенията на англичаните. Липсващие им силен мъдър водач. И всичко това, задето бе имала злата участ да бъде отвлечена от Планинския варварин.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Умея да си служа с меч, Брайс.

Мередит вдигна глава, като чу молещия глас на Джейми.

— Не, не позволявам! — Брайс рязко изтрягна оръжието от ръцете на момчето. — Не е подходящ за близък бой. Трябва да се държи с две ръце, а това значи, че не можеш да се скриеш зад щит. Освен това разчитам на теб да свириш на гайдата.

— Гайдата! — с презрителна гримаса измърмори Джейми. — Това е работа за малки деца и старци.

— Така ли мислиш? — Брайс прекоси стаята и с обич прекара ръка по гайдата, поставена на полицата над камината. — Когато бях на твоите години, баща ми ми нареди да свиря на гайдата, когато ни нападна могъщият клан Мърей. Щом видях, че Седрик Мърей се кани да атакува татко в гръб, пуснах гайдата и посегнах към меча. Ала татко изкомандва да продължа да свиря. Каза, че това му давало сили да продължи.

За Мередит беше ясно колко горд се почвства Джейми, задето го сравняват със самия Брайс.

— Но как си могъл да свириш, когато наоколо са умирали хора?

— Изпълнявах наредъдането на баща си — простишко отвърна Брайс. — Знаех, че за него е по-важно да чува звуците на гайдата, отколкото шума от несръчните опити на сина си да върши работа за големи мъже. — В тона му прозвуча носталгия. — Знаел е, че ще има достатъчно време за това.

— Ами ако ме нападнат?

— Вземи това. — Брайс подаде на младежа малък смъртоносно остър кинжал. — Най-доброто оръжие за бой с враг, проникнал зад крепостната стена.

— Ами това? — обади се Мередит.

Двамата се обърнаха към нея озадачено смиръщени. Тя стоеше на прага в застрашителна стойка, грабнала един от мечовете на Брайс.

Брайс се приближи до нея и спря на разстояние колкото едно острие.

— Не е разумно да се пипа оръжие, когато не умееш да си служиш с него.

— Мислиш, че не съм способна да се защитавам?

— Ти си гледай женската работа — кротко рече той.

— Женска работа — презрително процеди тя.

— Да, госпожа Сноу разправя наляво и надясно колко сръчна си била с иглата.

— Уших ѝ рокля, защото тя ми усълужи с нейната. Но това не ме прави по-малко опитна в боя. Мога да въртя меч не по-зле от теб, Брайс Кембъл.

— Нима! — Без предупреждение той бързо издърпа меча от ръката ѝ и го запрати на пода. После пристъпи още една крачка напред и я погледна право в очите. — Ето колко си изкусна с меча. — После намигна с усмивка на Джейми. — И как ще се браниц сега, милейди?

— С това! — И тя тържествуващо измъкна от колана на полата си малък оствър кинжал.

— Значи пак се осмеляваш да криеш оръжия. Докато си зад тези стени и под моя закрила, нямаш нужда от такива неща.

Тя му отправи студена усмивка.

— Изглежда си забравил да го кажеш на Холдън Макей.

Брайс пламна и несъзнателно пристъпи към нея. Тя заплашително вдигна ножа.

— Предупреждавам те, баща ми ме обучи още като малка. Макар да нямам желание да те нараня, готова съм за двубой.

При абсурдната гледка на дребната стройна фигурка, изправена пред грамадния Брайс, Джейми избухна в невъздържан смях.

— Какво ще правиш сега, Брайс? Ще рискуваш да нараниш Мередит, за да докажеш, че си по-силен, или ще оставиш едно момиче от низините да те заплашва с нож?

Брайс огледа противничката си. Беше съвършено спокойна. Нямаше и следа от страх в очите ѝ. Ръката, която държеше кинжала, не потрепваше. По устните ѝ играеше неразгадаема усмивка.

— И така, милейди, и ти ли като Джейми смяташ, че си успяла да ме притиснеш?

Усмивката ѝ стана по-широва.

— Да, милорд, така смятам. Време е да те убедя да ме пуснеш при хората ми, преди те да са дошли тук и да са влезли в битка с теб.

Той реагира толкова бързо, че тя не успя и да мигне. Сграбчи китката ѝ и я изви. Обгърна я, като кръстоса ръцете на гърдите ѝ, и я прикова към тялото си. Кинжалът се изплъзна от ръката ѝ и падна на пода.

Усети топлия му дъх на слепоочието си, когато той промълви:

— Вярвам, че предимството сега е на моя страна, милейди. Повече няма да говорим по въпроса дали да те предам на Гарет Макензи.

Тя продължаваше да се бори, но не можеше да помръдне в здравата му хватка и проговори задъхано:

— Не на Гарет трябва да ме предадеш, а на хората ми!

— Които сега са в съюз с Макензи — процеди гневно той.

— Ако съм свободна, хората ми ще ме последват.

— Да, ти си силна жена, водачка, както често ми го изтъкваш.

В другия край на стаята Джейми се засмя и запляска с ръце.

— Какво ще кажеш сега, Мередит, признаваш ли се за победена?

Тя спря да се съпротивлява. Цялата трепереше, но това нямаше нищо общо с борбата. Причината изцяло бе мъжът, който я държеше в плен в обятията си.

— Да, Джейми. — Тя сведе поглед, уплашена той да не види в него искриците на възбуда от тази близост с Брайс. — Може би съм победена, но само за момента.

Брайс прошепна до ухoto ѝ:

— Ще се задоволя дори с мимолетна победа над теб. — И той вдиша дълбоко аромата ѝ. Пръстите му докоснаха гърдите ѝ и лумналото желание дори при този бегъл допир го стъписа.

Усещаше, че и тя е напрегната, и възбудата му се засили. Възможно ли бе той да пораждаше такова вълнение у нея? Или тя бе просто притеснена от мисълта за предстоящата битка?

С усмивка я пусна и отстъпи встрани. Когато тя се обърна към него, отправи ѝ лек поклон.

— Чакам с нетърпение следващия рунд на двубоя ни, милейди.

Мередит го изгледа как прекоси стаята и продължи разговора си с Джейми, сякаш не беше го прекъсвал. Как можеше да е толкова спокоен, когато нейното сърце едва не се пръскаше?

Постоя още миг така, додето пулсът ѝ се успокои. После излезе от стаята, без да съзнава, че Брайс наблюдава всяко нейно движение. Ала Джейми не пропусна да забележи колко разсеян бе Брайс, додето събираще оръжията, за да продължи урока по самоотбрана. И дълго след като тя бе излязла, Брайс се взираше дълбоко умислен в затворената врата.

— Приближават ездачи.

Тъкмо от това се бе опасявала Мередит дни наред. Новината бе предадена от мъже, разположени високо по скалите, до други, които се криеха в клоните на дърветата или зад големи камъни. Вестоносци дотичаха да я съобщят на пазачите при портите на Кинлох Хаус.

Отряди от планинци дни наред претърсваха горите, но бяха срещали само разпръснати групички от въоръжени хора от низините. Основните сили на Гарет Макензи се придвижваха вкупом, съзнавайки, че силата им е в тяхната многобройност. Именно тази многочисленост не даваше възможност на планинските воини да ги атакуват. Вместо това на групи от по трима-четирима верните хора на Брайс Кембъл наблюдаваха и изчакваха, а после се отправяха обратно към Кинлох Хаус, където близките им ги чакаха с тревога.

Вътре в замъка всичко беше подготвено. По стаите бяха настанени семейства и никой не знаеше колко дълго ще им се наложи да понасят теснотията. Дори овцете и добитъкът бяха докарани в крепостта, за да не бъдат изклани от врага. Намерението на Брайс бе скоро да принудят нападателите, лишени от храна, освен онази, която носеха, да се оттеглят и да се върнат в низините.

Жените се редуваха да готовят и да се грижат за децата, додето мъжете точеха оръжията си, прибягваха на групи да нападат изолирани чуждоземни и преди да мръкне, отново се връщаха в защитения замък.

На всички бяха възложени задължения, освен на най-малките. Складираха се провизии в тъмните подземия под замъка, в случай че на жените и децата се наложеше да прекарат затворени там дълго време.

Мередит се бе надявала, че Брайс ще се смили и ще ѝ отдели самостоятелна стая. Копнееше за малко да остане насаме със себе си, далеч от този мъж, който провокираше всяко нейно движение, било в

будно състояние или насън. Ала сега, когато и други бяха надошли в замъка, нямаше надежда за такъв лукс. Тя бе принудена да споделя с Брайс дневната и спалнята му. По нейно настояване ѝ бе разрешено да спи вместо в леглото на Брайс на канапето пред камината. Но и това по никакъв начин не облекчи напрежението помежду им. Тя все така болезнено чувстваше присъствието на мъжа, чието спокойно дишане накъсваше тишината на нощта. Съжителството им ѝ позволяваше да види колко внимателно се подготвя Брайс за очакваното нападение. Оръжията му блестяха изльскани върху полицата над камината. Мечът — двуостро оръжие с убийствена мощ — бе наточен до такава степен, че можеше да отреже глава с един замах. Друго оръжие — с по-късо острие и широка позлатена дръжка, инкрустирана със скъпоценности — също бе наострено като бръснач. Приготвени бяха арбалет и колчан със стрели. И макар Брайс да притежаваше повече от половин дузина кинжали, всеки един бе идеално наточен.

Призовът да се грабне оръжие накара Брайс да хвърли бърз поглед към Мередит.

— Слез долу при жените. Възложил съм на двама от воините си да пазят вратата. Те ще ви бранят с цената на живота си.

Усети как я обзема тревожното вълнение, познато от моментите, когато замъкът на баща ѝ биваше обсаден. Тъй като бе най-голямата дъщеря, на нея сепадаше задължението да се грижи за безопасността на сестрите си. Обучена бе да се бие. И макар да усещаше страх да свива сърцето ѝ, никога не би побоягнала от противника.

— За последен път те умолявам, Брайс. Освободи ме. Пусни ме да посрещна хората си. Те ще се откажат от битката, щом видят, че съм свободна.

— Няма да говорим повече за това. Решението ми е взето.

Тя се опита да го убеди по друг начин.

— Щом не искаш да ме освободиш, поне ме остави тук. — Погледът ѝ се отклони към оръжията върху полицата и после пак се върна към Брайс. — Мога да помогам на ранените.

Лека усмивка пробяга по устните му.

— Нима? Може би ще им помогаш да умрат по-бързо.

— Не мога да остана в подземието, Брайс. Като водач на клана Макалпин имам право да участвам в битката.

— Мислиш ли, че бих могъл да се съсредоточа в боя, като знам, че си в опасност?

— Хората, които идват с Гарет, никога не биха ми сторили зло. Това са моите хора.

— Сигурна ли си? — Брайс седеше, загледан в косата ѝ, чиито краища пламтяха под нахлуващите през прозореца лъчи. Копнееше да я докосне, да усети копринената мекота на къдиците ѝ. После рязко отпъди тия мисли. — Ами ако хората от клана Макензи не те разпознаят и в жаждата си за кръв убият тъкмо онази, която са дошли да освобождават?

Подобна възможност не бе хрумвала на Мередит. Макар че за миг се почувства несигурна, тя настоя:

— Аз съм причината за това нападение. Ако покажеш на хората ми, че съм невредима и ми позволиш да се върна с тях в низините, животът ти ще си продължи както досега.

— Да — суворо изрече той. — И както преди, ще има нови невинни жертви, а за смъртта им ще бъде обвинен Планинския варварин. Кой може да гарантира, че дори ти ще бъдеш в безопасност по пътя към дома си?

Тя се вцепени.

— Нима намекваш, че има такива, които желаят смъртта ми?

Той видя болката в очите ѝ и съжали за острите си думи. Ако само имаха малко време. Време да обсъдят подозренията, които се бяха породили у него относно хората, които я заобикаляха. Време да сподели мислите си за Гарет Макензи и мъртвия му брат. Ала нямаше време дори да я подгответ за онова, което предстоеше.

Той прекоси стаята и грубо я хвана за рамото.

— Точка по този въпрос!

— Но...

Погледът му се спря на устните ѝ. Без никакво предупреждение той я целуна с дива страст, която я смяя и развълнува.

Той не можеше да се насити на целувката, искаше да вкуси повече от нея. Всемогъщи боже! Какво го прихваща? Никога преди не бе допускал някой или нещо да го отвлече от непосредствената задача. Никога не бе му се налагало да води толкова тежка битка със себе си. Тази жена, която не би трябвало да означава нищо за него, твърде често смущаваше мислите му. Тревожеше се за нейната

безопасност. А тази тревога можеше да му струва живота. В смъртния бой дори най-краткото разсейване можеше да се окаже фатално.

Повдигна глава и се взря в очите ѝ, горящи със странен блесък. Тази жена го омагьосваше. Изпита неприязън към себе си. С глас, треперещ от гняв, той прошепна:

— Сега иди при жените и децата в подземието! — Извика един от хората си. Ангъс Гордън отвори вратата и застана в очакване на заповедите му. — Заведи дамата долу и се погрижи да остане там!

Мередит отстъпи от Брайс и го изгледа с ярост.

— Добре, ще отида долу, додето ти и другите уредите този въпрос.

Мина покрай него и забързано се отправи към вратата. Когато ръката ѝ беше вече на дръжката, извика:

— Но макар да се мислиш за велик воин, предупреждавам те. Не обръщай гръб към нападателите си. Иначе може да се озовеш с нож на Макалпин, забит между раменете.

Той я изгледа как профуча покрай Ангъс. Когато се наведе да вземе оръжията си, още чувствува вкуса на устните ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Огромни облаци прах се издигаха, додето ездачите се скучвала безредно около портите. Помежду тропота на конски копита в двора се разнасяше глътка от мъжки гласове, подвикващи насырчителни слова, докато се подготвяха за отбраната на Кинлох Хаус. Вратата към замъка бе здраво защитена и макар да бе масивна и залостена с дебели греди, накрая рухна под силния натиск отвън. Рояци мъже се изсипаха в крепостта и раздраха въздуха с крясъци и ругатни.

При внезапно извилия се жаловит звук на гайда те сякаш спряха за миг, преди отново да се окопитят.

Брайс видя погледите, които си размениха хората му. Те не бяха очаквали повече от петнайсетина-двойсет противници. А врагът бе десетократно по-многоброен. Мнозина от тях, макар да бяха облечени като хора от низините, имаха вид на планинци.

Предупредителна мисъл зазвънтя в съзнанието му, но нямаше време да я разнизи. Имаше нещо нередно в хората, които ги нападаха. Нещо плашещо.

След първото кратко объркване планинците яростно отвърнаха на атаката. Наоколо се разнесе звънене на саби, ударили се в щитове, гневни бойни крясъци, стенанията и виковете на онези, които първи паднаха в боя.

На светлината на свещниците, наредени по стените, брадясалите лица изглеждаха диви и страшни. И тъй като за главата на Брайс Кембъл, най-страховития от всички планинци, бе обещана награда от сто лири, той се озова атакуван от десетки мечове.

Отраснал бе с меч. От най-ранните си години бе знаел, че ще среща мъже, горящи от желание да му отправят предизвикателство. Ала, макар с готовност да бе приел предизвикателството, не му доставяше удоволствие да убива. Налагаше му се да го върши като водач и воин. Пощадеше ли живота на врага, щеше да загуби своя. А в ръцете си държеше съдбата на толкова хора.

Нямаше време за страх. Отблъскващо ударите изкусно един след друг. Ала, макар да бе опитен воин, жестоката битка го изтощаваше.

Изминаха два часа, сетне и трети, и когато погледна към другарите си, мъка налегна сърцето му. Много добри мъже бяха паднали през този ден. И още много нямаше да видят утешния.

Долу в подземието на трепкащата светлина на свещите жените люлееха бебета и утешаваха разплакани уплашени деца. Очите им отразяваха всякакви чувства — от неподправен ужас до кратко примирение. Битките бяха също така част от живота им, както яденето и спането. И всяка жена тук носеше като забит в сърцето нож съзнанието, че е майка на бъдещи воини.

Мередит стоеше с ухо, притиснато към тежката врата. Когато чу, че стражите отпред се сражават, стисна юмруци и се напрегна да различи гласовете, произнасящи зlostни ругатни и откъслечни фрази. Вик разсече въздуха и тя чу как нечие тяло тупна пред самата врата. Боят сякаш продължи цяла вечност. Чу второ тяло да се свлича, после улови шум от отдалечаващи се стъпки.

Още дълго продължи да се слушва, но отвън бе съвсем тихо. От горните етажи обаче долиташе далечният екот на сражението.

Колко дълго още трябваше да остане тук с жените? Подземието предлагаше подслон, едно благословено островче далеч от битката. Но горе нейните хора се бореха и умираха. А те бяха дошли да я спасят. Независимо от думите на Брайс, Мередит знаеше в сърцето си, че няма избор. Трябваше да се покаже пред хората си, да им нареди веднага да прекратят боя и да се върнат с нея в низините.

Повдигна потните си длани към резето, с което вратата бе залостена отвътре. Жените зад нея вдигнаха молещи очи, в които личеше неодобрение.

— Моля ви, милейди — прошепна Кара. — Извън тази стая има само смърт!

— Трябва да вървя. Имам властта да спра това клане.

— Не, милейди! — приближи се госпожа Сноу и постави ръка на рамото й, сякаш за да я задържи. — Господарят Кембъл нареди да останем тук, докато навън не стане безопасно. Той единствен има власт да сложи край на тази битка. Умолявам ви, не нарушавайте заповедта му.

Мередит само още по-високо вдигна глава. Никой, нито дори тези добронамерени слуги, нямаше да я разколебае.

С рамо, опряно на вратата, тя я отвори на сантиметър и надзърна навън. Двама мъже лежаха в локва бавно съсираща се кръв. Разпозна в тях хората, които яздаха редом с Брайс, и я обзе мъка за вдовиците им, които толкова храбро чакаха зад вратата. Поне още за малко щеше да им спести зловещата гледка, която представляваха любимите им съпрузи.

Като направи знак на госпожа Сноу да залости вратата зад нея, Мередит се измъкна навън, после коленичи до падналите воини. И двамата бяха мъртви. Ако се съдеше по окървавените мечове до тях, бяха се сражавали яростно, преди да дадат живота си.

Тя повдигна глава и се вслуша в шумовете, долитащи от боя, който се водеше над главата ѝ. Вдигна полата си, изтича по стълбите.

Голямата зала бе осияна с трупове и тела на умиращи. Кръв бе оплискала стените и масите. Тук-там мъже се присвиха и гърчеха, стенеха или хлипаха. Навсякъде болка и смърт.

Мередит мина сред падналите мъже, като коленичеше да прошепне утешителна дума или да предложи бокал с вода. Нито един сред тях не беше от клана Макалпин. Всички, освен хората на Брайс, ѝ бяха непознати. Брайс? Разглеждаше всяко лице и макар да не го съзнаваше, сърцето ѝ търсеше само едно. Когато не го откри в залата, малко си поотдъхна. Брайс бе оцелял след първата атака.

Откъм двора до слуха ѝ долетяха звуците на гайдата. Когато стигна до вратата и погледна навън, видя пред себе си такава разруха, че дъхът ѝ секна.

Складовата пристройка бе опожарена. Лютив черен дим изпъльваше въздуха. Отвързани животни се щураха сред сражаващи се мъже. Пилета, патки и гъски бяха изпотъпкани в суматохата. Кози блееха жално, тичаха и търсеха спасение.

Младият Джейми, застанал сам в ъгъла на двора, с усилие надуваше гайдата, додето наоколо другарите му падаха посечени. Мередит видя, че по изцапаното му лице се стичат сълзи, но той свиреше в забрава и сигурно не знаеше, нито се интересуваше коя е песента. Свиреше, защото Брайс му бе наредил. А за своя любим Брайс той би отишъл дори в ада.

Като зърна един оранжев ръкав, Мередит извика името на Брайс и с ужас видя как високият мъж падна покосен. Ръцете му напразно се мъчеха да изтръгнат меча, забит в гърдите му. Но когато главата му се килна встрани, тя видя, че не е Брайс.

Погледът ѝ обходи воините, стълпили се в двора. Срещу всеки от хората на Брайс имаше двайсет. Откъде се бяха взели?

Мередит чу вик някъде отгоре и повдигна глава. Един мъж бе бълснат от терасата и прелетя покрай нея, като почти се размаза върху твърдия плочник в двора. Беше с гъста червеникова брада и облекло на планинец. Празните му очи бяха отправени към небето.

Мередит погледна нагоре. Оттам към падналия нещастник тържествуващо надничаше Гарет Макензи. По лицето му бе изписана сатанинска усмивка.

Мередит бе уверена, че Гарет все още не я е забелязал. Той продължаваше да се взира към поваления си противник.

Девойката продължи да оглежда лицата наоколо със свито сърце. Брайс... Нима и той лежеше сега в локва от собствената си кръв?

Втурна се вътре в замъка и бегом изкачи стълбите до стаите му. Пред вратата рязко спря. Брайс, с раздран на ивици ръкав и кървяще рамо, се сражаваше с трима противници. Лявата му ръка бе увиснала безпомощно. Дясната държеше блестящ меч. На светлината от огъня инкрустираната с камъни дръжка искреще с кървав отблъсък.

Додето наблюдаваше тази сцена, тримата мъже нападнаха вкупом.

Мередит копнееше да има меч в ръцете си. Макар мъжете, биещи се с Брайс, да бяха от хората на Макензи и по тази причина да се смятаха за нейни закрилници, възмущаваше я неравенството на силите. Ако бе въоръжена, боят щеше да бъде поне малко по-справедлив.

През звънтенето до ушите ѝ долетя тропот от тичащи крака. Тя коленичи и се скри в малка ниша. Ужасно бе да си принуден да слушаш безпомощно шумовете от боя и да няма как да се намесиш. Сега дори не можеше да види изхода от него.

— И така — прокънтя гласът на Гарет Макензи. — Най-сетне притиснахме до стената Планинския варварин! Да му покажем как ние от граничните райони се бием с отрепки като него!

Мередит се изправи на крака. Щеше да се покаже на тези мъже, за да ги увери, че е жива и невредима. После щеше да поискат от хората на Гарет да се върнат с нея до дома им в низините. И макар че Гарет щеше да настоява да вземат Брайс в плен, тя щеше да се погрижи поне да остане жив.

Когато понечи да излезе от скривалището си, чу гласа на Гарет, предрезгавял от ярост:

— Хей, вие, помогнете на тези трима и притиснете планинеца! Искам моят меч да сложи край на живота му.

Мередит изтича до прага.

Петима мъже бяха насочили мечовете си срещу гърдите на Брайс, а Гарет Макензи стоеше пред него. Оръжието на Брайс лежеше в краката му.

Като зърна движението край вратата, очите на Брайс се присвиха. Господи боже! Точно сега ли? Не биваше да забележат Мередит. Ако тези зверове я видеха, всичко щеше да бъде загубено. У Брайс нямаше съмнение, че Гарет Макензи е зъл демон, решен да унищожи всеки, който се изпречи пред жаждата му за земя и власт.

— А когато ме убиеш, кому ще припишеш вината за следващото си убийство? Когато бъдат посечени невинни момчета и старци в късна добра, чие име ще проклинаш?

— Когато взема земята ти и тази на Макалпин, няма да имам нужда от повече измами — заяви Гарет. — Всичко ще бъде мое!

— А какво ще правиш с жената? — измъчено се усмихна Брайс.
— Какво ще стане, ако Мередит Макалпин откаже да се омъжи за теб?

— Няма да има възможност да откаже. И този път ще се погрижа да не ми я грабнат пред олтара.

Мередит направи крачка напред, но замръзна при следващите думи на Гарет.

— След като нейният клан не е тук, за да свидетелства, лично ще се погрижа за нея. Искам Мередит Макалпин венчана за мен и после мъртва. Ще отнесем тялото ѝ на нейните хора, за да го видят.

— Защо кланът Макалпин не е тук с теб? Нали за тяхната водачка се биете! — процеди Брайс гневно.

— Бояха се господарката им да не пострада в битката. Предпочетоха да се пазарят с теб, за да им я върнеш жива и здрава.

— Кои тогава са хората, които се бият редом с теб?

Гарет се ухили злобно.

— Имам неизчерпаем източник от бойци. Изглежда, Планинския варварин е предизвикал гнева на много шотландци. — С нисък, невесел смях той добави: — Ако трутът на Мередит Макалпин не е достатъчен, за да ни осигури подкрепата на клана Макалпин, останалата част от плана ни ще свърши работа. — Той разгледа окървавения си враг, изправен пред петимата най-опитни воини от клана Макензи. — Възнамерявам да пронижа сърцето на Мередит Макалпин с твоя меч и да го покажа пред всички.

Мъжете, заобиколили Брайс, се засмяха и заподвикваха одобрително.

— Всички от граничните райони ще ми се закълнат във вярност в борбата за освобождаване на земите ни от Кембълови.

— Значи признаваш, че ти си убивал безпомощни хора и си прехвърлял вината на мен?

— Да!

— Тогава ми подай меча и се бий с човек, който не е безпомощен. Искам да измия позора от името си.

— Кой би повярвал на думата на един варварин! — изсмя се Гарет и докосна с върха на меча си тялото на Брайс. — Особено пък на мъртъв варварин. — После извика към хората си: — Аз ще нанеса първия удар.

Мередит видя как проблесна острието, когато Гарет замахна с меча си. После и другите нападнаха, а тя се сви в скривалището си, тъй като Гарет тръгна да излиза. Притисна ръка към устата си, за да не изкреши. На Гарет сякаш му бе нужна цяла вечност, за да слезе по стълбите, и тя бе принудена да слуша грубия смях на хората му, додето продължаваха да забиват мечовете си в падналия планинец.

Това бе краят на битката. Петимата окървавени бойци последваха водача си към подземието. Един от тях носеше окървавения меч на Брайс и със смях съобщи на другарите си, че ще бъде нужен на Гарет, за да го забие в сърцето на Мередит.

Мередит изпълзя с треперещи крака от нишата и отиде при Брайс. Кожите, покриващи стените и пода, бяха обагрени в червено. В далечния ъгъл на стаята лежеше безжизненото му тяло.

С рукали по страните й сълзи, Мередит се изправи над Брайс. Кръв бликаше от толкова много рани, че тя не можа да ги преbroи. А

когато коленичи и постави ръка на гърлото му, той не помръдна. В безмерната си скръб изобщо не успя да напипа пулс.

При шума от стъпки по стълбите Мередит вдигна глава. По гласовете можеше да съди, че са неколцина мъже. Хора на Брайс? Или на Гарет?

Сърцето ѝ едва не спря, когато чу познатия плътен глас. Гарет! Но защо се връщаше? Какво повече можеше да стори на мъжа, който лежеше мъртъв на плочите?

Мередит изтича до спалнята на Брайс и грабна един кинжал от полицата. Видя как сянка падна пред входа на дневната. Шумът от стъпки затихна.

С пулсиращи слепоочия Мередит се пъхна под леглото. Чу как тежко някой крачи в съседната стая.

— Кембъл е мъртъв.

— Естествено. Нима не го пронизах със собствения си меч?

От гласа на Гарет по гърба ѝ пролазиха ледени тръпки.

— Ами жената?

— Претърсете всички стаи.

— Вече го направихме.

— И няма следа от нея?

— Не, милорд. Всички жени и деца бяха долу.

Настъпи тишина. Гарет изруга.

— Вещицата трябва да е избягала в гората по време на битката.

Налага се да я намерим, преди да е стигнала обратно при хората си.

— Нима мислите, че сама жена би оцеляла в тези гори?

— Ще се погрижим да не оцелее. Елате! Да приберем нашите убити и ранени и да се махаме оттук.

— А какво ще кажем на клана Макалпин? Те се надяваха да им върнем водачката.

Гарет спря и размисли.

— Ще им обясним, че е избягала. Ще им наредя да не излизат от домовете си, додето аз и хората ми не я спасим.

— Но тогава няма да може да го обвините за смъртта ѝ.

— Дори и мечът на Кембъл да не е пронизал сърцето ѝ, ще накарам хората ѝ да повярват, че той е виновен за смъртта на водачката им. Та нали тя се е опитвала да избяга от неговия плен в гората.

Един от мъжете кимна.

— Да изгорим ли замъка, милорд?

Сърцето на Мередит спря.

— Да! — проехтя гласът на Гарет. — Нали убихме водача им.

Сега ще разрушим крепостта и ще разпръснем клана му. Само че действайте бързо. Да не губим време да търсим жената.

Мередит чу как се отдалечават, но изчака, за да е сигурна, че са си отишли. Лежеше под леглото и се бореше със сълзите, които я давеха. Трябваше да направи нещо. Но какво?

Измъкна се навън и пропълзя в съседната стая, където лежеше Брайс. Сълзите, които едва бе удържала до този момент, бликнаха с всичка сила.

Брайс. Нейният силен, сърдит гигант беше мъртъв. Обхвана лицето му с ръце и се вгледа в гордите му красиви черти.

— Колко съм грешала за теб! Ти не си никакъв жесток дивак. Ти си един мил, силен мъж, изненадващо почтен към мен, щедър към приятелите си...

Сълзите ѝ отново потекоха и тя с мъка ги удържа.

— Прав беше за Гарет. А аз така съм се лъгала. Гарет е въплъщение на злато.

Лицето ѝ бе обляно в сълзи, които тя вече не се мъчеше да спре.

— Каква глупачка съм била! Ако съдбата не бе попречила да се омъжа за Дезмънд Макензи — рече, като допря чело до това на Брайс, — вече щях да съм мъртва, а земята и хората ми — в лапите на жестокия Гарет. О, Брайс, сега виждам, че благодарение на теб ми бе дадена възможност да разбера ужасната истина.

Вгледа се в лицето му, тъй красиво в покоя. Стори ѝ се, че видя гримаса на болка да пробягва по него. Невъзможно! Брайс бе мъртъв. Но в този миг усети потрепване под пръстите си. Пулс? Докосна устните му и като че усети леко дихание. С последен проблясък на надежда повторно притисна ръце към гърлото му. Да, имаше пулс. Много слаб и накъсан, но все пак пулс! Жив! Брайс беше жив.

Със слаб вик тя се зае да разкъса напоената с кръв туника. Примигна, за да прогони сълзите си. Сега нямаше време за сълзи. Чакаше я работа.

Трябваше да спре изтичащата му кръв. Да го стопли със собственото си тяло, ако се наложеше. Щеше да го запази жив, додето събереше сили сам да се бори с раните си!

А после заедно щяха да се сражават с Гарет Макензи. Със звяра, който целеше да подчини хората й и да открадне земите й.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй силна бе решимостта на Мередит да спаси живота на Брайс, че се насили да не обръща внимание на миризмата на пушек, която плъзна нагоре по стълбището и взе да прониква в стаите.

Тя добави още един пън в огъня и сложи голям чайник с вода да се стопли. Когато водата кипна, вече бе свалила дрехите на Брайс и бе прегледала раните му.

От двора долу чуваше как свикват хората и подготвят конете за път. Гласът на Гарет, който раздаваше команди, я караше да скърца със зъби. Постара се да остане глуха за всички шумове. Сега съществуваха само тази стая и този мъж. Закле се пред себе си да не помръдва от него, додето не бъде сигурна, че той ще оживее.

А как щеше да се справи с пожара, който грозеше замъка? Един поглед към мъжа на пода ѝ бе достатъчен да се увери, че не би могла да го завлече на безопасно място. Щеше да остане и да се моли бушуващите пламъци да не стигнат дотук.

Взря се в окървавеното му изранено тяло и потрепери. Щом исполин като Брайс бе посечен, можеше ли изобщо някой да се спаси?

През главата ѝ за кратко мина мисълта за хората, загинали в жестоката битка долу и за мнозината други, които лежаха ранени. Ами жените и децата? Може би хората на Гарет ги бяха подложили на мъчения и гавра? Или просто ги бяха оставили, след като не бяха открили жената, която им бе нужна? Помоли се шепнешком за тяхната безопасност, после се зае с непосредствената си задача.

Нямаше време да се колебае дали да причини с намесата си допълнителна болка на Брайс. Трябваше да го стори, ако искаше да го спаси.

Мередит раздра парче плат и го натопи във връщата вода. После с леки движения попи кръвта, бликаща от рамото му. Макар раната да бе дълбока, не изглеждаше опасна за живота и тя въздъхна с облекчение. Когато почисти рамото, превърза го с чист плат, за да спре кървенето и се зае със следващата рана.

От една голяма рана встрани над хълбока обилно бликаше кръв. При грубото измъкване на меча плътта зееше грозно.

Като работеше бързо, Мередит почисти мястото и го бинтова, след като покри раната със сгъната в няколко ката кърпа. Важно бе да се поддържа чиста, но засега от първостепенно значение бе да се спре кръвта.

Другите рани не бяха толкова сериозни: меч и кинжал бяха проболи дланта на Брайс, ръката и двата крака. Целият представляващ една кървава маса. И все пак смъртоносни рани нямаше. Защо тогава бе почти на умиране? Защо бе толкова блед и пулсът му тъй слаб? От загубата на кръв или някоя от раните заплашваща да го отнесе в гроба.

Отдолу чу силни викове и разпозна гласовете на слугите на Брайс, които се бореха с огъня, застрашаващ Кинлох Хаус. Лютив черен дим бе плъпнал наоколо, а върху пламъците се изливаха кофи с вода.

Додето Мередит бършеше тялото на Брайс, ръцете й изведнъж застинаха. Тя забеляза тъмното петно, което бавно се разстилаше върху постланата кожа отдолу. Един миг тя се взира ужасена в него. После с усилие обърна тежкия мъж на една страна и откри малък смъртоносен нож, забит между лопатките му.

— Милостиви боже!

Припомни си своите последни думи към него преди началото на битката и потрепери. „Не се обръщай с гръб към нападателите си. Иначе може да се озовеш с нож на Макалпин, забит между раменете.“

Тя се вгледа в окървавената дръжка. Слаба бе утехата, че не нож на Макалпин го бе ранил толкова сериозно. Разпозна безпогрешно знака на клана Макензи.

Острието едва ли бе проболо сърцето, иначе той щеше вече да е мъртъв. Но раната бе смъртоносна.

Никакво колебание нямаше в жеста й, когато поsegна към ножа. Трябваше да го измъкне, ако искаше да спаси Брайс, и бързо да се погрижи за раната. С две ръце бързо издърпа ножа.

В този миг вратата на дневната рязко се отвори и тя вдигна глава. Вътре нахлу пушек и надвисна като мъгла над река. Сред димната завеса на прага изникна Ангъс Гордън, целият в кръв от рана в главата, увиснал тежко на рамото на Джейми Макдоналд. И двамата бяха

покрити със сажди от пожара, с който се бяха борили. Ръцете им бяха разранени до кръв от тежките кофи с вода, а дрехите им — опърлени. От тях се носеше мириз на изгоряло.

И двамата се взряха в нея, както седеше с кървавия нож в ръка.

Макар да бе очевидно изнемощял от загубата на кръв, Ангъс вдигна меч и се изправи над нея с потъмнели от гняв, обвиняващи очи.

— Какво, нима и на мъртвия си отмъщавате?

Преди тя да успее да отговори, той изкрещя:

— Дръпнете се от тялото на Брайс, милейди, или ще бъда принуден да ви убия тутакси.

С бликнали по страните му сълзи, Джейми се нахвърли върху нея и я събори на пода. Мръсните му пръсти се сключиха около врата ѝ. Младежкото му лице бе изкривено от ярост.

— Значи му забихте нож в гърба, за да се уверите, че е мъртъв ли?

— Джейми, чуй ме...

Макар да беше съвсем млад, момъкът бе по-едър от Мередит и изненадващо силен.

— Дръпни се от нея, Джейми. — Ангъс, залитайки, прекоси стаята и постави ръка върху рамото на момчето. — Ти не би могъл да убиеш никого, най-малко една жена. Аз ще се погрижа за това.

— Но вие... Вие не разбираете. — Когато Ангъс откъсна Джейми от нея, Мередит притисна ръка към насиненото си гърло и задиша дълбоко и задавено. — Брайс не е мъртъв. Аз почиствах раните му и така открих ножа.

— О, нима! И решихте да го забиете още по-дълбоко, вместо да го хвърлите.

Ангъс се надвеси над нея с меч, насочен към сърцето ѝ. Джейми погледна неподвижното тяло на Брайс, поколеба се, после отново се обърна към Мередит. Гневното му изражение бе измествено от напрегнато недоумение.

— Възможно ли е тя да казва истината?!

— Всичко би казала, за да спаси живота си — отряза Ангъс.

— Може би. Но виж сам, ако не вярваш на мен.

Ангъс издигна меча си, за да нанесе удар, а Джейми падна на колене до Брайс и прокара ръка по чистите превръзки на рамото и над

хълбока му. Явно не можеха да бъдат дело на друг, освен на Мередит. Тогава зърна кръвта, която струеше от раната в гърба.

— Тя казва истината — прошепна момчето.

— Какво? — Ангъс отпусна меч и също коленичи до тялото. С един поглед обхвана и чистите превръзки, и чайника с вода. — Не може да бъде! Чух Гарет Макензи да казва на хората си, че Брайс Кембъл е мъртъв.

— Да, той така си помисли. А също и аз — въздъхна Мередит. — Но има пулс. Слаб е, но все пак е знак, че у него още е останал живот.

Ангъс притисна пръсти до врата на Брайс и ги задържа няколко секунди. Сетне отново се обърна към Мередит, коленичила където я бе оставил. В ръце още държеше окървавения нож, който бе извадила от гърба на Брайс.

— Простете ми, милейди — измърмори Ангъс. — Аз помислих...

— Няма значение — прекъсна го Мередит. — Веднага трябва да спрем кръвта, иначе Брайс Кембъл ще бъде мъртъв.

— Кажете ми какво да правя.

Ангъс ѝ помогна да се изправи на крака. Тя му кимна с благодарност.

— Повикай слуги. Научила съм от мама как се приготвят целебни отвари. Трябва да действаме бързо.

— Добре.

— Ти нямаш сили, Ангъс — обади се Джейми. — Аз ще отида.

Момчето, изглежда, изпита облекчение, че може да помогне с нещо. Додето Ангъс, коленичил, се взираше безпомощно в стария си приятел, Джейми изхвърча от стаята.

След минути се върна, последван от няколко почернели от пушек фигури.

Макар да не си бе позволила да мисли за съдбата на другите, Мередит дотолкова се зарадва, като видя, че Кара и госпожа Сноу са живи, та в очите ѝ бликнаха сълзи, но тя побърза да ги прогони.

— Пострадаха ли жените и децата?

— Не, милейди — меко отвърна Кара. Лицето и ръцете ѝ бяха покрити със сажди. — Гарет Макензи побесня, като не ви откри сред нас. Той и хората му изобщо не ни закачиха, защото бързаха да ви търсят в гората. Но какво става с милорд Кембъл? — Младото момиче

хвърли поглед към другия край на стаята и замъкна при вида на неподвижния Брайс.

— Джейми обясни какво се е случило тук. Кажете какво ви е нужно и ще го имате — мрачно изрече госпожа Сноу.

Мередит забеляза обгорелия подгъв на роклята ѝ и покритите с мехури ръце.

— Успяха ли да потушат пожара?

— Да, милейди.

Мередит въздъхна с облекчение, сетне бързо взе да изрежда онова, което ѝ бе нужно: корени, треви, мая. После поръча на Кара да донесе още чисти чаршафи.

— Да го преместим ли на леглото му? — попита Ангъс.

— Боя се, че това ще засили кръвоизлива. Засега ще трябва да спи тук пред огъня. Донеси дюшек и няколко кожи — заръча тя на Джейми.

Госпожа Сноу разпрати слуги да донесат поръчаното от Мередит и се върна. Макар да се мъчеше да не поглежда мъжа, коленичил до Мередит, не можа да устои да не стрелне крадешком измъченото лице на Ангъс.

Този ден бе ад за всички им, но все пак бяха оцелели. Това създаваше помежду им връзка, която трудно би могла да бъде нарушена.

— Мога ли да сторя още нещо, милейди?

Мередит погледна икономката, а сетне Ангъс.

Лицето му бе пребледняло, а очите му — помръкнали от болка.

— Да, можеш да сложиш този човек да си легне и да се погрижиш за раните му.

По лицето на жената се изписа радост, но Ангъс изглеждаше изненадан.

— Моите рани са нищо, милейди. Не мога да се отделя от приятеля си.

— От загриженост за Брайс дори не си усетил, че си ранен — рече му Мередит и приятелски постави ръка на рамото му. — Брайс няма да се разсърди, че си го оставил. Той витае някъде другаде. И ще мине дълго, преди да реши дали да се присъедини към дедите си, или да се върне при нас.

— Ще ме повикаш ли веднага щом се събуди?

Ако изобщо се събуди, тъжно си рече Мередит. Моля те, Господи, дай му сили да се пребори с това премеждие! Сетне отпъди изнурителните мисли и кимна.

— В мига, в който дойде в съзнание, ще ти съобщят.

С помощта на госпожа Сноу Ангъс бавно се надигна. Поколеба се за момент, загледан в жената, привела се над Брайс, жената, която бе негова пленница преди, а сега негова личителка.

— Простете ми, че се усъмних във вас, милейди.

— Беше напълно оправдан, че си помисли такова нещо, Ангъс — насърчително му се усмихна тя. — Вярвам, че Брайс Кембъл е достоен за твоята обич и привързаност.

— Но да, милейди. Той е заслужил стократно моята лоялност, както и лоялността на другите, сами признали го за свой водач.

Мередит го гледа мълчаливо няколко мига, убедена, че той би рискувал и живота си за мъжа, лежащ в безсъзнание.

— Почини си сега, Ангъс — поръча му тя.

— Ако мога да помогна с нещо, непременно ме известете.

Мередит напипа пулса на Брайс, който, макар слаб и колеблив, все още се усещаше.

— Моли се, Ангъс!

Мередит наложи раните с приготвените лапи и постави върху тях нови превръзки. Сетне зави отпуснатото тяло и се вгledа в него.

Той беше толкова неподвижен. Сякаш животът със сетно дихание отлиташе от него. Не бе помръднал, откакто го откри. И макар сигурно да страдаше от силни болки, не беше изпъшкал, нито изстенал.

Щом намереха малко свободно време, слугите идваха в стаята, а също и хората на Брайс, които бяха в състояние да вървят. Оставаха за няколко минути, вгледани в бледото му лице и в жената, която неуморно бдеше над него. По физиономиите им Мередит четеше голямата им обич и загриженост към Брайс. Личеше си по почтителността, с която го гледаха, и по приглушените им гласове, с каквито хората се обръщат към духовните си водачи.

Отвън отдавна се бе смрачило. Стаята се осветяваше само от огъня в камината и от едничка свещ, поставена до леген върху ниска масичка.

Замъкът бе утихнал. Мъртвите бяха преместени в обгорялата складова пристройка, додето им бъдеха изкопани гробове и опечалените се погрижеха за погребение. Ранените бяха настанени върху легла и постели и за тях вече имаше кой да се грижи.

Мередит продължаваше да попива потта, избиваща по челото на Брайс. Бе отпусната рамене изнемощяла. Очите й се премрежваха от изтощение и тя ги потърка с ръка, борейки се със съня.

Братата се отвори и тя вдигна глава. В стаята влезе Джейми и коленичи до Мередит. Взорът му жадно се прикова в неподвижното тяло на Брайс.

— Трябваше да си заспал вече...

— Не мога да спя.

Видя страхът в очите му. Нежно го прегърна през рамо и го придърпа към себе си.

— Когато Брайс се събуди, ще ти даде толкова задачи, че няма да ти остане време за почивка. Тогава ще копнееш за възможността да поспиш.

— Вярваш ли в това, милейди?

— Трябва да вярвам — прошушна тя. — А също и ти.

Почувства, че младежът трепери. Сетне, неспособен да се въздържа повече, възклика:

— Толкова се страхувам, милейди. Боя се, че ако заспя, Брайс ще отлети надалеч. И тогава никога няма да успея да му кажа колко много го обичам.

— О, Джейми! — Мередит го прегърна силно. И притиснала устни до слепоочието му, прошепна: — Неговата съдба вече не е в нашите ръце. Нправихме всичко, което можахме. Но ти обещавам едно: аз ще остана тук, до него. Ако има нужда от нещо, знай, че ще го получи.

Момчето поклати глава.

— Боя се да го оставя...

— Остани тогава — пророни тя. — Легни и спи до него.

— Тук ли? — смаян попита Джейми. Никога не бе и мечтал да спи край този велик мъж.

Мередит вдигна сгънатите чаршафи, които Кара беше оставила, в случай че господарката ѝ пожелаеше да си почине. Нямаше да има

нужда от тях, тъй като нищо на света не би я накарало да се отдели от Брайс тази нощ.

Като нагласи една постеля до тази на Брайс, тя повдигна края на завивката и подканни Джейми с жест да легне.

— Дали Брайс няма да е недоволен?

— Мисля, че би се радвал — увери го Мередит, докато подпъхваше завивката му.

И както често бе правила с по-малките си сестри, наведе се и леко целуна момчето по бузата.

— Дано и двамата с Брайс имате спокоен сън.

Момчето лежеше неподвижно, смутено от нежната ѝ целувка. Докато беше жив, нямаше да забрави добротата ѝ.

Дълго лежа, вслушан в неравномерното дишане на Брайс. Бореше се да остане буден и с волята си да задържи живота на мъжа до себе си, додето най-сетне сънят го надви.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брайс се събуди в ада, в който открай време знаеше, че съдбата му е отредила да попадне. Около него се носеше лютива миризма на пушек. А собствената си плът усещаше изтерзана до краен предел.

Ето как се чувствали обречените да изкупват наказание цяла вечност. Пулсиращата болка го принуди да се сгърчи. И макар да му се струваше, че стене, от пресъхналото му гърло не излизаше нито стон.

Знаеше защо му е изпратено това наказание. Щеше да търпи вечни мъки за това, че не успя да спаси Мередит. В краткия миг, когато я бе видял на прага пред стаята си, бе осъзнал, че не успее ли да надмогне в бой войниците на Макензи, всичко ще бъде изгубено. Мередит, невинната жертва в цялата тази история, щеше да влезе в принудителен брак с Гарет Макензи. А след като бъдеше женен за нея, той щеше да отнеме и земята, и хората ѝ. И щом получеше каквото желаеше, Мередит вече нямаше да му е нужна. Тя щеше да бъде отстранена.

Ето това бе разсеяло Брайс и бе станало причина за поражението му. Присъствието на Мередит го бе накарало да изгуби самообладание. Никога преди петима или дори десет противници не бяха го плашили. Той беше воин, роден и възпитан за битки. Нито за миг не се бе тревожил, че може да умре. Но това бе преди появата на Мередит. Откакто срещна буйната малка красавица, всичко се бе променило. Не можеше да понесе мисълта за онова, което ѝ готвеше Макензи. Този момент на разсейване му бе струвал битката.

Сега всичко бе свършено. Брайс изпитваше непреодолимо отчаяние. Бе изгубил. Макензи бе спечелил. В този момент без съмнение Мередит стоеше пред олтара, заобиколена от хората на Макензи и принудена да изрече клетви, които щяха да решат съдбата ѝ.

Брайс бе обречен да прекара вечността в ада.

Болката отново заприижда на вълни, принуди го да извие тялото си в дъга и да се замята в несвяст. Нямаше спасение. Адските пламъци

близваха кожата му и го пронизваха дълбоко в гърба. Вътре в него бушуваше огън.

Нешо хладно докосна лицето му и той се вкопчи в него, за да го задържи. С помътеното си съзнание си въобразяваше, че е малка нежна ръка. Ръката на Мередит... Но това бе невъзможно. Мередит бе пленена от Гарет Макензи. Тя бе завинаги изгубена за него. Но той все така стискаше ръката поради неистовата потребност да я усеща в неговата.

Един глас долетя от толкова далеч, че той не можа да различи думите. Но по меките приглушени тонове, по ниския, леко дрезгав шепот разбра, че е гласът на Мередит. Викаше го. А той я чуваше сякаш от отвъдното. Повдигна ръка и се опита да я докосне, да ѝ отвърне. Да ѝ каже колко съжалява, че не е оправдал надеждите ѝ, че дори и сега би търсил начин да се върне и да я спаси. Ала ръката му се отпусна немощно върху завивките. Щеше да почине малко, да събере сили, за да подготви бягството си от прокълнатата вечност, в която се бе озовал. Една мисъл гореше в съзнанието му. Не смееше да се предава, додето Мередит не бъдеше спасена от Макензи и върната в Кинлох Хаус. Там тя щеше да е в безопасност. Там щеше да е обичана. Обичана...

Да. Макар никога да не би го признал приживе, той я обичаше. Обичаше я не по-малко, отколкото обичаше Джейми. Обичаше я повече, отколкото мислеше, че е възможно да обича жена. Повече от себе си.

Усети как разтварят устните му и наливат между тях студена вода. Преглътна и после още веднъж, преди да извърне глава встрани. Към челото му бе притисната хладна и влажна кърпа. За момент тя му донесе облекчение от изгарящата топлина.

Клепачите му потрепнаха и той видя пред себе си зелените очи с цвят на планинско езеро.

— Мередит...

Устните му изрекоха думата, но от гърлото му не излезе никакъв звук.

Тя се усмихна и той си помисли, че никога няма да види нищо по-прекрасно от усмивката ѝ. Ослепителна като слънце в летен дъждовен следобед. Топла и сгряваща като огън в студена зимна вечер.

Стотици настойчиви въпроси се тълпяха в главата му. Как се бе спасила от лапите на Макензи?

Може би вражеските воини все още бяха в Кинлох Хаус и я държаха пленница в тази стая? Сърцето му спря за миг. Или пък и тя бе мъртва? Беше ли ѝ разрешено това единствено посещение, преди да се възнесе към рая?

Устните му се движеха, но думите бяха неразбираеми, безсмислени. От устата му излизаше само немощно хриптене.

— Почивай си сега — прошепна тя и докосна бузата му с ръка.

Разбра, че тя е просто видение. Едно прекрасно ефимерно видение.

Отново спусна клепачи. Макар огънят все така да бушуваше, почувства се в покой. Всичко можеше да бъде понесено, дори и адът, щом му бе позволено да зърва от време на време обичното ѝ лице.

— Как е той?

Ангъс влезе на пръсти в стаята и надникна над рамото на Мередит, която сменяше превръзката на гърба на Брайс.

— Сякаш ту идва, ту си отива от този свят — шепнешком отвърна тя. — Боя се, че още не разбира къде е и кой е при него.

— Той е силен мъж, милейди.

Ангъс я докосна по рамото и отново се учуди колко малка и крехка е тя. И все пак под тази ѝ външност се криеше огромна душевна сила. Всички в Кинлох Хаус говореха с възхищение как лейди Мередит Макалпин се грижи за техния водач. Как отказва да го напусне, дори и за да се нахрани. Спеше свита край него и ядеше каквото ѝ донесяха слугите. Докато беше будна, ту приготвяше нови отвари, ту сменяше превръзките му и се грижеше за всички негови нужди.

Джейми Макдоналд бе станал най-верният ѝ почитател. За момчето тя бе нещо повече от истинска дама; бе светица. Не се уморяваше да разправя как Мередит му е позволила да спи до Брайс първите две нощи, докато се убеди, че неговият герой няма да умре, ако той го напусне. И макар Джейми да се бе върнал в своите стаи, Мередит го насърчаваше да се отбива, когато желае, при Брайс, за да се осведомява за състоянието му.

— Брайс няма лесно да се откаже от живота, милейди. Ако му е съдено да умре, няма да го стори без борба.

Тя плахо се усмихна.

— Откъде си толкова сигурен?

— Познавам го, милейди. Познавам го както себе си. Брайс е воин.

— Да. И като ви гледам двамата, мога да преценя колко са пострадали и противниците ви. Как са раните ти, Ангъс? — Тя погледна подновената превръзка на главата му, знак за любещите грижи на госпожа Сноу.

— Болката поизчезна. Сега се чувствам просто като че някой е забил брадва в главата ми.

Мередит се засмя на тъжната му шега и Ангъс се зарадва, че е подобрил настроението й.

Каква ли сила движеше тази жена? Кое я караше да бди над человека, откъснал я от всичко, което бе обичала? Нима страдаше от чувство за вина, защото хората ѝ се бяха съюзили с Макензи? Или пък бе замесено някакво по-дълбоко чувство?

Ангъс погледна към мъжа върху постелята. Бе неподвижен. Тъй блед. Двамата бяха неразделни още от детинство. Ангъс никога не бе поставял под въпрос честта на Брайс Кембъл. Имел бе възможност хиляди пъти да е свидетел на благородните му постъпки. Но тази жена? Какво знаеше тя за Брайс и неговия живот? Как се бе получило така, че бе решила да му се посвети и да се грижи за него?

— Не се страхувайте за него. Брайс ще се оправи под вашите нежни грижи. Смъртта ще се откаже от него.

Мередит отправи към Ангъс изпълнен с благодарност поглед.

На вратата се почука и в стаята влезе госпожа Сноу, последвана от слугиня с поднос.

— Ето бульона, който поръчахте, милейди. — Госпожа Сноу посочи на момичето къде да остави подноса, после се обрна и тревожно огледа Мередит, чиято бледност бе подчертана от тъмни кръгове около очите. — Ако не си починете, скоро и вие ще легнете болна като милорд Кембъл.

— Добре съм. — Мередит коленичи и опита бульона, сетне кимна одобрително на слугинята. — Започнаха ли да се оправят ранените на долнния етаж?

— Да, милейди. — Икономката се осмели да погледне Ангъс, сегне добави: — Но не ни беше лесно да задържим някои от тях достатъчно дълго на легло. Има такива сред тях — и тя красноречиво погледна мъжа, който се подсмихваше насреща ѝ, — дето са решили да започнат да ремонтират Кинлох Хаус, преди раните им да са заздравели.

— Чух удари от брадва в гората и падането на дървета. Реших, че ще се заемат само с най-неотложните поправки.

— Неотложни! — Госпожа Сноу се засмя. — Ако оставите на Ангъс, той би искал замъкът да е като нов, преди Брайс да е успял да види разрухата, в която го оставиха хората на Макензи.

— Ще го заболи, като научи, че прастарото семейство гнездо е било опожарено от враговете му — тихо рече Ангъс. — А на мен ми се ще да спестя на стария си приятел допълнителното страдание. Сега трябва да сляза долу и да видя как върви работата.

Когато той излезе от стаята, Мередит се обърна към икономката, която загрижено гледаше към затворената врата.

— Знам от какво се боиш — че Ангъс твърде много насиљва себе си и останалите. Но по този начин човек се справя с чувството си за безнадеждност. Сега, когато водачът им е покосен, а врагът не може да бъде настигнат, те имат потребност да вършат нещо, което да ги уморява физически и да ги отвлича от мрачни мисли.

— Откъде благородничка като вас е научила такива неща? — Икономката наблюдаваше Мередит, която загреба лъжица бульон.

— Баща ми бе миролюбив човек, но той беше и воин. — Мередит допря лъжицата до устата на Брайс, като го наблюдаваше внимателно, додето той преглътна. — Всеки път, когато бе принуден да се лекува от раните, нанесени му от англичаните, много бързо се захващаше за някая трудоемка задача. Майка ми го обясняваше като задължителна част от оздравяването на тялото и на душата.

— Майка ти е била мъдра жена — въздъхна тежко госпожа Сноу. — Колкото до мен, предпочитам Ангъс да си остане в леглото и да се лекува по недотам изтощителен начин. — Когато разбра, че се е издала, икономката цяла пламна.

— Милейди, простете...

Мередит звънко се разсмя.

— О, госпожо Сноу, ако можехте да се видите отстрани.

— Трябва... трябва да видя какво става в кухнята — рече жената и забърза към вратата, за да скрие срама си. — Ще изпратя Кара, за да ви помогне с каквото е нужно.

А когато вратата се затвори след нея, Мередит поклати глава и продължи да се смее. После отново напълни лъжицата с бульон и прегърнала главата на Брайс в ската си, изсипа още малко от течността между устните му.

Изглежда, тъкмо смехът на Мередит разкъса мъглата, обвила съзнанието на Брайс. Очарователен звук като нежното чуруликане на птичка. Не можеше да го събрка. Това наистина бе красивата Мередит, дошла отново да го навести в ужасното място, където бе попаднал.

Усети как леко повдигат главата му и я поставят в нечий скут. Вдиша ароматния бульон, когато лъжицата се приближи до устните му. После течността се изля в гърлото му. Топла, даваща сили. С благодарност приема и следващата лъжица.

През леко отворените си клепачи я съзря, грижовно приведена над него. Косата ѝ бе разпусната и копринените кичури милваха ръката му. Когато тя отново потопи лъжицата в купичката, леко се приведе напред. Той усети допира на гърдите ѝ и отново познатата топлина се разля по жилите му.

Вече не апетитният мириз на бульона възбуджаше сетивата му. Цял бе изпълнен от чистия фин аромат на бор и диви цветя, който се излъчваше от тялото ѝ. Вдиша го с пълни гърди, обзет от желание да я чувства до себе си.

Тя продължи да го храни, благодарна, че той вече не ѝ се съпротивлява. За пръв път с желание приемаше храна. Когато най-сетне, неспособен да поеме повече, отблъсна леко ръката ѝ, тя го погледна и видя, че я наблюдава.

Лъжицата се изпълзна от ръката ѝ и изтрака на пода. Остана да лежи там забравена.

— О, Брайс. Най-сетне се пробуди.

— Буден ли съм? — По лицето му заигра унесена усмивка. — Боях се, че си призрачно видение.

— Не съм никакъв призрак.

Той се огледа, като се мъчеше да фокусира зрението си.

— Къде сме?
— В твоята дневна в Кинлох Хаус.
— Наистина ли?
— Да, наистина.

Тя се засмя и положи главата му обратно върху възглавницата. Искаше да й каже, че предпочита главата му да си остане в ската ѝ. Ала се оказа, че му е трудно да събере мислите си. А още по-трудно бе да ги изрази с думи.

След продължително мълчание той пророни:

— Сънувах, че съм в ада. Навсякъде около мен пламъци...
— Имаше пожар. Гарет Макензи нареди на хората си да подпалят с факли дома ти. Но след като нападателите си тръгнаха, твоите хора успяха да потушат огъня.

— И ти... — Брайс повдигна ръка към лицето ѝ. Дори това малко усилие му струваше много. Ала бе доволен да се увери, че тя наистина е тук, а не е просто видение. — Боях се, че Макензи те е отвлякъл и те е принудил да се омъжиш за него.

— Не, милорд. Скрих се от него. Ако бях по-смела, щях да се изправя срещу него, макар и въоръжена само с нож. Но аз като страховик се скрих под леглото ти, додето той и хората му си отидоха.

— Ти, страховик?!

Прииска му се да се разсмее, но усещаше твърде силна болка в гърлото. Остана просто да лежи, подвластен на новите силни чувства, които го заливаха.

— Оттогава съм тук с теб. По едно време се боях, че те губя... — Сълзи напълниха очите ѝ и потекоха по страните ѝ, но тя не понечи да ги изтрие. Вместо това обхвана с ръце обичното му лице и го загледа през влажната пелена, премрежваща взора ѝ. — О, Брайс, такова облекчение изпитвам, че отново се върна в света на живите!

— Наистина ли? Липсах ли ти?

Тя кимна и сърцето му сякаш политна към небесата.

— Може би тъкмо това ме е спасило. Съзнанието, че се връщам при теб. — Той хвана ръцете ѝ и ги стисна с всичка сила. — Не ме напускай, звездице моя! Обещай, че когато се събудя отново, още ще си тук.

Всичко би му обещала в този момент. Всичко.

— Няма да те оставя, Брайс.

Клепачите му потрепнаха и се затвориха. Ръцете му я пуснаха и тежко паднаха върху завивките. Дишането му скоро се успокои и стана равномерно.

Мередит дълго седя коленичила до него. Наблюдаваше го как спи. Жив! Брайс беше жив. За пръв път, откакто бе получил смъртоносната рана в боя, тя бе уверена, че той не само ще оживее, но и ще възстанови предишната си сила.

Внезапно се почувства невероятно изтощена. Енергията, която я бе крепила, бързо я напускаше. Дългите дни и нощи, прекарани в грижи за Брайс, бяха оставили отпечатъка си върху нея. Крайниците й тежаха като олово, виеше ѝ се свят. Копнееше да затвори очи. Силата ѝ бе изцедена до капчица. Всичките ѝ мисли напуснаха ума ѝ.

С дълбока въздишка Мередит се сви до него и потъна в безпаметен сън.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брайс лежеше неподвижен и се бореше с пристъпите на болка. Рамото му пулсираше. Раната над хълбока го болеше, а в гърба му сякаш бе забита горяща факла. Опита се да се обърне на една страна, но в дясната си ръка усети такава тежест, че за миг се уплаши да не е била посечена в битката. Очите му се отвориха и го обзе облекчение, и в същото време почуда, когато видя свитата до себе си фигура.

Мередит лежеше с лице към него, отпусната глава на ръката му и опряла леко длан на гърдите му. Косата ѝ, разпиляна върху чаршафите, изглеждаше още по-тъмна. Дишаше кратко и спокойно.

Няколкото мига, преди тя да се събуди, Брайс успя да я погледа. Кога бе съумяла тази дребна и буйна жена да го обсеби така изцяло? Как бе станало така, че вече значеше толкова много за него?

Хората му, при честите си посещения, бяха разказали как е пренебрегнала опасността от пожара и е останала с него, как се е изправила пред Ангъс и Джейми, заподозрели я в съучастничество в убийството му. Дори слугите не се уморяваха да хвалят Мередит за това, че го е бранила като истинска вълчица, додето е лежал в безсъзнание.

Той я бе отвлякъл само за да предизвика клана Макензи. Намерението му бе да я използва, за да подмами Гарет, и после да я върне при хората ѝ.

А сега? Сега не можеше да си представи съществуването си без нея. Присъствието ѝ изпълваше тези стаи, дома му, самия му живот. И макар да знаеше, че сърцето ѝ е в шотландските низини, копнееше да го превземе. Помисли си, че ако тя отвърне на чувствата му, сигурно ще се съгласила да остане тук с него завинаги. Но един слаб вътрешен глас му прошепна, че ако наистина държи на нея, ще искал само щастието ѝ.

Той не можеше да я обича. Невъзможно бе. Тя беше истинска дама, благородничка по рождение и възпитание. А той бе планинец, варварин, макар и също благородник.

Ала той я обичаше.

Любов... Защо винаги бе толкова трудна?

Не бе искал да я обикне. А и как би могла жена като Мередит Макалпин да се влюби в мъжа, откраднал ѝ свободата?

Клепките на Мередит затрепкаха и тя отвори очи. В първия миг не осъзна къде е. Очите, които се взираха в нейните, бяха тъмни, замислено присвети.

Брайс я гледаше, додето тя окончателно се отърси от съня и прие реалността.

Брайс? Та тя бе заспала в обятията му. И макар да бе облечена, той пък бе съвсем гол, като се изключеха превръзките. Като осъзна къде се намира, Мередит се отдръпна от него и се надигна.

Той не пропусна да забележи руменината по страните ѝ и напрегнатия поглед. Чудо на чудесата! Същата тази дръзка жена, която го бе съблякла и се бе грижила за раните му, без да отстъпва по умение и старание на кралски лекар, сега внезапно се стесняваше от него. Реакцията ѝ му се стори странно очарователна. Косата ѝ бе разпиляна и объркана и тя я прибра назад.

— Как се чувствуаш тази сутрин? — Опитваше се да не гледа тъмните косъмчета по гърдите му, нито жилестите мускули на раменете и ръцете му. Дни наред той бе един ранен, който трябваше да бъде лекуван; днес бе много повече. Днес той бе мъж.

— Като всеки мъж, който се събужда с красива жена в прегръздките си.

— Аз не нарочно... Нямах намерение...

— Мередит! — Той се разсмя гърлено, после повдигна брадичката ѝ и я принуди да срещне погледа на тъмните му очи. — За мен е утеша да разбера, че въпреки сериозните рани, моята мъжественост е непокътната.

Лицето ѝ пламна. Като се изправи, залитайки, на крака, тя подхвърли:

— Ще разпоредя да донесат храна. Много си отслабнал през дните, докато се възстановяваше.

— В този момент далеч не се чувствам слаб. И не за храна копнея.

Мередит го изгледа надменно с повдигната вежда.

— Ще говоря с госпожа Сноу да ти намери някое планинско девойче. Все ще се намери някоя, която няма да се обиди от предложението ти.

Тя изфуча навън, а Брайс се отпусна на възглавницата и се разсмя. Имаше огън в тази жена. Едно от многото неща, които обичаше у нея.

— Къде ще ходиш?

Брайс лежеше, подпрян на възглавници, и наблюдаваше Мередит, която се загърна с топла наметка.

— Ще поядзя с Ангъс, за да разгледаме как са поправени някои къщи.

Той кимна, доволен, че Мередит проявява такъв интерес към съдбата на хората му. Когато тя излезе, отпусна се назад и затвори очи, раздразнен от слабостта, пречеща му да вземе нещата в ръцете си, както бе нормално да бъде.

Ангъс му бе разправил за многото добрини на Мередит към планинците, останали бездомни след нападението на Гарет Макензи. Докато мъжете поправяха изгорелите си домове, жените и децата бяха удобно настанени в Кинлох Хаус. Мередит бе разрешила на госпожа Сноу всичко останало в опожарения склад да бъде използвано, така че хората да са добре нахранени и облечени. Трапезарията се бе превърнала в кухня, открита за всички.

Брайс лежеше, вслушан в шумовете, долитащи отвън. Гората кънтеше от брадви, сечащи дървета за нови къщи. Отния етаж се чуваше слабият плач на новородено. В двора жени си подвикваха една на друга, додето простираха пране. По ходниците ехтеше лаят на кучетата, тичащи насам-натам с децата, които като че изпълваха всяка стая. Жизнерадостният им смях ехтеше из целия замък.

Благодарение на Мередит неговите хора споделяха дома му, храната му, припасите му, додето бъдеха в състояние сами да се погрижат за нуждите си.

Мередит бе влязла в този студен древен замък и го бе изпълнила с обич и смях. За нея стореното не бе нищо особено. За него бе изумително постижение. Дом. Тя бе превърнала къщата му в дом.

Честите посещения на Мередит в гората винаги ѝ носеха нови изненади. Всеки планинец имаше по някоя история за Брайс Кембъл. И всеки от тях държеше да я разправи на Мередит.

— Когато загубих мъжа си в битка — разказващ госпожа Сноу, която яздеше редом с Мередит, — нападателите започнаха да палят хижите ни. Аз се скрих с бебето си в гората. А когато враговете си отидоха, се върнах в изгорялата постройка, която някога бе мой дом. Тъкмо там ме намери Брайс Кембъл. Седях върху купчина обгорели грени и люлеех бебето си на ръце.

— Какво направи той? — попита Мередит.

— Качи ме на коня си и ме отведе в Кинлох Хаус. Там всички бяха толкова добри. А когато закрепнах достатъчно, за да бъда отново самостоятелна, реших, че предпочитам да остана в Кинлох и да се грижа за замъка, вместо да се върна и да заживея сама в планината.

— Но какво стана с бебето? — Мередит не си спомняше да е виждала дете около нея.

Очите на госпожа Сноу се замъглиха.

— Бебето беше мъртво от часове, когато Брайс дойде и ни намери. В скръбта си нямах сили да я погреба. Само тя ми бе останала от съпруга ми и знаех, че предам ли я на земята, ще остана съвсем сама.

— О, госпожо Сноу! — Мередит притисна ръката на жената между дланите си. — Колко ли сте страдали!

— Да, беше преди четири години, а още нося болката у себе си. — Сетне добави кротко: — Но разбрах, че животът продължава. С всеки ден болката отслабва по мъничко. Благодарение на добрината и търпението на господаря вече знам, че всичко мога да преживея.

Мередит си обясни най-сетне защо въпреки обстоятелството, че Ангъс бе привлечен от икономката, а и тя несъмнено отговаряше на чувствата му, все още не бяха предприели нищо, за да се оженят. На госпожа Сноу ѝ бе нужно време. А силно влюбеният Ангъс разбираше тази нужда.

Мередит запази разказа на госпожа Сноу дълбоко в сърцето си. А когато всяко семейство в гората ѝ разказа подобно преживяване, свързано с Брайс, тя започна да осъзнава колко дълбоко е неговото благородство. Сега разбираше защо хората му толкова го обичаха.

Мислеше си колко е странно, че бе разкрила толкова много загадки около този човек. Бе вярвала в мита за Планинския варварин. Ако обстоятелствата не бяха я принудили лично да научи повече за него, нямаше да открие прекрасния човек зад митовете.

Добротата му бе още една причина да го обича тъй силно. Ако го напуснеше, сърцето ѝ щеше да бъде разбито. Ето защо престана да прави тайни планове за бягство. Нейният затвор се бе превърнал в рай.

— Какъв е този ужасен шум? — Мередит вдигна очи от туниката, която кърпеше.

Сега, когато раните на Брайс заздравяваха, той започваше да се дразни, задето още не може да напуска стаята.

Дни наред бе нареждала на госпожа Сноу да приготвя любимите му ястия. Насърчавала бе Ангъс и другите мъже често да посещават Брайс, за да минават по-бързо часовете на бездействие. Джейми също прекарваше дълго време със своя герой, като четеше от старите книги в библиотеката на Брайс и многократно разказваше за геройствата на мъжете, проявени по време на нападението на Макензи.

След време същите тези истории щяха да се превърнат в легенди.

Ала Ангъс и останалите, след като поправиха близките хижи, бяха заети с ремонтни работи по замъка. Малко време им оставаше да разсейват своя водач. И макар госпожа Сноу да караше прислугата да се старае извънредно, Брайс оставаше безразличен към специалитетите, които му поднасяха.

— Хората ти подменят гредите в голямата зала, която бе унищожена от пожара.

— И как да почивам при всичкото това чукане?

— Те го правят за теб. — Тя откъсна със зъби конеца и остави настрани туниката. — Възнамеряват да възстановят Кинлох Хаус, преди да си се вдигнал на крака. Искаха да ти спестят гледката на разрушението.

Той се размърда с въздишка.

— Достатъчно мързелувах тук. Хората имат нужда от моите напътствия.

— Ангъс ги напътства и те се справят чудесно.

Нямаше представа, че думите ѝ само го раздразниха.

— Съобщи на госпожа Сноу, че искам да си спя в моето легло тази вечер, а не на тази мизерна постеля на пода.

Мередит се изправи, уязвена от острите му думи.

— Веднага ще я уведомя.

Когато мина покрай него, Брайс я улови за ръката. Тя го погледна и видя угрizенията, ясно изписани по лицето му.

— Прости ми, Мередит. Никога преди не съм се оплаквал от недостатъчни удобства. — Въздъхна и прокара пръст по китката ѝ. Пулсът ѝ мигом се ускори. — Просто досега не ми се е налагало да лежа и други да се грижат за мен и да ми угаждат. Може би това е мечтата на много мъже, но не е по моя вкус.

Тя се усмихна и коленичи до него.

— Знам това, милорд. Но ми се струва, че не разбираш колко близо беше до смъртта. Всяка минута се бояхме да не ти е последната. Сега, след като оживя, ни доставя голяма радост да се грижим за теб. Всички се бояхме, че няма да се върнеш от отвъдното, смъртта здраво те беше сграбчила.

— Ако не се бях върнал, щеше ли да скърбиш, милейди?

Думите бяха изречени безгрижно, но Мередит усещаше напрегнатия му поглед, докато чакаше отговор на въпроса си.

— Да, щях да скърбя. Както и всички други, които... държат на теб.

Отговорът ѝ внезапно подобри настроението му.

— Помогни ми да стана, Мередит.

— Искаш да идеш до прозореца ли?

— Не. — Отправи ѝ неочеквана усмивка, от която сърцето ѝ спря за миг. — Искам да сляза долу и да видя какво толкова правят хората ми, та нарушават моята почивка.

— Още не си слизал по стълбите, милорд. Усилието ще те източи.

— Крайно време е да опитам. Ела да ме подкрепиш.

Мередит се приближи към него. Той обви ръка около раменете ѝ и се изправи. Макар цяла да потърпна при допира му, насили се да се държи, сякаш нищо не се е случило.

— Спри така за момент — предупреди го. — Естествено е да ти се замае главата, когато се изправиш за пръв път.

— Аз пък мислех, че е от твоята близост.

Тя се обърна към него и видя немирната му усмивка.

— Предупреждавам те, че ако продължаваш да ме дразниш, ще бъда принудена да взема мерки.

— Ще сложиш отрова в бульона ми?

Тя се засмя.

— Не, милорд. Просто няма да те подкрепям. А без мен си безпомощен като бебе.

— Нима ще бъдеш толкова жестока към човек, който се е върнал от отвъдното?

Тя го изгледа изкосо и бавно запристъпва към вратата, додето Брайс се подпираше на рамото й.

— Ще получиш отговор на въпроса си, ако злоупотребиш с търпението ми.

Като стигнаха до прага, той леко ѝ се поклони и пак улови ръката ѝ.

— Ще бъда образец на шотландски джентълмен.

— Точно това очаквам. Иначе ще се появиш нания етаж съвсем не по джентълменски, а изтърколен на кълбо.

Той със смях заслиза по голямото каменно стълбище, отпуснал почти цялата си тежест върху нея.

На долния етаж все още се носеше миризът на овъглено дърво. По стените на парцали висяха скъпи гоблени, много от тях тъкани преди близо век. Гредите на тавана бяха почернели, а покритите със сажди прозорци едва пропускаха мъжделива светлина.

Десетина мъже, съблечени до кръста, се потяха под тежестта на огромен дънер, който издигаха със скрипци и въжета към тавана, за да замести греда, унищожена от огъня.

Щом зърнаха Брайс, всички се занадпреварваха да го поздравяват. Онези, които не бяха непосредствено ангажирани със задачата, се скучиха около него. Едни го прегръщаха топло, други го потупваха по рамото.

Ангъс раздаде още няколко заповеди, преди да се завтече да посрещне стария си приятел.

— Надявахме се да завършим, преди да успееш да видиш щетите.

Брайс не преставаше да се оглежда и когато заговори, тонът му прозвуча развълнувано.

— Като гледам, цяло чудо е, че сградата не е изгоряла до основи. Как успя да спасиш Кинлох Хаус, приятелю?

— Всички помагаха — скромно отвърна Ангъс. — Слугите работеха наравно с мъжете до пълна изнемога. Видях хора да се сражават с голи ръце срещу пламъците. Но накрая победихме огъня.

— А сега се трудите да възстановите унищоженото.

— Работата е за добро. Тя ни обедини в името на една обща цел. Гневът срещу Гарет Макензи ни удвоява енергията ни.

Брайс с възхищение погледна другаря си, после се обърна към групичката, сред която бе и Джейми, заета в нивелирането на втора греда.

— Реших, че е време момчето да научи и нещо друго, освен изкуството на боя — тихично рече Ангъс.

Подпомаган от Мередит, Брайс се приближи към тях.

Джейми му се усмихна широко и сърдечно.

— Боуън казва, че скоро ще мога да работя самостоятелно, той само мъничко ще ми помага.

— Значи добре се справяш. Боуън е най-опитният дърводелец сред хората ни.

Джейми засия при тази похвала. Макар че продължи да работи, често вдигаше поглед към Брайс, който продължи обиколката си из голямата зала. Облегнат на рамото на Мередит, Брайс се движешебавно и често спираше да разговаря с мъжете.

Когато госпожа Сноу съобщи, че храната е сервирана, хората оставиха инструментите си, свалиха работните си дрехи и последваха водача си.

За Мередит бе радост да види Брайс сред хората му на масата. Слуги разнасяха купички с гореща супа и прясно изпечен хляб. Менюто допълваха овнешки бутове и бяло месо от фазан, заедно с халби ел. Макар Брайс да хапваше по мъничко, явно черпеше сили от присъствието си сред тази весела компания.

Когато останалите приключиха с храненето, Брайс се изправи и тежко се подпра на ръката на Мередит.

— Ще продължиш ли да наблюдаваш работата на хората си, или предпочиташ да се оттеглиш на спокойствие в покоите си?

— Хубаво беше, че отново бях заедно с останалите. Това възвърна енергията ми. — После се наклони към нея и полугласно

добави: — Все пак тишината и покоя, който предлага стаята ми, вече не ми се струват толкова потискащи като преди.

Когато заизкачваха стълбите, Мередит бе изненадана от силата, която усети у него. Съвсем скоро той щеше да е в състояние да язди и да върти меч.

През съзнанието й премина мимолетно чувство на съжаление. През тези дълги дни и нощи бе й дарена скъпоценна награда. Принудена бе да го гледа как лежи безпомощен, ликувала бе при всяко негово, макар и слабо, подобрение и бе узнала много за Планинския варварин. Той бе истински воин, който не би се предал, дори да остане сам срещу всички. Беше мъж с високи морални принципи, въпреки лъжите, които се разправяха за него. Бе човек, обичан искрено от хората си. Човек, който постепенно бе зает първостепенно място в живота й. Когато укрепнеше и бъдеше в състояние да я върне у дома й, щеше много да й липсва.

Тая мисъл я разстрои.

Отвори вратата на стаята му и отново пое ръката му.

— Поръчах на госпожа Сноу да ти приготви леглото.

Прекосиха дневната и влязоха в слabo осветената спалня. В камината гореше огън. Свещите в аплициите по стените бяха запалени. Снежнобелите чаршафи бяха отметнати, готови за завръщането му.

Тя внимателно му помогна да седне на ръба на леглото.

— Ще бъда в дневната, милорд. Ако имаш нужда от нещо, само ме повикай.

— Не ме оставяй!

Когато лицето му се сгърчи от болка, тя се намръщи угрожено.

— Не си добре. Къде те боли?

— Тук. — И той докосна едно място на гърдите си.

— Но там не си бил ранен.

Тя посегна да го докосне, а той грабна ръката й и я притисна до сърцето си.

— Усещаш ли? — промълви полугласно.

— Какво да усещам?

— Как бие сърцето ми при допира ти.

— Милорд...

Тя понечи да се отдръпне, но той задържа ръката й до гърдите си. Макар да я придържаше нежно като крехко цвете, тя почувства

овладяната му сила.

Думите му прозвучаха меко и прельстително.

— Каза, че ако искам нещо, мога да те повикам.

— Да, но...

— Искам теб, Мередит! Ти си първото, което виждам, щом се пробудя, и последното, преди да склопя очи. Присъстваш дори в сънищата ми, докосваш ме, възбуждаш ме... През всички тези дълги дни и нощи желаех само теб. А сега, когато вече съм достатъчно силен, искам да ти покажа какво изпитвам.

— Не бива...

— Не мога да те пусна, милейди.

— Струва ми се, че и аз имам думата.

— Не — дрезгаво изръмжа той. — Нямаш думата.

Придърпа я здраво към себе си. Тя опря ръце в гърдите му, сякаш за да го задържи на разстояние. Но вече бе твърде късно. Устата му се впи в нейната.

Не беше нежно докосване на устни. Със страсть, която стъписа и двама им, Брайс изля целия си копнеж, изгарял го толкова дълго. А най-шокиращото бе, че и Мередит му отвърна с не по-малка жар.

Откъде се бе взел този глад за близост? Как се бе разраснал тъй неимоверно?

Трябваше вече да са се отдръпнали един от друг, а те все тъй силно се притискаха, обзети от желание да продължат.

— Искам те, Мередит! Господ ми е свидетел, колко те искам.

При думите му тя притихна неподвижно. Дни наред бе бдяла над изнемощялото му тяло и бе отправяла молитви той да оздравее от раните си. През цялото това време й бе напълно ясно, че никой мъж никога няма да означава за нея толкова много, колкото Брайс. Никой друг мъж не би могъл да я разтърси само с една дума, с един поглед.

Но да желаеш някого не бе достатъчно. Ако се отدادеше на Планинския варварин, щеше да се превърне в паднала жена в очите на всички останали.

Ала сърцето й нашепваше, че това вече е без значение. В цяла Шотландия нямаше друг, който би могъл да притежава душата й. Съществуваше само този единствен мъж. Любовта й към него изместваше всички разумни мисли.

Седеше, притисната между коленете му, додето той обсипваше лицето ѝ с целувки. Усети ги по устните, по страните, по слепоочията си.

Жаждата за нея му причиняваше болка, по-силна от всички, изпитани по време на дългото му възстановяване и тази болка го докарваше почти до лудост.

Трябаше да я има или да умре!

Изправи се, хвана ръката ѝ и я повдигна. Хванал лицето ѝ между длани си, го заразглежда на светлината на свещите.

— Искам те, Мередит! Обичам те, магьоснице моя...

Единствено с любовта той бе неспособен да се бори.

— И аз те обичам, Брайс — простена тя и му поднесе устните си.

Прошепнатите думи го изпълниха с такава жар, че той можа само да я прегърне и да се наслади на готовността ѝ да му се отдаде. Притисна я тъй силно, че сърцата им забиха като едно.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Страстта пронизваше Брайс и го довеждаше почти на ръба на лудостта. Ала на жената в обятията му бе нужно време, търпение, нежност. Също толкова нежност, колкото и тя му бе засвидетелствала през последните седмици, додето го лекуваше от раните му. Той щеше да се погрижи за нейните потребности и да забрави своите.

Устните му върху нейните сега бяха гальовни, целувката — сладостна и прельстителна. Копнееше да зарови пръсти в косите ѝ и да я обладае сега, в този миг, върху кожата пред огнището. Ала се насили да действа бавно.

Чувстваше страх и колебанието ѝ. Но неговата увереност стигаше и за двама им.

— Не се страхувай, любов моя — прошепна в ухото ѝ. — Приеми го като пътешествие. Дълго, прекрасно пътешествие, което ще изживеем заедно.

Устните му обходиха лицето ѝ и се спряха върху нежната извивка на веждите ѝ. Колко бе красива, какви съвършени черти! Целуна леко затворените ѝ клепачи, след това продължи до крайчеца на устните ѝ. Прокара език по очертанията им, а тя застена и с копнеж разтвори уста.

Той с жажда вкуси неповторимата ѝ сладост. В същото време ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ, притеглиха я по-близо и по-близо.

Тя усещаше възбудата му, а също и ударите на собственото си сърце. Откога мечтаеше да бъде прегръщана така, да бъде понесена от лудешко препускане до самото небе, та и отвъд него. Под ненаситните му устни усещаше как се отделя от земята. Носеше се нагоре все по-високо и по-високо.

Когато пръстите му започнаха да разкопчават роклята ѝ, тя се помъчи да стъпи на земята, ала тогава устните му пробягаха по шията ѝ и тя отново се усети безпомощна, завладяна от тръпките, обхванали тялото ѝ.

Роклята ѝ се смъкна на пода в краката ѝ и остана да лежи там забравена. Сега единствената преграда помежду им бе тънката бяла камизола. С нетърпение той развърза панделките и я смъкна от раменете ѝ.

Гледа я дълго. Красотата ѝ спря дъха му. На светлината на огъня кожата ѝ беше бяла като алабастър, а очите ѝ — зелени и блестящи като планинско езеро. С чувство на преклонение прокара пръсти по извивката на раменете ѝ. Тя потрепери от нежния му допир. Той с въздишка прилепи устни до шията ѝ. Тя се изви в дъга и се притисна към него, изпаднала в опиянение.

Никога не бе познала такова блаженство.

Устните му се преместиха към нежните хълмчета на гърдите ѝ. Когато зърното попадна в устата му, тя чу ниско гърлено стенание. От нея? Или от него? Това вече нямаше значение. Страстта ги бе понесла във водовъртежа си и нямаше място за мисли, а само за чувства и усещания.

Коленете ѝ трепереха и нямаше сили повече да остане права. Сякаш бе навлязла в пълна хармония с всичките си сетива. С едно бързо движение Брайс я грабна на ръце, занесе я на леглото и я положи върху белите чаршафи. Дрехите му се озоваха на пода при нейните, той легна край нея и я взе в прегръдките си. Ръцете и устните му я обхождаха и иглички на възбуда пробождаха цялото ѝ тяло.

Огънят помежду им се издигаше на вълни. Крайниците ѝ натежаха немощно, съзнанието ѝ блуждаеше. Рееше се из облаците на сладостта, която изпиваше силите и волята ѝ.

Чувстваше се безпомощна, впримчена в чувства, за които не бе подозирала, че съществуват. Отново бе отвлечена и хваната в плен. Този път я бе похитила страстта му.

Додето ръцете и устата му творяха вълшебства, тя с желание се оставяше да бъде любена.

Закопня да го докосва, както той я докосваше. Ала неведението и нейната невинност я караха да се плаши. Може би той щеше да я помисли за безнравствена жена. Протегна плахо ръка към бузите му. Брайс притисна страната си към дланта ѝ и тя видя как очите му се присвиват.

Придобила дързост, придвижи ръката си към гърдите му и позволи на пръстите си да се заровят в къдрявите косъмчета. Щом

докосна зърната на гърдите му, те се втвърдиха и тя продължи да го милва, опиянена от сладостните му стонове. По-надолу по корема му напипа няколкото изпъкнали белега. В отговор на въпросителния ѝ поглед той промърмори:

— Твърде много стари битки. Твърде много стари рани...

Без да мисли, тя притисна устни към плоския му корем, там, където бяха белезите.

— Не мога да понеса мисълта, че си бил раняван.

Мигом почувства как мускулите на стомаха му се стегнаха. Изпълни я ликуващо усещане от мисълта, че нейното докосване бе предизвикало тази реакция. Притежаваше властта да накара този мощен воин да трепне. Само допирът на ръката ѝ бе достатъчен да го хвърли в същата слабост, каквато и тя бе усещала преди малко. Опиваша се от новооткритата си власт, стана още по-смела и притисна устни до врата му, додето ръцете ѝ обхождаха мускулестите му рамене, окосмените му гърди, корема му...

Въздишката на удоволствие прерасна в стон на нетърпение.

— Магьосница!

Покачи се върху нея и сега беше неин ред да се извива страстно под милувките му и да мълви името му. Нужно му бе да впрегне цялата сила на волята си, за да не я обладае на часа. Напомни си, че на нея ѝ е за пръв път. Искаше тя да изживее сливането в цялата му сладост.

— Обичам те, лудетино моя — прошепна с устни, допрени до нейните.

Пръстите му я завариха готова и влажна, и преди тя да осъзнае какво става, той я доведе до първия разтърсващ оргазъм.

— Искам те повече от всичко друго на този свят.

Дишането ѝ бе толкова трескаво, че едва можа да изрече думите. Вкопчила се бе в раменете му като единствена опора в състоянието на всепогъщаща лудост.

— О, Брайс! Аз... те обичам. — Думите ѝ прозвучаха едва чуто. Изви тялото си в дъга, за да го посрещне с настойчивост, която не отстъпваше на неговата. — Моля те... искам те!

Тази молба го разтърси издъно и срина самообладанието му. С безкрайна нежност проникна в нея, ала в мига, когато се сляха, запрати по дяволите всякааква предпазливост. С див копнеж, който го смяя, тя

отговори на ритъма и мощта му, додето двамата се предадоха на лудостта и полетяха към висините.

Обгърна го аромат на диви цветя и си спомни, че в косите ѝ бяха вплетени диви цветя в първия ден, когато я видя пред олтара в катедралата.

Изкачваха се по-високо и по-високо, додето стигнаха върховния екстаз. От устните на Брайс се изтръгна див първичен вик. Милиони звезди избухнаха и се разпияха в блестящи сребърни искрици.

В този момент тя му отдаде сърцето си. Своята чест. Своята невинност.

Лежаха все още със склучени тела, тъй като не желаеха да прекъсват мимолетния интимен контакт. Брайс се надигна на лакти и взе да разглежда овлажнялото ѝ лице и наслъзени очи.

— Сълзи ли виждам? Боже милостиви! — Той избръса страните ѝ. — Да не би да ти причиних болка?

— Не. — Тя извърна глава, за да скрие слабостта си. — Това е просто защото... беше прекрасно.

Той я привлече нежно към себе си.

— Да, красиво беше. — Притисна устни към очите ѝ и вкуси солените ѝ сълзи. — И е напълно естествено да плачеш след нещо толкова красиво.

— Нали не ме мислиш за глупаво дете?

— Нищо, което казваш или вършиш, не ми изглежда глупаво. Освен това — добави той с нежна усмивка — съвсем не си дете. Ти си най-красивата и изкуителна жена, която съм срещал досега.

— По-красива от жените, които си срещал във Френския кралски двор?

Той едва сдържа смеха си при неловкия ѝ опит да получи уверение.

— Нито една жена там не би могла да се сравнява по хубост с теб, включително и кралицата.

— Придворните дами бяха на мнение, че приличам на кралица Мери.

Той хвана един кичур от косите ѝ и го заусуква между пръстите си.

— Може би по тена и цвета на косата. А и двете сте дребни и стройни. Ала ти си изключителна красавица, Мередит. Далеч по-

прекрасна си от нашата кралица.

Тя замълча за миг, събирайки смелост за следващия си въпрос.
После прегълтна и попита колебливо:

— Винаги ли е така?

— В леглото ли?

Тя изпита облекчение, задето бе разбрана правилно, и кимна.

С показалеца си той проследи извивката на веждата ѝ и после скулата. Гласът му прозвуча наситен с чувство:

— Боя се, че мнозина никога не са познали благословеното сливане, което ние току-що открихме.

— Защо?

Пръстът му пролази по устните ѝ, все още подпухнали от целувките. Макар да изглеждаше невъзможно, у него отново се надигаше желание към това омагьосващо създание.

— Защото се боят да се отدادат изцяло един на друг.

— От какво се боят?

— Да не изгубят контрол, предполагам. Или може би се страхуват, че друг ще стане свидетел на техните потребности и слабости.

— Ти имаш ли слабости? — попита тя с усмивка.

— Открих една. — Тонът му бе сериозен, макар устните му да се усмихваха. — Една много красива и много упорита лудетина, която само с едно докосване ми отнема силата.

— Така ли? — И тя прекара пръст по гърдите му и после надолу по корема.

Усети как го понасят топлите вълни на възбудата. Преди да успее да се пресегне към нея, тя го изненада, като се качи върху него.

Косата ѝ се разстла отгоре му, гъделичкайки го по гърдите. Очите ѝ блестяха ярко и отразяваха светлината от огъня. Тя се усмихна и започна да се плъзга по него. Всяко докосване, всяко движение увеличаваше възбудата му.

— Лудетино моя, аз съм мъж, който все още се възстановява от рани, получени в бой. Ти ще ми докараши смъртта...

— Тогава най-добре да те оставя, за да си отпочинеш.

Тя направи опит да се отдръпне, ала той я хвана здраво и я привлече към себе си. Ръцете и устните му започнаха да тъкат магията си.

Заврял лице в шията ѝ, той промърмори:

— Ти си единственото лекарство, от което се нуждая. Остани с мен. Обичай ме...

С полугласно изречени нежни слова те се пренесоха в света на неизмеримото блаженство. Един свят, достъпен само за влюбени.

Мередит лежеше будна в среднощната тъма и слушаше равномерното дишане на Брайс.

Съзнаваше ли той какво ѝ бе дал? Дали имаше представа колко много се нуждаеше от неговата сдържана сила, от спокойствието и сигурността, които ѝ даряваше любовта му?

Толкова много бе преживяла в краткия си живот. В какъв хаос се бе озовала само. Убийството на баща ѝ. Шокиращата смърт на Дезмънд пред олтара. Отвличането ѝ.

Малко време ѝ бе останало за размисъл. Във всеки случай никакво време за любов. До този момент.

Брайс я прегърна по-здраво и тя изпита тревога от силата му. Съзнаваше ли той каква мощ изльчва? Не от физическата му сила се боеше. Въпреки нея би намерила начин да избяга след време. Ала той имаше емоционална власт над нея. Без този планински воин животът ѝ щеше да бъде празен. Както преди. Едно дълго очакване и копнеж по нещо, което не би могла да назове. До този момент. Любов. Ето какво ѝ бе липсвало.

Брайс с въздишка я придърпа към себе си и притисна устни към слепоочието ѝ. Тя се сгуши в него, но бе стресната от гласа му.

— Пак ли си будна?

— Да. Всичко това е тъй ново за мен. Тъй вълнуващо. Струва ми се, че никога няма да успея да заспя.

— Нито пък аз.

Той захапа крайчета на устната ѝ, а тя се изви към него и му я предложи цялата. Устните му бяха топли и грапави.

— О, Брайс — промълви тя задъхана, — мислиш ли, че някой ден ще ти омръзна и аз, и това, което правим?

От ниския му гърлен смях по гърба ѝ плъзнаха тръпки.

— Никога! Цяла вечност е нужна, за да избледнее любовта ми към теб.

Тя се отпусна и потъна в целувката.

— Знам по-добър начин да докажа любовта си — пошузна той и се надвеси над нея. — Много по-добър от думите...

Брайс лежеше неподвижен, за да не разбуди жената, която кратко лежеше в обятията му.

Цяла нощ се бяха любили, заспивали, и пак се бяха любили, а той все още не ѝ се бе наситил. Никога нямаше да му стигне. И сто пъти да го направеха, и хиляда години да минеха. Той я обичаше. С тялото и душата си. Изцяло всеотдайно.

Мислеше си за красивата млада жена, която бе наблюдавал от свода на катедралата. Цялата облечена в бяло, с изправена стойка и гордо вдигната глава. Още тогава бе почувствал нейната сила и решителност. А когато бе погледнал в очите ѝ, бе прочел добротата в тях.

Страх го беше да не я изгуби. Искаше взаимната им любов да бъде благословена от църквата. Искаше цялата страна да знае, че Планинския варварин е обичан от тази красавица от низините. Щеше му се с вик да извести за любовта им от най-високата планина.

Погледна Мередит и видя, че миглите ѝ легко потрепват. Сънят постепенно я напускаше. Само след миг щеше да се събуди. Неговата жена...

Взе решението си мигновено. Щеше да изпрати вестоносец в низините, за да узнае съдбата на близките ѝ. Щеше да се венчае за нея веднага, щом бъдеше подгответо тържеството. А после, с мощта на неговите планински воини зад себе си, тя щеше да се върне триумфално при хората си.

Пред обединената сила на неговата и нейната войска Гарет Макензи не би се осмелил да продължава своите лъжи и убийства.

Двамата можеха да възворят наново мир между планинците и хората от низините. Може би, благодарение на любовта им, шотландците щяха да прекратят безконечните битки помежду си и да се опълчат срещу истинския си враг, английските нашественици.

Мередит отвори очи и видя, че Брайс я наблюдава. По лицето му светеше такова задоволство, че тя му отвърна с усмивка.

— Изглеждаш доста добре тази сутрин, милорд.

— Така е. Как мога да не бъда доволен, когато моята любима лежи в прегръдките ми.

Тя въздъхна и обгърна врата му.

— Боях се да не би, като се събудя, всичко да се окаже сън.

— Не беше сън, любов моя — прошепна той. — Нито това сега.

Целувката му бе гореща и жадна, а устните му настойчиви. И тъй като цялата нощ бе прекарал да опознава тайните интимни местенца по тялото ѝ, успя мигом да я възбуди.

— Ако е сън — промълви тя, — моля те, не ме събуждай.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Отпусната в нежните прегръдки на любовта, Мередит се носеше върху облак от блаженство. От дни наред се бяха затворили в покоите на Брайс, като напускаха своя рай само за да проверят как върви ремонтът на голямата зала.

Макар всички в Кинлох Хаус — слуги и войници — да шушукаха за любовниците, Брайс и Мередит си оставаха в щастливо неведение за околния свят и всеки виждаше само другия.

Оттеглили се в любовно уединение, те нехаеха за многото приказки по тяхен повод.

Когато госпожа Сноу разбра какво става, нареди на слугите да съобразяват с господаря на замъка и неговата дама. Съобщаваха им предварително, че носят храната им, сетне я сервираха бързо в дневната. Паленето на камината, подмяната на свещите и на спалното бельо се извършваше колкото е възможно по-бързо и ненатрапчиво.

Дори Ангъс в нямо съучастие успяваше дотолкова да ангажира с работа младия Джейми, че той рядко имаше случай да посети Брайс и Мередит и да наруши блаженството им.

При все това двамата млади бяха тъй погълнати от новооткритата си любов един към друг, че изобщо не забелязваха какво става наоколо им.

В голямата зала Брайс често обикаляше сред хората си и се спираше да се порадва на напредъка на работата им. Мередит го наблюдаваше. Толкова хубаво бе, че той отново се движи без доскорошната скованост. Силите му напълно се бяха възстановили.

При тропота на пристигащи коне в двора, тя тръгна към вратата.

Алстън, червенобрadiят боец, който от дълги години се сражаваше редом с Брайс, скочи от жребеца си, повери го на едно конярче и с бързи крачки тръгна през двора към замъка.

Мередит погледна запотения му кон и рече:

— Отдалеч си яздил насам, Алстън.

— Така е, милейди. — Той отпусна прашната си шапка, помълча и добави: — Идвам от низините.

Родният дом. Мисълта я бодна за миг, но тя побърза да я отпъди.

— По някаква специална причина ли ходи чак в низините?

— Брайс ме прати да събера сведения за Макалпин и Макензи.

Трогна я загрижеността на Брайс.

— И как се оправяват хората ми без мен?

— Все така са тормозени от нощни нападатели, които задигат овцете и добитъка им и дори убиват нещастниците, останали навън след мръкване.

Усмивката ѝ угасна.

— А Гарет Макензи?

Човекът се поколеба за секунда, преди да отвърне тихо:

— Гарет Макензи се стяга да иде до Холируд Хаус, за да отправи молба до кралицата да ви обяви за мъртва.

— За мъртва! — Очите ѝ се разшириха от изумление. — Но защо му е да постъпва така?

— Тъй като никой не ви е виждал, той и хората му са убедени, че сте загинала в планините. — Видя болката, пробягала по лицето ѝ и добави с по-мек тон: — Бъдете ли обявена за мъртва, водач на рода ще стане следващият по възраст от семейството ви.

— Какво говориш?!

Алстън ѝ се поклони и тръгна да влеза.

— Извинете ме, милейди, трябва час по-скоро да съобщя на Брайс какво съм узнал.

Той се отправи към покоите на Брайс, а Мередит, внезапно осъзнала положението, безсилно се облегна на массивната врата. Следващата по възраст в семейството беше шестнайсетгодишната ѝ сестра Брена. Милата, свенлива Брена.

Тя не би могла да устои на лицемер като Гарет Макензи. Той щеше да я убеди, както беше убедил и самата Мередит, че трябва да обединят земите и силите си, за да се изправят срещу невидимите планински чудовища, които ги нападат по късна добра. Макалпинови — старият Дънкан, жена му Мери и останалите бяха толкова изтерзани от непрестанните убийства, че щяха да настояват пред горката Брена да обединят съпротивата си срещу общия враг. Веднъж венчан за Брена,

Гарет щеше да сложи ръка върху земите й, а седне да се отърве от нея, ако му създава неприятности.

Ами най-малката, Меган? Импулсивната, твърдоглава Меган? Нима след време същата орис щеше да сполети и нея?

Мередит се разтрепера от ужас и омраза. Ръцете ѝ бяха студени като лед. Додето тя самата бе на сигурно място в планината, закриляна от любовта на Брайс, малките ѝ сестри бяха в смъртна опасност.

Първата ѝ мисъл бе да изтича със сълзи на очи при Брайс и да го моли за подкрепа. После си помисли за огромната омраза, която Гарет хранеше към Брайс. Засега Брайс беше в безопасност само защото Гарет го смяташе за мъртъв. Докато любимият ѝ бе в гористите планини, нищо не можеше да му се случи.

Същото се отнасяше и за нея. Но имаше разлика. Това беше нейна лична битка. Не можеше да си стои тук защитена и спокойна, докато семейството ѝ е застрашено. Трябваше да се появи пред хората си. Да изобличи Гарет Макензи, че е лъжец и убиец, в което вече бе напълно убедена.

Кланът Макалпин щеше да се обедини около нея. Очакваше ги кървав бой, ала те бяха потомствени воини. Нима векове наред не бяха давали отпор на английските грабители по протежение на границата?

Решението бе взето мигновено, без мисъл за огромния риск, на който се излагаше. Щеше да се върне в низините, да събере хората си. Тогава, прогонили Гарет Макензи от земите си, щяха отново да вземат съдбините си в свои ръце.

Мередит забърза към стаите на Брайс. Имаше много неща да пригответи, преди той да се върне от голямата зала.

Брайс бе в празнично настроение. Работата напредваше бързо. Съвсем скоро замъкът щеше да възвърне предишната си красота, а залата — своята тържественост. Дори в този момент, додето все още се подменяха овъглените греди, а прозорците се миеха от пушека и саждите, дърводелци вече майсторяха нови канапета, маси и столове. Ловците се завръщаха с кожи, които да подменят изгорелите. И макар много от гоблените да бяха безвъзвратно съсипани от пожара, жените от клана вече бродираха нови, изобразяващи дедите на Брайс, победите им, родословието им. Както му съобщи госпожа Сноу, новите гоблени

щяха да включват и събитията от неговия живот, бъдещата му жена и децата, които щяха да му се родят.

Значи те знаеха, помисли си той с усмивка. Всички в замъка бяха наясно, че с Мередит са любовници. А щом се бе разчуло сред прислугата и бойците му, известно бе вече и сред целия клан, разселен из околните гори.

Тая мисъл му достави удоволствие. Искаше всички да знаят, че обича Мередит Макалпин. Щеше му се приятелите му да споделят неговата радост. И веднага щом бъдеше завършен ремонтът на голямата зала, тук щяха заедно да отпразнуват венчавката му с Мередит.

Зарадвала го бе също и новината, донесена от Алстън. Щом Гарет Макензи вярваше, че Мередит е мъртва, нямаше опасност да предприема нови покушения срещу нея. Поне дотогава, докато тя не докажеше на хората от низините, че е жива. На Гарет му бе нужно време, за да иде до Холируд Хаус и да получи аудиенция при кралицата. Дотогава Брайс и Мередит щяха да са венчани. Щяха заедно да поведат хората му към низините, за да отвоюват обратно правата по рождение на Мередит. С численото превъзходство на обединените отряди на Кембъл и Макалпин щяха да пресекат всички опити на Гарет Макензи да присвои със сила онова, което не му принадлежеше.

Мир... Любов... Брайс никога не си бе позволил надеждата, че може да ги изпита в живота си. А сега бе в състояние да получи и двете.

Нареди на госпожа Сноу да пригответи отбрани празнични ястия и тръгна към покоите си. Тази вечер, ако се отدادеше подходящ момент, щеше да обяви плановете си пред своята любима. И щеше официално да поисква ръката ѝ.

Мередит стоеше пред дрешника. Страните ѝ бяха силно зачервени. Когато го видя, тя нададе тихичък вик и изтича да се хвърли в прегръдките му. От целувката ѝ сърцето му се разтуптя неудържимо.

— Лудетино — прошепна той. — Нима толкова много ти липсвах?

— Да.

Очарован бе от страстта, с която се притисна към него, сякаш се бяха разделили за дни, а не само за няколко часа.

Тя го заведе до покритата с кожи дълга пейка пред огъня и седна, все така плътно сгушена до него, сякаш той бе спасителната ѝ опора.

— Знаеш ли колко много те обичам?

— Далеч не толкова, колкото аз те обичам, мила. Бих умрял за теб — пошушина ѝ той, опрял устни до слепоочието ѝ.

Тя мигом сложи показалеца си на устните му, за да го накара да замълчи.

— Никога повече не го казвай. Не искам да умираш, милорд. Дори заради мен.

— Но какъв ще е смисълът да живея, ако ти не си до мен?

— Ти си важен за хората си — рече тя и леко се отдръпна от него. — Те зависят от теб, твой дълг е да останеш при тях.

— Така и ще бъде, лудетино моя. — Той я притегли в обятията си и обсипа челото ѝ с целувки. — И двамата ще бъдем с тях. — Целуна връхчето на носа ѝ. — Ще прекараме дните си, създавайки дечица, а после ще ги водим на разходки в гората. — Накрая притисна устни към нейните.

Думите му я натъжиха. Позволи си да се наслади дълго-дълго на целувката, преди да прошепне:

— Колко прекрасна мечта, милорд.

— Не е мечта. Ние ще го изживеем. Ще имаме всичко.

— О, Брайс, само ако бе възможно!

С парещи в очите ѝ сълзи тя обви врата му и зарови лице в гърдите му.

— Имай ми доверие — промълви той гальовно. — Толкова неща искам да ти кажа. Толкова много имам да споделя с теб.

— Замълчи! — Тя примигна, за да отпъди сълзите, и приближи лице към неговото. — Не сега. Не мога да понеса да чувам само думи. Покажи ми.

С нежност, каквато не бе изпитвал към друг, той я вдигна на ръце и я положи върху кожата, постлана пред камината.

Когато понечи да разкопчае роклята ѝ, тя го хвана за ръката и се взря право в очите му.

— Искам да знаеш едно — рече с треперещ от вълнение глас. — Каквото и да се случи, аз те обичам, Брайс Кембъл. Завинаги. Където и

да съм, ти ще бъдеш с мен.

Той бе трогнат не само от думите ѝ, а и от дълбокото вълнение, с което бяха изречени. Макар тази сериозна дребна жена често да го караше да се смее, този път нямаше и намек за смях в отговора му.

— Аз също те обичам, мъничката ми. Ще те обичам цял живот, а и след това...

Под отблъсъците на огъня, те отново се отдалоха на чудото на своята любов. Брайс бе поразен от силата на страстта ѝ. Никога преди не бе показвала тъй красноречиво любовта си. Никога чувството им не бе сияло по-ярко и не бе запалвало толкова силен пламък помежду им.

Мередит погледна към заспалия си любим. Нужно ѝ бе да напрегне цялата си воля, за да не заплаче. Не биваше да плаче. Трябваше да бъде силна не само заради Брайс, а и заради сестрите си, които имаха нужда от нея.

— Моля те да ме разбереш — прошепна тя, додето пишеше посланието си върху къс пергамент, и сетне го постави на масичка до леглото.

Взе от килера дрехите, които бе приготвила по-рано. Свали фината бродирана нощница, обу бричове на Брайс и ги напъха във високи ботуши. Върху яркооранжевата риза, символ на планинците, и тъмната туника сложи плътна наметка. На кръста си запаса меч. В колана си бе затъкнала малък остьр кинжал. Прибра косата си под шапка и преметна една кожа през ръката си. В малка торбичка събра остатъците от вечерята.

Спря за миг до леглото и впери любещ поглед в заспалия Брайс. През цялото време, докато бяха похапвали от превъзходните гозби на госпожа Сноу, той бе шепнал любовни слова. А докато отпиваха от виното, с усмивка ѝ бе намекнал за важните планове, които имал да сподели с нея. Планове, които щели да променят живота и на двама им.

Колко го обичаше! Колко щеше да ѝ липсва през идващите дни и седмици...

Ала домът ѝ я зовеше. Кланът ѝ се нуждаеше от нея. Тя нямаше избор.

На прага на дневната спря и се огледа на слабата светлина. Нямаше никой в коридора. С облекчение затвори вратата и бързо слезе

по стълбите.

Реши да избегне двора и вместо това излезе през една задна врата откъм кухните. В конюшнята си избра едър черен жребец. Без да поглежда дори към дамските седла, го оседла с мъжко седло, зад което привърза увитата на руло кожа.

Знаеше, че хората на Брайс патрулират по пътеките, водещи към замъка, затова поведе коня през гъстите храсти и нискорасли дървета. Когато вече бе сигурна, че се е отдалечила достатъчно, за да язди, без да я открият, тя се метна на седлото и пришпори жребеца. Додето Брайс се събудеше и известеше хората си за бягството ѝ, щеше вече да бъде далеч.

Брайс се носеше из блажените селения на съня, полуразбуден-полуунесен, сякаш не искаше да се лиши от омаята им.

Каква красива нощ бяха преживели с Мередит! Каква чудесна находка за изтерзаното му сърце се оказа тя. Това невинно момиче с огнен нрав, което бе довел в Кинлох Хаус, бе постоянен извор на наслада за него. Всеки път, когато свалеше някакъв пласт от нея, откриваше отдолу едно още по-възхитително създание.

Непорочността ѝ изваждаше наяве всичките му инстинкти да я брани яростно. Дяволчето у нея го разсмиваше. Жената пък му причиняваше страст до болка.

Завъртя се на една страна и се пресегна да я прегърне. Твърде увлечен бе през изминалата нощ от красотата ѝ и от отчаяната ѝ любов, за да сподели плановете си с нея. Днес вече официално щеше да поиска ръката ѝ. А когато тя приемеше, щеше да ѝ разкаже какво е намислил за бъдещето им.

Леглото до него бе празно.

През полуутворените си клепачи забеляза, че през прозореца вече струят слънчеви лъчи. Защо ѝ бе притрябало да става толкова рано, когато го бе обзела такава сладка нега и желание да я подържи в прегръдките си, да я люби както през изминалата нощ? С въздишка се прехвърли откъм нейната страна на леглото и вдиша уханието ѝ. След минути щеше да се върне, може би натоварена с поднос топли бисквити от госпожа Сноу. Щяха да прекарат една сутрин в леност и любене, а после той щеше да ѝ довери намеренията си.

Ала постелята, където тя бе лежала, беше студена.

Внезапно разтревожен, Брайс седна и се огледа. Огънят отдавна бе загаснал. Никой не се бе погрижил за него. Малкото остатъци от вечерята лежаха върху поднос край камината.

Нощницата на Мередит бе захвърлена на пода. В отворения дрешник се виждаха роклита й, спретнато окачени редом с неговите туники. Нито един от тоалетите й като че не липсваше. Брайс прекоси стаята и вдигна нощницата. Не бе присъщо за Мередит да я захвърли така. Преметна я върху ръката си, обърна се и тогава видя пергамента. Бързо отиде до масичката и прочете написаното върху него.

„Любими мой Брайс,

Отивам при сестрите си, които имат нужда от мен.

Не бива да идваш да ме търсиш. Гарет смята, че си мъртъв.

Аз ще запазя тайната ти. Винаги помни, че те обичам.

М.“

От гърдите на Брайс се изтрягна гневен стон. Отпусна се на ръба на леглото и зарови лице в нощницата. Тя все още бе запазила аромата й. Дълго седя и вдишва с разширени ноздри.

Сетне се изправи и хвърли дрехата на страна. Нямаше време за губене. Тя бе нейде в труднодостъпните гори на планинската област. Дебнеха я много опасности. И не само от страна на диви зверове.

Трябваше да я намери, преди да я открият онези, които биха й сторили зло. Иначе щеше завинаги да я загуби.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

От часове валеше непрестанно. Дъждовните капки се процеждаха през листата на дърветата и пропиваха с влага кон и ездач, додето те бавно напредваха през гората.

Над планинското било се издигаше мъгла — ефирна и призрачна. Почти скрито под нея бе едно езеро. Мередит се сети, че бяха минали покрай него по време на пътуването към крепостта на Брайс. Успокои се, че поне се движи в правилната посока. Ала ако времето все така работеше срещу нея, пътуването щеше да трае двойно по-дълго, отколкото бе очаквала. На една висока скала спря коня си и се обърна да огледа пътеката, по която бе дошла. Нямаше признания, че някой я следва. И все пак усещаше едно странно гъделичкане в тила си, като че някой я наблюдаваше. Брайс? Макар дневната светлина да бе съвсем слаба, по нейни пресмятания Брайс се бе събудил преди по-малко от час. Невъзможно бе за толкова кратко време да е стигнал тъй далеч. А и в бележката си тя го умоляваше да си остане там в безопасност. Отчаяно се надяваше той да се вслуша в гласа на разума и да остане в защитения си планински замък.

Ако Брайс я гледаше, той щеше да се покаже. Изведнъж я обзе страх и тя плахо погледна през рамо. Ако наистина я наблюдаваха, не беше Брайс, а някой непознат. От тази мисъл стомахът й се стегна.

Придърпа качулката на главата си и се опита да се отърси от мрачното чувство. Като успокоение си каза, че просто е самотна. Никога не бе и помисляла, че ще се чувства толкова самотна. Израснала с любещи родители, тя и сестрите й през целия си живот бяха познали само обич и сигурност. Но и тежък труд. Хората от нейния клан постоянно се сражаваха край границите и тя бе обучена в изкуството на боя. Знаеше какво е да ти се наложи да грабнеш меч веднага щом английските войници нападнеха.

Майка й, тази мила жена, бе наಸърчавала всичките си дъщери да се учат как да се грижат за хората си. Започнеше ли битка, целият клан Макалпин се приютиаваше в имението за по-голяма безопасност.

Семействата оставаха в замъка заедно с добитъка си, додето можеха да се завърнат в пръснатите си извън стените му домове. И винаги бяха оставали единни — едно гордо и силно семейство.

Сега, когато родителите ѝ ги нямаше вече, а животът на сестрите ѝ бе в сериозна опасност, бремето на отговорността лежеше изцяло върху нея. Макар да имаше увереност, че ще се справи, силно ѝ липсваше безмълвната горда сила на родителите ѝ.

— Ако Брайс можеше да ме подкрепи сега... — За да прогони самотата, тя заговори на коня си.

Защо се измъчващ с такива мисли? За да се разтовари от притеснението, пришпори коня по-енергично, отколкото бе необходимо, и веднага усети неохотата му да бърза напред в мъглата. Ала мислите не ѝ даваха покой.

— Как се случи така, че един планински боец вече означава толкова много за мен? Кога спрях да мисля само за себе си и започнах да възприемам двама ни като едно? Откога започнах да поставям неговото щастие пред моето?

Конят изцвили в отговор. Въпреки беспокойството си, тя се усмихна.

— Това се случи дълго преди любовта да ни събере...

В началото на пленничеството си бе открила, че мъжът, който я държеше като заложница, не беше онзи, за когото го бе мислила. Жестокият варварин бе мит, създаден от мълвата и зата умисъл на онези, които целеха да опетнят името му.

От дъжда по страните ѝ се образуваха вадички. Замисли се за баща си, известен в цяла Шотландия като справедлив и достоен човек. При тази мисъл я изпълни гордост. Ами ако него някой бе обвинил за чужди злодеяния и омърсеще името му? Ръцете ѝ стиснаха по-здраво студените кожени юзди. До края на света би преследвала виновниците и ако се наложеше, би дала живота си, за да възстанови справедливостта.

И макар войната да ѝ бе ненавистна, разбираше, че и Брайс имаше същото право. Гарет Макензи трябваше да бъде принуден да отговаря за лъжите си и да възстанови на Брайс доброто му име дори с цената на война. При тази мисъл цяла потрепери.

Когато навлезе с коня си по-навътре в гората, отново усети гъделичкането в тила. Някой... или нещо я следеше. Пътеката бе

коварно хълзгава, ала тя заби пети в корема на коня и го подкара в тръс. Когато натежалите от влага клони се сключиха още по-плътно около нея, тя отпъди обзелия я страх. Как можеше да е толкова податлива на внушения? Кой би я последвал в този гъсталак?

Като на всеки истински воин и на Брайс често му се бе налагало да изпитва чувството на страх. Винаги бе знаел, че шансовете му да оцелее са точно толкова, колкото и на противника му.

Но този път бе различно. Не неговият живот бе под въпрос, а този на Мередит. И тази мисъл го ужасяваше.

Паниката от първите мигове бе отстъпила място на яростта. Дива бушуваща ярост. Хукна като фурия из замъка, като крещеше заповеди към Ангъс и останалите и доведе до лудешка суетня всички обитатели на Кинлох Хаус и горските хижи наоколо.

Само след час мъжете бяха приготвили бойното си снаряжение и бяха оседдали конете си в двора. Госпожа Сноу и слугите им приготвиха достатъчно храна, за да яздят, без да спират, няколко дни. След толкова време хората щяха да са се върнали у дома си. В противен случай щеше да им се наложи да ловуват, за да се хранят.

— Какъв е планът ни? — попита Ангъс, който редом с Брайс припряно оседлаваше коня си.

— Нямам такъв.

— Нямаш план? — Ангъс се обърна и внимателно изгледа приятеля си. Брайс Кембъл винаги бе бил хладнокръвен воин, готов за всякакви неочеквани изненади по време на битка. Но това бе един нов Брайс Кембъл — Брайс, парализиран от любов.

Брайс бе обуздал вече първите си неконтролирани чувства, ала зад леденото му спокойствие Ангъс чувствуше нарастващия гняв. Гняв, който замъгляваше разума му. Личеше си, че жадува за битка. Горко на врага, който се изпречеше на пътя му този ден.

— Ще яздим, докато открием Мередит. — Брайс скочи на седлото и огледа дузината си мъже. Бяха все опитни воини, яздили редом с него в безчет битки. Винаги бе разчитал на тях, а този път — повече от всякога.

— Ще отидем до граничния район и ще спасим сестрите на Мередит Макалпин от лапите на Гарет Макензи. После ще ги доведем

тук, в планината, където ще са в безопасност.

— Изглежда лесна работа — викна Алстън, като се бореше да обуздае коня си.

— Така е.

Брайс ги поведе към гората, а в съзнанието му цареше смут. Лесната работа можеше да се окаже доста трудна. Но за момента можеше да мисли само за Мередит. Милата красива Мередит! Дано Бог я запазеше невредима, додето отново се озовеше в обятията му.

Сгушена в топлата вълнена наметка, Мередит се оглеждаше да разпознае местността по някой запомнящ се белег. Макар да имаше добро чувство за ориентиране, бе минала само веднъж по тази пътека. Пък и тогава бяха яздили по тъмно.

От часове я преследваше усещането, че някой я следи. Ала, макар често да спираше и да оглеждаше гората наоколо, не бе видяла и следа от човек. Но нали майка й толкова често я бе обвинявала, че има развинтена фантазия. Навремето това й изглеждаше като достойнство, но сега го чувствуваше като истинско проклятие. Измисляше си опасности, които не съществуваха.

Недалеч се обади птица и пронизителният й крясък раздрачишината. Мередит мигом посегна към кинжала, готова да се сражава. Когато птицата излетя от дървото нагоре в небето, младата жена избърса изпотените си ръце в бричовете, обзета от облекчение.

Мигове по-късно се разнесе шумолене на листа и тя съгледа елен, който, уплашен от присъствието й, се шмугна зад една скала. Дълго след това не можа да усмири лудия бяг на сърцето си. Прегърътна, наруга се, че е страхлива глупачка и насочи коня си към един скалист хребет на изток.

Дъждът най-сетне бе спрял, но земята бе подгизната от влага. Мередит позволи на коня си сам да избира пътя по пътеката, доверявайки се повече на инстинктите на животното, отколкото на своите. На няколко пъти жребецът се препъна, но само за секунди възстанови равния си ход.

Стигнаха до върха на хребета. Изтръпнала от дългите часове езда, Мередит слезе на земята. Хвана юздите на коня и го поведе към

ръба на клисурата, откъдето погледна надолу. От гледката дъхът ѝ замря.

Дърветата смиreno издигаха клони към небето, сякаш в молитва. Мередит знаеше, че под гъстата зелена пелена се извива лабиринт от планински потоци, оградени от стръмни скали.

Ако искаше да достигне тази равна местност до падането на вечерния здрач, не можеше да си позволи почивка. Пътеката под нея беше също толкова коварна и опасна, като онази, по която току-що бе минала.

За миг притисна ръце към хълбоците си, за да поразпусне стегнатите мускули. После метна юздите на коня назад през главата му и морно стъпи на стремето, за да се качи на седлото.

В този миг силна ръка я стисна за врата и я накара да залитне. Понечи да изкреши, ала другата ръка запуши устата ѝ.

Прозвуча глас, който смрази кръвта във вените ѝ. Разпозна го безпогрешно — гласът на Холдън Макей, треперещ от възбудата на преследването.

— И така, милейди. Колко удобно, че напусна безопасността на леглото на Кембъл и дойде при мен. Изглежда, че все пак ще довършим онова, което започнахме в Кинлох Хаус.

Как можа да забрави за този опасен враг? Наруга се за своята небрежност. Тревогата за сестрите ѝ бе замъглила здравия ѝ разум.

Опита се да се изтръгне, но хватката му бе желязна. Той се разсмя и стисна по-силно шията ѝ, додето пред очите ѝ заиграха тъмни петна.

Мередит отчаяно стисна дръжката на меча, запасан на кръста ѝ. Нужно ѝ бе да призове цялата си сила, за да извади оръжието от ножницата. Ала когато острието блесна, нападателят ѝ отстъпи назад, принуден да я пусне.

Тя вдиша дълбоко няколко пъти, преди да се обърне към него.

— Ако имах меч в Кинлох Хаус, Макей, щях да те убия още тогава!

Макар да бе стреснат, той отметна глава назад и се разсмя.

— Мислиш ли, че можеш да се мериш с мен в двубой, милейди? Спомни си, жено, аз съм планински боец! Роден съм с меч в ръце.

— Тогава се пригответи да умреш от меч — извика Мередит, като насочи острието към сърцето му.

Той отскочи насторани, стъписан от нейната дързост. Очаквал бе тя да заплаче и да се моли за милост. Не бе и помислял, че ще го нападне.

Той също извади своя меч и го размаха във въздуха. Тя започна да го атакува и да се брана като опитен боец.

Холдън Макей избърса потта от челото си. Бе по-опитен с массивния широк меч. Нечувано бе жена да надвие мъж в бой. Тя просто го бе сварила неподготвен.

Втурна се напред, с меч, насочена към сърцето й. Тя ловко се изви и на свой ред го нападна, като успя да закачи рамото му. Върху пелерината му изби тъмно петно.

Изруга злобно и опита отново. Този път почти я бе притиснал, но тя отново му се изпълзна и меча ѝ мина на косъм от слепоочието му.

Холдън присви очи. Тя беше добра. Много добра. Отстрани сигурно изглеждаше пълен глупак. Следващият му удар, предназначен за нея, разсече клона на близкото дърво.

— Много си страшен! Гората се стресна от теб.

— Искам да ти покажа как ще разсека теб. Когато приключва, ще ти се иска никога да не си се раждала.

Мередит не си направи труд да отговори. С умели движения тя го притисна към един широк ствол и опря острието в гърлото му.

— Това са последните ти думи!

— Не ми се вярва. — По лицето му бавно пропълзя усмивка като смъртоносна змия. Притисна ръка към раненото си рамо, но кръвта бликаше между пръстите му и обагряше каменистата земя. — Ще предадеш меча си на хората ми, които стоят зад теб, или те ще те насекат на малки парченца и ще нахранят с тях дивите зверове, скитащи наоколо.

— Мислиш ли, че съм толкова глупава, та да се обърна и да те изпусна от очи дори за миг? Познавам подлостта ти. Имаш намерение да ме обезоръжиш, когато се разсея.

Усмивката му стана по-широка.

— Вземете оръжието на дамата.

Мередит почувства ръка на рамото си и се обърна, готова да се бори и с друг противник. Озова се лице в лице с пет-шест мъже с извадени мечове. От изражението на лицата им разбра, че не биха се поколебали да я убият на място.

Зад гърба ѝ се разнесе злобният смях на Холдън Макей.

— Хвърли оръжието или хората ми ще те промушат!

Наблюдаваше присмехулно как мечът ѝ се изпълзна и тупна на мократа земя.

— А сега, милейди, имаме сметки за уреждане, ако не се лъжа.
— На хората си подвикна: — Вържете я и я метнете през седлото ми.
Тази жена е за мен. — Наведе се, отново се изсмя зловещо и с глас,
предназначен само за нейните уши, добави: — Ще правя с нея каквото
си искам!

Брайс и мъжете му яздеха в колона по пътеката, утъпкана от коня
на Мередит. Докато валеше, лесно бе да я проследят. Ала сега дъждът
бе спрял и те се молеха да я открият, преди земята да е изсъхнала и
следите ѝ да са се изгубили.

Никой от мъжете не продумваше и макар да бяха уморени, не се
чуваха оплаквания от дългите часове езда. Знаеха колко много техният
водач обича жената, която търсеха. А за Брайс Кембъл бяха готови да
идат и в пъкъла.

Когато изкачиха един хребет, Брайс внезапно спря коня си и
скочи на земята.

— Тук е имало мъже и коне. — Брайс посочи към изровената
земя. — Виждат се и следи от борба.

Направи няколко крачки и се наведе. Докосна с пръсти малкия
отпечатък от обувка в калта.

— Нито един мъжки крак не може да остави толкова малка
следа.

Ангъс извика Алстън и двамата прегледаха всички следи по
земята.

— Планинци са били — извика Алстън. — Шестима или
седмина.

— Дошли са от север — обади се Ангъс. — После пак натам са
заминали.

— Хората на Макей — промълви Алстън.

Сякаш кинжал се заби в сърцето на Брайс. Холдън Макей. В
съзнанието му още бе жива сцената в неговите покои, когато Макей за

малко не бе обладал Мередит със сила. Спомни си за синините по врата ѝ и за страха в очите ѝ.

— Господи боже!

Чули възклицанието на Брайс, Ангъс и Алстън изтичаха към него. Брайс бе коленичил край възлесто старо дърво. В основата му лежеше меч. Неговият меч, изчезнал заедно с дрехите и жребеца му.

Прекара ръка по влажната земя в основата на дървото.

— Кръв.

Ангъс и Алстън се спогледаха, сетне Ангъс продума:

— Да, кръв е. Но не можем да сме сигурни, че е на момичето.

— Не можем да сме сигурни и че не е. — Брайс скочи на седлото. Лицето му бе сгърчено от гняв. — Кълна се във всичко свято, че ако Холдън Макей ѝ стори нещо, с него е свършено! Тръгваме на север! Отиваме да се срещнем със самия дявол.

СЕДЕМНАДСЕТА ГЛАВА

Преметната с вързани ръце напряко на коня на Макей, Мередит се бореше с нарастващото чувство на паника. Не стигаше унижението, че я мъкнат като торба жито, а ръцете на Макей грубо опипваха гърдите ѝ, а това вече не можеше да понесе. Повдигаше ѝ се.

Само да не изпадне в истерия. Чудовището точно това би искало. Нужно бе да остане спокойна, каквото и да кажеше или стореше той.

Над главата ѝ отново се появи небе. Въпреки дебелата си наметка, Мередит чувстваше как студът прониква в костите ѝ. Не само времето бе виновно, съзнаваше го. В ума ѝ непрестанно се въртеше сцената в покоите на Брайс, когато Холдън Макей едва не я бе насилил. Подозираше какво я чака в края на това пътуване и колкото и да се мъчеше, не можеше да прогони тази мисъл.

Яздила близо три часа, като често напускаха утъпканите пътеки и минаваха през гъсталака. Мъжете, оживени допреди малко, вече рядко си говореха и Мередит забеляза, че си предават сигнали. Дали пък някой не ги следваше? Или те просто предпазливо си избраха заобиколен маршрут.

Помисли да извика за помощ. Ала кой ли щеше да я чуе в тази гора, а и така щеше само да предизвика гнева на Макей. Тръгнаха да прекосяват реката и Мередит се замисли дали да не скочи във водата. Ала бе с вързани ръце и не би могла да отплува надалеч. Но дори удавянето в този миг ѝ изглеждаше по-желана съдба.

Сякаш прочел мислите ѝ, Холдън Макей я стисна по-здраво за кръста и нададе дълбок гърлен смях.

— Мислиш да ми бягаш ли, милейди? Хората ми ще те прободат, преди да си стигнала до водата.

— Поне смъртта ми ще бъде бърза.

— Да, но на мен това не ми се нрави.

Цялата се разтрепера от гняв. Едва възпря напиращите думи. Ала сега не бе моментът да го дразни. Щеше да се оглежда, да се ослушва и да чака.

Напред в мъглата се мержелееше крепостта на Макей. Макар да не бе тъй достолепно извисена като тази на Брайс, бе също така добре укрепена. Построена бе върху солидна скала и имаше само един начин да се влезе или излезе от нея. Масивната ѝ двойна порта водеше към обширен двор. От двете страни на портата стояха въоръжени стражи. Те поздравиха водача си, после портата се отвори и слуги забързаха да помогнат на уморените мъже. Слугите не изглеждаха изненадани от присъствието на непозната жена и Мередит се запита дали на Макей не му се случва често да води и други нещастници в замъка си.

Една намусена жена пристъпи напред. Очите ѝ бягаха надолу, сякаш се бояха да срещнат погледа на господаря. Колко ли бой бе изяла от него, рече си Мередит.

— Да заведа ли жената в покоите ви, милорд?

— Не. Никой да не я пипа. Тя ще дойде с мен! — Без усилие свали Мередит от коня и я сложи да стъпи на краката си. Когато тя залитна, не направи усилие да я задържи. Поведе я по големите каменни стъпала към горния етаж. Спра пред една врата и отмести тежката греда, която я залостваше. Озоваха се в малка стая без прозорци.

Блъсна я вътре, запали една от факлите на стената и изръмжа:

— Ще останеш тук, докато бъда готов за теб. — По устните му заигра жестока хищна усмивка.

Той извади нож от колана си и пристъпи към нея, като я наблюдаваше внимателно.

Мередит забеляза, че рамото му още кърви. Може би възнамеряваше да си отмъсти за раната, която му бе причинила. Помисли си за ножа, затъкнат на кръста ѝ. Но при близък бой Макей имаше всички предимства. Беше два пъти по-висок и по-тежък. Вече бе изпитала силата му.

Видя как в очите ѝ проблясва страх. Ала въпреки това тя вдигна предизвикателно брадичка и дръзко посрещна погледа му.

Проклета жена! Защо не молеше или поне не се разтрепереше?

Застана пред нея, а острието на ножа блесна зловещо на пламъка на свещта. Без да каже дума, той хвана ръцете ѝ и сряза въжето, с което бяха завързани.

Макар да изпита облекчение, тя не си позволи външно да изрази чувства.

— Ако си разумна, ще поспиш. Няма да видиш много сън тази нощ.

Той се извърна и излезе от стаята. Мередит чу как залоства отвън вратата. Миг след това започна да оглежда стаята. Беше студена, без камина и освен застопорената врата, друг изход нямаше.

Уви се в няколко кожи и се сви на пода. Въпреки добрите си намерения морно се предаде и заспа.

Брайс яздеши бързо начело на хората си. Макар клони да шибаха лицето му и да закачаха дрехите му, той не биваше да забавя ездата си. Само една мисъл кънтеше в ума му. Мередит! Неговата красива, обична Мередит бе в ръцете на звяр. И този звяр щеше с радост да я подложи на болка и унижения.

— Да не минаваме напряко към крепостта на Макей — предложи Ангъс.

— А защо не? Знаем, че той е пленил Мередит.

— Така е, приятелю. Но не ти ли хрумва, че Макей очаква да го посетим?

— Ще го проследя където и да иде, за да я спася.

— Точно на това разчита. Тогава ще постигне всичко, което желае. Мередит, с която да се гаври, и теб, за да те убие, щом го нападнеш със сляпа ярост.

— Какво предлагаш да направя? — Брайс задържа коня си, когато стигнаха до скалист хребет. — Да оставя Мередит на това чудовище?

— Не. — Ангъс постави ръка на рамото му. — Всички знаем колко страдаш. Ако Холдън Макей бе отвлякъл госпожа Сноу, щях да направя невъзможното, за да я спася.

Брайс погледна приятеля си. Никога досега Ангъс не бе си позволявал такава откровеност.

— Но се надявам, че ти и останалите бихте ми попречили да извърша нещо глупаво.

Брайс пое дълбоко въздух, сетне подкара коня си бързо.

— И как смяташ да ме предпазиш да извърша глупост, приятелю?

— Додето яздим на север, трябва да си съставим план. Какъв е смисълът да попаднем в капан?

— Ще помисля по това — кимна Брайс.

Ангъс се усмихна.

— Мисли с главата си, Брайс, не със сърцето!

Мередит чу как се отмества тежката греда, залостваща вратата. Мигом скочи, цялата нащрек. Вратата се отвори и в стаята влезе Холдън Макей. Облечен бе в чисти, суhi дрехи. Рамото му бе превързано.

Следваше го фигура в тъмна наметка с качулка. Когато я погледна по-отлизо, Мередит видя, че е жена. Ниска, приведена жена. Наметката ѝ бе влажна, което сочеше, че не живее в замъка. Доведена бе някъде отвън.

— Е, не е ли тя истинска награда? — отекна гласът на Холдън Макей в стаичката. Около него се носеха алкохолни изпарения.

— Нищо не мога да кажа, много е навлечена.

— Скоро ще я видиш без дрехи. — Макей грабна Мередит за ръката и я бълсна към прага. — Ела! Ще идем в моите покой.

Поведоха Мередит по един дълъг коридор и накрая се озоваха в обширна, но схлупена стая. Неколцина слуги се движеха наоколо: едни стъкваха огън в камината, други подреждаха красиви рокли върху застланото с кожи легло. По команда на Макей всички те излязоха от стаята и затвориха вратата.

Мередит се втренчи в огромния леген с вода пред камината, сетне в роклите, разпрострени върху леглото. Забелязал въпросителния поглед, Макей се ухили злобно.

— Ти си тук, за да ме забавляваш, Мередит Макалпин. Искам да изглеждаш като дама, когато те обладая, а не като някое мърляво конярче. Роуина — обърна се той към приведената жена, — ти ще изкъпеш дамата и ще измиеш косата ѝ с ароматизирана вода.

— Да, милорд. — Жената хвърли настрани пелерината си и се приближи към Мередит.

— Не ме пипай! — остро ѝ рече Мередит. — Мога и сама да се съблека.

Жената веднага спря и погледна към Макей в очакване на заповедите му.

— Ние тук не сме някакви варвари. — В гласа му звучеше спотаен гняв. — Мога да ти дам всичко, което ти е дал Брайс Кембъл. И най-вече слуги, които да те обслужват. От вида ѝ не личи, но Роуина е прислужвала някога на кралски особи.

Мередит внимателно разгледа жената. Въпреки приведената ѝ стойка, у нея се чувстваше някакъв финес. А и роклята, която носеше под влажната пелерина, бе изкусно ушита. Какво толкова, ако ѝ прислужваше. Поне щеше да спечели малко време. Измъкнала се бе от онази ужасна клетка и се намираше в стая с врати и прозорци, която даваше възможност за бягство. Това бе първата стъпка. Ала ѝ бе нужно време, за да измисли план.

Крадешком погледна към двата прозореца, които очевидно водеха към балкони. Оттам би могла да се измъкне, стига отдолу в двора да не бяха оставени стражи. Макей се спря пред роклите, разстлани върху леглото му. Повдигна блестяща бяла сатенена рокля, обшита с перли, и рече на Роуина:

— Да облече тази. — А към Мередит добави: — Така ще ми напомня за младоженката, която Брайс Кембъл похити пред олтара. Жената, която сега ще бъде моя невеста. — Отметна глава назад и се разсмя гръмогласно на собствените си думи. — Поне докато не ми омръзне.

— Нали не се каните да гледате, докато я събличам и къпя.

Той мигом стана сериозен. Гласът му прозвуча заплашително.

— А защо не? Аз съм нейният господар! Ще правя каквото искам.

Разположи се на един стол и протегна дългите си крака напред.

— Свали ѝ наметката.

Жената се поколеба, сетне пристъпи напред и дръпна тежкото наметало от раменете на Мередит. То падна на пода.

Мередит се насили да остане равнодушна, додето жената свалише туниката ѝ. Под нея носеше една от копринените ризи на Брайс.

— Това е мъжка риза. — Гласът на Роуина бе нисък, изискан и напомняше на Мередит за дамите от свитата на кралицата.

— Да, и не е подходяща за женско тяло. — Макей вдигна пръст.
— Свали я.

Преди Роуина да посегне към копчетата на ризата, Мередит я спря.

— Жалко е — заговори тя на жената, без да обръща внимание на Холдън, — че твоят лорд Макей не може да бъде с хората си в голямата зала, да пие бира и да си разказва за вълнуващото преследване днес.

Макей присви очи.

— Ти играеш ли си с мен?

— Да си играя с вас? — Мередит се усмихна невинно. — Просто си казах, че ще ви е по-приятно при мъжете, отколкото тук, където можете да слушате само женски приказки. — На Роуина тя рече със заговорнически тон: — Ти знаеше ли, че милорд Макей тръпне от желание да преследва хора в гората? А жените са любимият му дивеч. Защото повечето от тях са безпомощни. Повечето — добави многозначително, — но не всички.

С крайчеца на окото си видя как Холдън Макей потърква рамото си.

— Колко жени пленихте през последната година, милорд?

Дълго време Макей само я гледа безмълвно. Сетне скочи с гневен пламък в очите.

— Трябва да пийна малко бира.

Отиде до вратата, решен да повика някого от прислугата. Отдолу долетя смях — смехът на хората му, събрани около огъня в голямата зала. Сигурно му се подиграваха, задето едва не бе победен от една жена. Там долу цареше приятелска мъжка атмосфера между сруви воини, обединени от общи спомени за битки и проявена храброст.

Дойде една слугиня, но Макей поклати глава и я отпрати. Сетне отправи поглед към дребната жена, която едновременно го привличаше и вбесяваше.

— Колкото и да ми е приятно да гледам как се къпеш и обличаш, предпочитам да пийна една-две халби с хората си! — Той тръгна към вратата, сетне се обърна и я изгледа подигравателно-заплашително. — Освен това след малко ще имам удоволствието сам да те съблека. Тогава ще видим кой е победителят и кой — победеният. — Посочи към бялата рокля на леглото. — Запомни, жено, искам тя да изглежда

като младоженката, която Брайс Кембъл похити пред олтара! Като невестата, която Брайс Кембъл никога няма да притежава.

Думите му ѝ донесоха неописуема тъга. Ала не биваше да му позволява да разбере колко лесно може да я нарани.

Макей се изсмя и излезе.

В краткия миг, когато вратата се отвори и затвори зад него, Мередит зърна стражите, чието присъствие щеше да затрудни бягството ѝ. Ала не биваше да се поддава на отчаяние. Оставаха прозорците. И ако този опит се провалеше, щеше да намери друго средство да се измъкне. Когато гърмящият глас на Холдън Макей загъръхна по ходника, тя се закле, че той за нищо на света няма да я задържи в своя ужасен затвор. Опипа ножа, скрит под колана ѝ. Каквото и да станеше, нямаше да му позволи да я омърси с допира си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брайс и Ангъс лежаха по корем върху едно възвишение, от което пред тях се откриваше крепостта на Холдън Макей. От близо час насам нито едно раздвижене в замъка не се бе изпълзяло от вниманието им.

Наблюдавали бяха с голям интерес как в двора влязоха кон и ездач. Ездачът с приведена фигура и тъмна наметка бе слязъл от коня и бе посрещнат сърдечно от стражите. Взел бе вързоп, закрепен зад седлото и само след минути се бе изгубил вътре.

Ангъс продължаваше да лежи и да наблюдава, а Брайс се изправи на колене и заразтърква изтръпналите си рамене.

— Казвам ти, най-добрият начин да атакуваме е да щурмуваме двора и да избием стражите — заяви Брайс с мрачна решителност.

Ангъс направи гримаса.

— Вратите ще бъдат залостени отвътре. Нужна ни е стенобойна машина, за да ги разбием.

— Всяка минута на изчакване означава нови мъчения за Мередит.

— Мислиш ли, че не знам — потупа го Ангъс по рамото. — Но ние сме само дванайсет души. В замъка сигурно са десетократно повече. Ако ги изненадаме, имаме шанс. Но ако стражите успеят да изкрешят предупреждение, всичко е изгубено.

— Добре, но с всеки изминал миг отчаянието ми се засилва.

— Разбирам те.

В този миг Алстън забърза към тях.

— Приближават двама ездачи.

— Към замъка на Макей ли отиват?

— Да, Брайс. Намират се точно под нас на пътеката. Виждаш ли?

Той посочи и двамата мъже погледнаха натам. Брайс замислено присви очи, сетне се обърна към Ангъс и видя, че той се усмихва.

— Те са идеалната възможност — обяви Брайс. — На всяка цена трябва да ги заловим, преди да са стигнали замъка.

Червенобрадият Алстън се ухили.

— Оставете ги на мен.

Секунди по-късно пред очите на Брайс и Ангъс двамата ездачи внезапно бяха свалени от конете. Последва кратка борба. Сетне дрехите на мъжете бяха свалени. За броени минути Брайс и Ангъс се облякоха в дрехите на мъртвите и яхнаха конете им.

— Ще чакате, докато ни видите да влизаме през портите на крепостта — нареди Брайс на хората си. — Преди да са успели да ги затворят, трябва да обезоръжите стражите и да щурмувате замъка. Иначе всичко е загубено.

— Не се притеснявай. — Алстън погледна към останалите, които кимнаха и дадоха знак за готовността си да атакуват. — Ще бъде изпълнено.

Мередит стоеше изправена пред Роуина. Успяла бе да се отърве от Холдън Макей. Сега единствено тази гърбава жена стоеше на пътя към свободата ѝ. Но тя щеше да изчака удобния момент, който рано или късно щеше да настъпи. Роуина потопи ръка във водата.

— Съблечете се, милейди, а аз ще измия косата ви и ще се погрижа за ваната ви.

За момента Мередит реши да изпълнява желанията на жената. Като измъкна ножа от колана и го скри под сгънатата си наметка, тя свали ризата и бричовете и също внимателно ги сгъна.

Когато прекоси стаята, Роуина я изгледа с око на познавач.

— Имате прекрасно тяло, милейди. За мен ще е удоволствие да ви шия рокли.

— Ти ли си шила всички тези? — И Мередит посочи към роклите върху леглото.

— Да, те са моя изработка.

— Очевидно си изкусна с иглата.

Видя как жената засия при този комpliment. Сетне, додето сапунишавше косата ѝ, Роуина сподели:

— Някога бях кралската шивачка.

— Шила си на кралица Мери?

— Да. — Тонът на жената стана някак унесен. — Бях едва тринайсетгодишна, когато придружих кралицата инфанта във

Франция. Поради недъга ми не ми бе съдено да се омъжа. Затова от ранно детство ме обучиха да кроя и шия. Когато кралицата майка Мари дьо Гиз видя работата ми, настоя аз да обличам детето ѝ.

— Колко прекрасно! Добре ли прекара във Франция?

— Отначало да. Там беше толкова весело. Постоянно имаше балове и официални вечери. Бях толкова заета, че едва ми оставаше време да спя. Дадоха ми малка стаичка, изпълнена с топове коприни и сатени и с мое собствено чисто легло. В нея ставаше течение и бе отдалечена от покоите на кралицата и придворните ѝ дами, но за мен бе истински рай след скромната колиба, в която бях родена тук, в планините.

Мередит се отпусна във водата и се остави на насладата, която ѝ носеха силните ръце на жената върху главата ѝ.

Толкова се бе намръзнала по време на дългото пътуване от Кинлох Хаус до тази старинна крепост. Топлата вана и пръстите в косата ѝ заплашваха да я унесат в едно фалшиво чувство на успокоение. Напомни си, че трябва да е нащрек, за да не пропусне шанса си за бягство.

— Звучи чудесно.

— Да, така беше. За известно време. — В гласа на Роуина прозвуча болка. — Ала когато младата кралица се омъжи за дофина, неговата майка Катерина Медичи обяви, че аз съм срам за двора. Настоя веднага да бъда изпратена обратно в Шотландия.

Броденото чувство на Мередит за справедливост надделя над първоначалната ѝ неприязнь към тази жена.

— Не можа ли кралицата да упражни влиянието си и да те защити?

— Влияние?! — Роуина горчиво се изсмя. — Докато Катерина Медичи е жива, във Франция няма да има друго влияние, освен нейното.

— Но нали кралица Мери се върна от Франция. — Мередит се надигна и жената омота мократа ѝ коса с кърпа. — Би могла да възвърнеш мястото си при нея и отново да приложиш на практика дарбата си.

Роуина енергично се зае да бърше косата на Мередит, после взе един ароматен сапун. В тона ѝ звучеше огорчение.

— Аз съм една нищо и никаква планинка. Кралицата е обградена с важни хора. Прекарва времето си в държавни дела. А и сигурно е забравила някогашната си шивачка. Не бих се осмелила да отида при нея.

— Ами твоят лорд Макей? Той е водач на клан. Не би ли могъл да ти съдейства пред кралицата?

— Милорд Макей... — с презрение процеди Роуина. — Той никога не би се застъпил за някой от хората си. Жесток е и мисли само за собствените си удоволствия.

— Тогава защо му помагаш в тия дела?

Жената отмести очи, за да избегне настойчивия поглед на Мередит. Сетне тихо прошепна:

— Пазя си живота, милейди. Да откажеш на Холдън Макей е равносилно на смърт.

Мередит замълча за миг. Не бе се замисляла за многото хора, зависещи от неговата милост.

— И кое го е направило такъв?

Роуина подаде сапуна на Мередит, сетне взе от огъня чайник с вода и го изпразни във ваната.

— Говори се, че като се родил, баща му, Дъглас Макей, водил страховит бой с англичаните, които щурмували планинската им крепост. Един от войниците промушил с меч бременната съпруга на Дъглас, Женевиев, която скоро щяла да ражда. Женевиев умряла, но една слугиня успяла да изроди окървавеното бебе и го поставила в ръцете на Дъглас. Той почти не го погледнал и веднага го дал на една селянка, която също била родила наскоро.

Мередит бе тъй погълната от разказа, че не й остана време да се наслади на банята си. След минути излезе от водата и се омота в чаршаф, даден й от Роуина. Седна пред огъня, а гърбавата взе да разресва косата й и продължи разказа си:

— Дъглас Макей отсъстввал цели две години и водил тежки битки с англичаните. Когато се върнал, отишъл в селото и поискал сина си, който още живеел при своята кърмачка. Оттогава нататък баща и син никога не се разделяли. След като Дъглас Макей починал, Холдън бил обсебен от алчност за земи и власт.

— Но едва ли смъртта на майка му от ръцете на англичаните и собственото му раждане са достатъчно основание да бъде толкова

жесток към хората си.

Роуина още повече сниши глас, сякаш се страхуваше обектът на техния разговор да не отвори вратата и да я чуе.

— Някои казват, че синът на Дъглас Макей бил твърде болнав и не оживял. А селянката дала собственото си дете, за да го направи бъдещ господар на имението. Други дори подхвърлят, че тя нарочно убила бебето на Дъглас Макей, за да издигне сина си. Каквато и да е истината, тя я отнесе в гроба си. Но до смъртта ѝ Холдън Макей ѝ бе много предан. Тя бе неговата съветничка; именно тя го възпита в стремеж да трупа все повече богатства и власт, за да надмине баща си.

Мередит бе онемяла от изумление. Това вече би могло да обясни жестокостта на Макей. Ако е бил възпитаван от рождението си да лъже и да отнема чуждото наследство, нищо чудно, че бе станал така безогледен в стремежа си да успее на всяка цена.

— А защо Холдън Макей се бе обединил с Брайс Кембъл? — внезапно попита Мередит.

— Милорд Макей се хвалеше, че възнамерява да се сприятели с Планинския варварин и да открие слабото му място. По този начин би могъл да си присвои земите и титлите му.

— Титли?

— Да, милейди. Не знаехте ли, че Брайс Кембъл е също тъй граф Кинлох. Баща му бил на голяма почит при крал Джеймс, но изпаднал в немилост точно преди смъртта му. Въпреки петното върху името му, кралицата смята Брайс Кембъл за благороден човек. Ала има мнозина, които биха искали да го опозорят и да принудят кралицата да прехвърли земята и титлите му на друг.

Мередит усети във всичко това нечия чужда намеса.

— Възможно ли е Гарет Макензи и Холдън Макей да са обединили силите си, за да унищожат Брайс и да си поделят богатството му?

— Мнозина жадуват за земите и титлите на Брайс Кембъл, милейди.

Мередит усети топлината в гласа на Роуина, когато заговори за Брайс.

— Познаваш ли милорд Кембъл?

— О, да — промълви Роуина. — Той беше от малцината във френския кралски двор, които се отнасяха добре с мен. Повече се

дразнеха от външността ми. Когато Катерина Медичи нареди да бъда прогонена, Брайс Кембъл бе така любезен да предложи да ме придружи. Доведе ме тук и Холдън Макей му обеща, че ще получава всички почести, полагащи се на кралска шивачка. Ала истината е, че оттогава се държи с мен като с куче и ми подхвърля само трохи.

Предишната решителност на Мередит се върна. Каквото и да ѝ струваше, трябваше да избяга от този злодей.

— Ето, милейди — рече Роуина и взе в ръце бялата рокля. — Побързайте да се пригответе за вашия господар. Той скоро ще дойде.

Когато жената прекоси стаята, очите ѝ се разшириха от смайване. Мередит държеше в ръка малкия смъртоносен кинжал.

— Милейди...

— Не мърдай! — Мередит се приближи и вдигна заплашително ножа. — Остави тази рокля и си свали дрехите. Бързо.

Когато Роуина изпълни нареддането ѝ, Мередит посочи към бялата рокля.

— Сега я облечи.

— Но, милейди, тя не ми е по мярка.

— Направи го!

Мередит гледаше как жената с треперещи ръце навлича роклята през главата си.

— Седни там — посочи ѝ пейката пред огъня. Мередит припряно навлече ризата, туниката и бричовете, сетне обу ботушите си. — Като се скрия под пелерината ти, стражите няма да ме спрат.

— Може би. Но като погледнат мен, ще разберат, че това не сте вие.

Мередит спря, после взе един дантелен шал от леглото и го метна върху главата ѝ. С покрита коса и гърбица, скрита в гънките на роклята, тя би могла да ги заблуди на пръв поглед.

— Протегни си ръцете — нареди Мередит.

— Милейди, няма нужда да ме връзвате — меко продума Роуина, додето Мередит късаше панделките от камизолата си, за да ги използва като върви. — С радост бих си сменила мястото с вас, за да ви помогна да избягате от този затвор.

— Благодаря ти. — Изненадана, Мередит погледна жената в очите и прочете в тях искреност. — Но помисли за собствената си безопасност. Ако заподозре, че си ми помогнала, Холдън Макей ще

има всички основания да те убие. Но завари ли те с вързани ръце, ще повярва, че съм те надвила. — Тя се усмихна. — Както надвих и него самия в гората.

Жената кимна, съгласна с мъдрите думи на Мередит.

— Прости ми — прошепна Мередит, додето връзваше ръцете на Роуина. — И ти благодаря, че не ми се съпротивляваš. — Тя се усмихна и Роуина се удиви на красотата и добрината на младата жена. — Колкото и отчаяно да искаам да избягам от Холдън Макей, никога не бих могла да забия нож в теб.

— Вървете бързо и нека Бог ви помага!

— Още веднъж ти благодаря.

Мередит завърза парче плат около устата на гърбавата, сетне така нагласи гънките на шала, че завързаните ръце да не се виждат от вратата.

Набързо прибра разхвърляните по леглото рокли във вързоп. Затъкна кинжала в колана си, придърпа качулката на главата си, пое си дълбоко дъх, прегърби се и отвори вратата.

Стражите зърнаха за миг жената, облечена в бяло, да стои кротко на стол пред огъня. Когато Мередит тръгна към стълбите, чу ги да се смеят зад гърба ѝ и да подхвърлят неприлични шеги за съдбата, която очакваше клетницата вътре.

С изпотени длани и разтреперани колене стигна до огромната входна врата. Един слуга я отвори пред нея. Щом пазачите отвън я видяха, един от тях докара коня ѝ и ѝ помогна да се качи. Дори нагласи зад седлото вързопа с роклите. Мередит едва го изчака и подкара коня си в тръс.

Докато прекосяваše обширния двор, видя да приближават двама ездачи. Сърцето ѝ отново заби силно и болезнено. Ако Холдън Макей бе открил вече измамата и извикаше, двамината щяха да я спрат и да я върнат към сигурна смърт.

Подкара коня си в галоп. Когато се разминаваше с новопристигащите, извърна лице. Двамата, погълнати от опасната си мисия, дори не забелязаха прегърбената фигура върху коня.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато гърбавата ги приближи на коня си, Брайс усети нещо да го бодва в тила. Изпита смътно подозрение. Но после ездачката и конят приближиха и в съзнанието му изникна името й.

Роуина?! Разбира се. Младата гърбава шивачка, изгонена така жестоко от Катерина Медичи и върната на клана Макей. Усети угрizение. Тъй и не бе намерил време да я види как живее, да провери дали Макей бе изпълнил обещанието си.

Уплаши се, че тя може да го познае, придърпа ниско над очите си шапката с перо и сведе поглед. Мярна я за малко, когато се разминаваха, но тя не го и погледна.

Още миг продължи да усеща странните иглички в тила си с подозрението, че не всичко е наред. Побърза да се отърси от чувството. Да се разсейва бе най-лошото, което можеше да се случи на един воин преди битка.

С Ангъс приближиха стражите. Както винаги преди бой усети прилив на енергия. Планът им щеше да успее. Знаеше го. Чувстваше го.

Когато приближиха, един от пазачите извика на слуга в къщата, съобщавайки за пристигането им. Залостената врата се отвори широко. Едно конярче дойде да поеме конете им, а Брайс и Ангъс с ниско нахлупени шапки тръгнаха към замъка.

Щом се озоваха вътре, слугата ги поздрави и започна да затваря тежката врата. Движението в сенките на двора подсказа на Брайс и Ангъс, че хората им са на място и вече нападат нищо неподозиращите стражи.

Ангъс изтегли един нож изпод колана си и го опря в гърлото на слугата.

— Отмести се от вратата! — нареди той.

Стъписаният момък се подчини.

— Къде е господарят ти?

И тъй като човекът за миг се поколеба, Брайс изтегли меча от ножницата си. Слугата зафъфли:

— Милорд Макей отиде в покоите си.

— Къде?

Момчето посочи нагоре към широките каменни стъпала.

— Ами жената?

Онзи примигна, вперил поглед като омагьосан към сабята в ръката на Брайс.

— Тя е с милорд Макей.

Брайс здраво стисна дръжката на меча. Щеше да убие Макей! Ако се наложеше, и с голи ръце дори.

— А къде са хората му?

— В голямата зала, милорд. — И слугата разтреперан посочи към една врата в коридора, додето през това време мъжете на Брайс нахълтаха вътре.

— Бягай при Мередит — прошепна Ангъс. — Ние ще се оправим с хората на Макей.

С изваден меч Брайс се затича нагоре по стълбите.

Точно тогава вратата на голямата зала се отвори и неколцина от хората на Макей, очевидно пияни, излязоха навън. За миг те останаха недоумяващо взрени в дузината непознати, насочили се срещу тях. Сетне с крясъци извадиха оръжиета си. Миг след това и останалите бойци на Макей изскочиха и се включиха в битката. Макар Брайс да копнееше да се притече на помощ на Мередит, разбираше, че хората му са изправени пред далеч по-многочислен противник.

Без да помисли за собствената си безопасност, той прескочи няколкото стъпала, които ги деляха, и се присъедини към своите.

Навсякъде кънтяха удари на желязо в желязо — всеки се бореше на живот и смърт.

Двамина мъже запристъпваха към Брайс. Размахващ бляскаво острие, той обезоръжи първия, след това си размени удари с втория и успя да го притисне до стената. Боецът издигна ръка, за да нанесе решителния удар, но Брайс бе с една крачка по-бърз и острието му прободе мъжа. Онзи се хвана за гърдите и се стовари на пода. Преди Брайс да успее да си поеме дъх, първият войник, въоръжен сега с друг меч, го нападна отстрани. Брайс отново бе принуден да се защитава.

Този боец се оказа много по-опитен от предишния. Брайс трябваше да приложи цялото си умение, за да избегне атаката му. Ала накрая оставил и него сериозно ранен.

Извръщайки се настани, той се озова лице в лице с трима нови противници. Усети как енергията му отслабва. Раните, от които съвсем насокоро се бе възстановил, го бяха обезсилили. Ако не бе така опитен с меча, щеше да се е присъединил към двамината, които лежаха на пода, гърчейки се в агония.

— Внимавай зад теб! — изкрещя Брайс на Ангъс.

Ангъс се обърна към войника, готов да нанесе смъртоносен удар, и ловко избягна острието му. Едно бързо замахване и нападателят падна повален до другарите си.

— Благодаря, приятелю!

Ангъс извърна глава и видя двама мъже зад Брайс, готови да атакуват, додето той се сражаваше с трети.

Ангъс мигом скочи на помощ. Додето се сражаваше редом с него срещу тримата противници, виждаше какви огромни усилия струва тази битка на приятеля му. Макар ударите на Брайс да бяха мощнни и точни, по челото му бе избила пот, а очите му бяха оцъклени от нечовешко усилие.

Двама мъже се врязаха помежду им, дуелирайки се, додето един от тях падна мъртъв. Другият бързо се присъедини на страната на другаря си срещу Ангъс и той вече нямаше време да се тревожи за Брайс. Нужна бе цялата му концентрация и умение, за да остане жив.

Додето Брайс продължаваше да отблъсква атаката на двамината, висока масивна фигура се появи на прага. Брайс вдигна очи и видя Холдън Макей с изтеглен меч и гневен пламък в очите.

Чувството на слабост се стопи за миг. Сега Брайс усещаше само дива, неудържима омраза към това злобно чудовище. С няколко умели движения Брайс се освободи от противниците си и се насочи към Макей.

— Какво направи с Мередит?

За миг Макей се взря с ненавист в Брайс. Нима този глупак не знаеше? Устните му се свиха презрително.

— Не давам обяснения на такива като теб, Кемъл!

Той замахна с меча и го стовари със сила, отваряйки нова рана в рамото му.

Брайс, макар и окървавен, продължи да нанася удари на Холдън Макей. Макар и врагът му да не бе така опитен в боя като него, имаше преимуществото да е по-едър, а и изтичащата кръв стопяваше силите на Брайс.

— Предупредих те, че ще дойде ден да съжаляваш, задето си ме изгонил от замъка си! — Макей направи стъпка напред, после още една и още една, додето Брайс усети студената каменна стена зад гърба си. — Не биваше да се опитваш да запазиш жената само за себе си. Бойната плячка трябва да бъде споделена от всички. — Той замахна, ала мощният удар успя да разкъса само туниката на Брайс. Макей занасътваше отново, обзет от решимост. — Сега ще имам всичко! — просъска през зъби. — Титлите ти, земите ти, твоята жена...

С неочеквана пъргавина Брайс скочи настани, извърна се светкавично и притисна Макей до стената. С острие, насочено към гърдите на Макей, той процеди:

— Какво говориш, човече? Какви са тия приказки за титли и земи!

Холдън Макей присви очи.

— Ще ти кажа, ако обещаеш да ме оставиш жив.

— Никакви обещания няма да ти давам. — Брайс притисна върха на меча по-силно. Той разкъса туниката и ризата на Макей и отдолу се процеди тънка струйка кръв. — А сега ми обясни що за нелепости говориш!

Макей заговори бързо, сякаш с надежда да отложи неизбежното.

— Гарет Макензи предложи да подели половината ти земя с мен и да ми даде всичките ти титли, ако проникна в замъка ти и открия твоите слаби места.

— Макензи... Значи ти си бил с него от самото начало.

— Да. — Очите на Макей блестяха. — Отдавна мечтая за титлата граф Кинлох.

Брайс си помисли за собственото си презрение към почести и облаги.

— Титлата беше на баща ми. Той я е спечелил. Каква полза би имал друг от нея?

— Щеше да ме превърне в титулуван благородник, щях да бъда приеман в двора като теб.

— Всички титли на света няма да те превърнат в това, което не си, Макей. — Без да обръща внимание на изпълнения с омраза поглед на врага си, той притисна острието към сърцето му. — А какво общо има с това Мередит?

— Нищо — изръмжа Макей. — Жената бе лична награда, която реших да открадна от теб, също както ти я открадна от Макензи.

Брайс присви очи.

— Знаел си от самото начало, че съм убил не този Макензи, когото трябваše?

— Естествено — засмя се Макей. — Уби безобидния брат Дезмънд, чието единствено престъпление бе, че се подчиняваше във всичко на Гарет.

Брайс изпита непреодолимо желание да прониже сърцето на този изрод. Ала си напомни, че трябва да овладее прословутия си избухлив нрав. Все още не знаеше каква е съдбата на Мередит.

— Дамата в твоите покои ли е?

Очите на Макей загоряха с трескав огън. За бога, та той не знаеше! Каква чудесна ирония на съдбата.

— Дамата е на друго място, където никога няма да я откриеш.

— Ще ми кажеш или ще те накарам приживе да видиш ада! — изкрешя Брайс и в този момент Макей внезапно скочи напред, отблъсквайки острия като бръснач меч. Щеше да отреже главата на Брайс, ако Ангъс не се бе хвърлил и не бе пробол сърцето на Макей.

Когато осъзна, че е смъртоносно ранен, лицето на Холдън Макей се изкриви в ужасена гримаса. Ангъс издърпа острието и Макей рухна на пода. От гърдите му бликна кръв, лицето му стана пепеляво.

Наблюдавайки стъпisan този развой на събитията, Брайс коленичи до Макей и прошепна:

— Преди да е станало твърде късно, кажи ми какво стори с Мередит.

Устните на Макей се изкривиха в предсмъртна усмивка. Очите му се взряха в нищото. Когато Брайс пипна гърлото му, разбра, че вече няма пулс.

— Дано гориш в ада — промълви той.

С нарастващо отчаяние, той се втурна нагоре по каменните стъпала. Ангъс го следваше на няколко крачки зад него. В голямата зала умираха последните от хората на Холдън Макей.

Брайс и Ангъс един след друг нахлуха в стаята. И двамата спряха като заковани при гледката, която ги посрещна. Стаята приличаше повече на бойно поле, отколкото на господарска спалня.

С помътнели от болка очи Роуина вдигна глава и прошепна с треперещ глас:

— Милорд Кембъл...

Той не можеше да се съвземе от изумлението, че я заварва тук.

— Роуина, не се ли разминахме преди няколко часа отвън?

Тя се взираше безмълвно в него, сякаш не разбираше какво я питат.

Осъзнал, че жената е в шок, той коленичи пред нея и взе ръцете ѝ в своите. Дланите ѝ бяха ледени. Очите ѝ имаха онзи стъклен поглед, който често бе виждал у мъже след битка.

— Сега си в безопасност, Роуина! Холдън Макей е мъртъв...

Видя как раменете ѝ се отпуснаха, сякаш освободени от ужасното напрежение, държало я досега в желязна хватка. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздышка.

— Какво е ставало тук? Къде е лейди Мередит?

Роуина се взря в тъмните му очи. Той открай време бе толкова добър с нея. Искаше да му отвърне с добрина. Ала ѝ бе така трудно да мисли.

— Холдън Макей ме изпрати да облека дамата. — Тя погледна към окървавената рокля, която носеше. — Избра тази рокля сред всички останали. Искаше тя да изглежда като невестата, която ти никога няма да имаш.

Брайс присви очи. На бузата му заигра мускул.

— Той докосна ли я? — Ръката му се сви в юмрук. — Стори ли ѝ нещо?

Тя поклати глава.

— Сигурна ли си?

Роуина срещна очите му и бавно кимна.

Изпита чувството, че невидимият обръч, стегнал сърцето му се разкъсва. В прилив на облекчение попита тихо:

— Защо си облякла тази рокля, Роуина?

Защо ли наистина? Тя тръсна глава, сякаш за да изtrie болката от юмруците на Холдън Макей. Бавно и колебливо съзнанието ѝ се проясни.

— Когато бяхме сами, лейди Мередит ме помоли да си сменим дрехите. Аз облякох нейната рокля.

— Защо?

— За да помислят пазачите, когато отвори вратата, че тя седи пред огъня.

— А как така не са я познали, когато е отворила вратата?

— Лейди Мередит се преоблече като мен.

Брайс се взираше безмълвно в нея, все още неспособен да осъзнае смисъла на казаното.

— Дамата беше с моята пелерина и носеше вързопа ми с рокли.

Брайс се обърна към Ангъс.

— Прегърбената фигура, която срещувахме пред крепостта.

Ангъс изпъшка.

— Брайс, та тя има вече часове преднина.

— Да. — Брайс погледна към Роуина. — А това бедно създание е било пребито заради добрината си.

— Ако не беше предвидливостта на лейди Мередит, сигурно нямаше да съм жива сега.

— Какво искаш да кажеш? — попита Брайс.

— Тя нарочно ме завърза и запуши устата ми. Каза, че ако Холдън Макей не е убеден, че ме е надвила със сила, би ме убил.

Брайс промълви с почуда:

— По всичко личи, че тя е взела правилно решение. — Сетне се обърна към Ангъс. — Събери хората. Поемаме към низините. И се моли да настигнем Мередит, преди Гарет Макензи да е узнал какво се е случило тук.

Роуина улови ръката на Брайс и с наслзени очи прошепна:

— Кажете на лейди Мередит, че ѝ изпращам своята благодарност и обичта си.

Обич... Внезапно Брайс усети как го обзема страх и кръвта се смиръзва в жилите му. Та нали обичта го тласкаше напред. И тъкмо тя му причиняващето такава болка.

— Дано успея да я спася — промърмори той. — Иначе нека и аз да горя в ада заедно с Холдън Макей!

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Мередит бе безнадеждно изгубена.

И от Кинлох Хаус насам ѝ бе твърде трудно да се ориентира, но след бягството си от крепостта на Макей не успяваše да открие никакви познати места, които да я насочат по правилния път. Движейки се сляпо през гъсталаците, тя току пришпорваше коня си и се молеше на Бога най-сетне да открие поток или река, които да ѝ подскажат посоката към дома.

Единствената мисъл, която ѝ даваше сили да продължи, бе съзнанието, че е успяла да убеди Брайс да не я следва и сега той е в безопасност в планинския си замък. Колчем я сграбчеше страхът, тя се окуражаваше, като си напомняше, че той е извън всянакъв риск. Затварящите очи и се опитваше да си го представи тъй, както толкова често го бе виждала — отпуснат в кресло пред огъня, с халба бира в ръка, хората му скучени около него и Джейми, ловящ с жадно внимание всяка дума от устата му.

Изпита усещане за толкова огромна загуба, че сълзи замъглиха очите ѝ.

Когато мина под един ниско надвиснал клон, той закачи вързопа зад нея. За миг сухите вейки се оказаха накичени с аленочервен сатен, винено кадифе и искряща синя коприна. Ветрецът подхвана останалите рокли и ги пръсна по околните храсти и тръни.

— Оставям ти тези красиви облекчи, госпожо Дърво — засмя се Мередит, ободрена при тази необикновена гледка. — Чудесно изглеждаш така празнично пременена.

Звукът на собствения ѝ глас я стресна. Тъй дълго бе пътувала сама в мълчание.

Като видя открита местност пред себе си, заби пети в корема на коня и го пришпори в галоп.

Нощта отдавна бе паднала, а Мередит все така продължаваше пътя си. Теренът се бе променил от остри скали в плавни тревисти хълмове. Не бе съвсем заспала, но се намираше на границата на съня.

Пърхането и приглушените крясъци на нощните птици, както и равномерното подрусване върху коня я унасяха.

Скоро жребецът стигна до брега на река, наведе глава и започна да пие. Звукът стресна Мередит и тя мигом се разсъни.

Взря се в тясната ивица вода, блестяща на лунната светлина и нададе възторжен вик. Чудо на чудесата! Намираха се на брега на река Туийд. В далечината се мержелееха Чевиът Хилс. Англия бе в далечината. А на отсрещния бряг на реката с многобройните си кулички, проблясващи под сребристите лунни лъчи, бе замъкът Макалпин.

Родният ѝ дом! Толкова пъти си бе мислила, че никога вече няма да го види. А сега, когато той бе толкова близо, сълзите рукаха неудържимо от очите ѝ.

Скочи от седлото, коленичи до брега на реката и пи до насита. Свали наметката си и грижливо я сгъна. Сетне отново се качи на коня и го подкара през реката. Водата скоро стана дълбока и конят заплува, а Мередит ловко се крепеше на гърба му. Когато стигнаха на отвъдния бряг, и кон, и ездач трепереха от студ. Мередит се уви в наметката и привела се над гривата на коня, го подкара в тръс. Нощният вятър танцуваше в косите ѝ, додето конските копита поглъщаха последните километри.

Как копнееше Мередит да прекоси в галоп двора и да хвърли юздите на конярчето, както така често бе правила. Колко ѝ се щеше да чуе старият Банкрофт да обяви пристигането ѝ. Как отчаяно искаше да се хвърли в протегнатите ръце на сестрите си и да ги притисне към себе си. Ала бе нужна предпазливост.

Първо трябваше да се увери, че Гарет Макензи и хората му не са завзели замъка Макалпин с надежда да я пипнат изневиделица.

Остави коня си сред дърветата, после предпазливо завървя към задната кула на замъка. Иззад храсталака погледна към тъмните прозорци на горния етаж.

Мередит и сестрите ѝ често бяха ужасявали майка си, като се катереха до горните балкони. Познаваха всеки камък по стената. Сега детските лудории щяха да ѝ донесат добра отплата. Като захвърли настрами наметката си, тя се улови за един издаден камък. С последни сили се добра до ръба на балкона, прехвърли се на него и дълбоко си пое дъх. От стаите не долиташе никакъв шум.

Влезе в дневната. В камината не гореше огън и вътре бе студено. Отиде бързо до вратата, ослуша се и като не чу нищо, я отвори и тръгна по ходника. Отмина няколко врати и пред следващата се спря, като предпазливо се ослуша. Отвори я и влезе. От огъня в камината се разнасяше приятен пукот. Във вътрешната спалня видя сенки. Някой се подготвяше за сън.

Притаи се безмълвно и като се увери, че вътре са само свои, излезе на светлината. Сърцето й затупка от радост при вида на стройната млада жена с катраненочерна коса, която падаше на вълни до под кръста ѝ. Виолетово-сините ѝ очи се разшириха за миг, после Брена се втурна към нея с разперени ръце.

— Мередит! О, Мередит!

Двете млади жени се прегърнаха, като се смееха и плачеха едновременно.

— Казаха ни, че си мъртва.

— Сама виждаш, че не съм.

— О, нека те погледам. — Брена отдалечи сестра си, после отново я притисна към себе си, като се опитваше да прегълтне бучката в гърлото си. — Толкова си премръзнала и мокра.

— Да, с коня ми преплавахме реката.

Брена бързо взе да сваля мокрите дрехи на Мередит и я загърна в роба, обточена с хермелинови кожи.

От другия ъгъл на стаята една старица се взираше в Мередит, сякаш виждаше призрак. Когато най-сетне се окопити, завтече се към нея и взе да я загръща.

— Ще премръзнеш. Бързо сваляй тези мокри ботуши.

— Морна. — Мередит хвана ръцете на възрастната жена и ги задържа, когато тя се опита да ги отдръпне.

— О, мила... — със сълзи, стичащи се по сбръканите ѝ страни, промълви старицата. — Мислех, че няма да те видя вече.

— Хайде, успокой се. Виждаш, че съм добре.

Отстрани Брена разчувствана наблюдаваше сцената.

— Трябва да кажа на Меган.

Понечи да изскочи от стаята, но Мередит я задържа и с настойчив тон я предупреди:

— Само на Меган. Никой друг не бива да узнае, че съм тук.

Брена внимателно изгледа сестра си, после кимна.

— На никого няма да кажа.

След минути се върна заедно с Меган. На четиринайсетгодишна възраст Меган вече бе висока колкото Мередит и продължаваше да расте. Косата ѝ с цвят на зряла пшеница и изпъстрените със златисти точки очи на овалното лице обещаваха, тя да се превърне в рядка красавица.

Меган се изтрягна от ръката на Брена, която я държеше здраво, и тропна с крак.

— Какво е това, което не можеш да ми кажеш?

— Ето това! — Брена се отдръпна настани и позволи на сестра си да надникне в спалнята.

Очите на Меган се разшириха и после се изпълниха със сълзи. Тя изтича към сестра си и бурно я прегърна.

— О, Мередит, мислехме, че си мъртва!

— Да, чух слуховете за моята смърт. И трябва да призная, имаше много моменти, в които смятах, че ще се събуднат.

— Защо трябва да държиш присъствието си в тайна?

— Дошла съм да изоблича Гарет Макензи като лъжец.

И Меган, и Брена изглеждаха поразени. Особено силна бе болката, изписана по лицето на шестнайсетгодишната Брена.

— Какво има, Брена? — постави ръка на рамото ѝ Мередит. — Нима те засегнах с нещо?

— Гарет... Той ме ухажва. — Брена си помисли за неловките часове, които бе принудена да прекара в компанията на Гарет Макензи.

— За щастие, никога не съм оставала насаме с него. Старата Морна се погрижи за това — добави Брена с усмивка, която бързо угасна. — За доброто на клана Гарет настоява да се венчае с мен, когато се върне от Единбург.

— Значи не е тук?

— Не.

При думите ѝ Мередит изпита огромно облекчение. Поне засега бе в безопасност.

— Тръгна вчера с голяма група свои хора, за да изейства аудиенция при кралицата. Ще иска от нея да те обяви за мъртва.

— И да обяви теб като моя наследница — довърши Мередит, като помилва сестра си по косата. — Ти обичаш ли Гарет Макензи?

— Да го обичам?! — Брена потрепери и Мередит я притегли поблизо към себе си. — Изобщо не го обичам! Боя се от него. Ала Дънкан и останалите настояваха да приема предложението му за женитба, за да осигурим границите си.

— Дадоха на Брена за пример теб, Мередит — обади се Меган с искрящи очи. — Ние знаехме, че ти не обичаш Дезмънд. Ала заради клана се съгласи да го приемеш за съпруг.

— Да, бедният Дънкан... — меко промълви Мередит. — Той бе толкова заблуден от Гарет и вярваше в искреността му. Както и всички останали.

— Стига толкова за Гарет Макензи! Разправи как успя да избягаш от Планинския варварин — подкани я Меган.

Мередит изведнъж осъзна колко много неща са се случили, откакто бе похитена пред олтара. Собствените ѝ сестри дори не знаеха за человека, на който принадлежеше сърцето ѝ.

— Ела — улови Мередит за ръката Меган. — Намери ми нощница. Ще се сгушим в огромното легло на Брена, ще си шепнем и ще се смеем, както когато бяхме деца. Всичко ще ви разкажа.

— Значи и той те обича?

— Да.

— Колко романтично — въздъхна Брена.

— Нищо не разбирам — прекъсна я Меган. — Той е планинец. Варварин. А ти си Макалпин.

— Той е образован благородник — обясни Мередит. — Близък приятел е на кралицата.

— Ако Брайс Кембъл те обича, защо те остави сама да очистиш петното от името му?

— Защото сега, когато всички го мислят за мъртъв, няма да бъде преследван повече. Ако се появи, животът му отново ще бъде в опасност.

— Но той е Планинския варварин — продължи да настоява Меган. — Той е най-силният и храбър мъж на света. Откакто се помня, слушам за него да се пеят песни и да се шепнат легенди. Ако е толкова безстрашен, защо се бои, че ще го преследват?

— Мислиш ли, че ще ти се притече на помощ? — попита Брена, като сподави една прозявка.

— Не. — Мередит със смущение се опитваше да пропъди напиращите в очите ѝ сълзи. — Аз настоятелно го помолих да си остане у дома.

— Но ако те обича толкова, ще го вълнува повече твоята безопасност, отколкото неговата собствена! — отряза Меган. После погледна внимателно най-голямата си сестра. — Ти плачеш ли? — Обърна се към Брена озадачена. — Никога досега не съм виждала Мередит да плаче.

Брена, най-мекосърдечната от трите, отправи към малката предупредителен поглед.

— Мередит е преуморена. Минала е през толкова премеждия. Има право да си поплаче.

— Не плача. — Мередит избърса очи с опакото на дланта си и се зави през глава. После продума изпод чаршафите: — Добре де, плача. Пътуването наистина бе тежко.

— Да спим сега — подкани ги Брена. — Утре сутринта всичко ще ти изглежда по-добро.

— Да, точно от сън имам нужда — промълви Мередит и целуна сестрите си.

Сетне се отпусна на възглавницата и затвори очи. Ала сънят не идваше. Въпросите на Меган отекваха в съзнанието ѝ. Наистина тя бе молила Брайс да не я следва. И вярваше, че го желае искрено. Ала сега я чоплеше неканено подозрение. Наистина ли Брайс я обичаше достатъчно, за да рискува собствения си живот? Или вече я бе забравил, зает с хората си по възстановяването на Кинлох Хаус?

Когато най-сетне заспа, сънят ѝ бе неспокойен, изпълнен със зловещи кошмари. Преследваше я някакъв мъж, непознат за нея. Но на моменти лицето му се променяше, чертите ставаха познати, очите му я зовяха властно. Около него витаеше злокобност, която тя се опитваше да отхвърли. Ала всеки път, когато изтичаше към него, той изчезваше нейде из планинските мъгли.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Не бива да ходиш в Единбург.

Мередит се изправи срещу двете си сестри. Още не бе съмнало напълно, хоризонтът едва просветляваше.

Въпреки протестите им, тя бе навлякла бричовете, туниката и дебелата наметка на Роуина. Сестрите ѝ го обърнаха на молба, но тя настоя и тръгна към гората, където бе оставила коня си.

Брена бе готова да се разплаче. Меган гореше от възмущение.

— Разберете, трябва да спра Гарет, преди да се е срешинал с кралицата. Ако тя ме обяви за мъртва, как ще докажа, че не съм?

Меган тръсна глава.

— Щом трябва да заминеш, и ние ще дойдем с теб.

— Не, невъзможно е. В двора царят интриги — твърдо отсече Мередит. — Няма да позволя по-малките ми сестри да бъдат изложени на опасност. Ще останете тук. Това е нареждането ми.

Брена и Меган я гледаха мълчаливо. Никога преди не бяха виждали Мередит толкова сурова и несговорчива.

Внезапно тя разтвори ръце и двете ѝ сестри се спуснаха да я прегърнат. Тя ги целуна и промълви:

— Простете ми! Обичам ви много и не искам да пострадате. Освен това ще се опитам да изпреваря Гарет Макензи, а за тази цел трябва да яздя сама.

— Ако нещо ти се случи — продума тревожно Брена, — никога няма да си простя, че съм те пуснала сама.

— Ако те убият — заплашително промърмори Меган, — ще те мразя и на онзи свят!

При този изblick Брена и Мередит я зяпнаха смяни, после дружно избухнаха в смях. След миг и самата Меган се присъедини към тях. Когато се успокоиха, Брена прошепна:

— Нека Бог те пази!

— Бързо да се връщаш — заръча Меган.

Мередит се метна на коня и го подкара в галоп, за да скрие бликналите в очите ѝ сълзи. На върха на хълма се обърна и им помаха. През замъглените си очи видя двете момичета, които ѝ махаха, докато се скри зад билото.

— Повикай някое момче от конюшнята — внезапно рече Меган.

— Какво? — изненадана я погледна Брена. — Защо?

— Защото трябва да побързаме, ако искаме да следваме Мередит по пътя за Единбург.

Брена дълго гледа с недоумение младото момиче, чиито очи светеха със загадъчен пламък. Сетне направи нещо, което съвсем не ѝ бе присъщо. Разсмя се, вдигна поли и се затича към конюшните. През рамо подхвърли:

— Ще ни трябват дрехи за пътуването! А също така и най-красивите ни рокли за първата ни среща с кралицата.

Брайс никога не бе се подлагал на такова изтощение. Макар да бе съсиран от битката в крепостта на Холдън Макей, не си даде никакво време за почивка.

Двамата с Ангъс побързаха да се погрижат за хората си и да превържат раните им. Шестима от групата им бяха сериозно ранени и трябваше да се върнат у дома си. Брайс нареди на останалите петима да не ги придрожат, защото имаше опасност да ги усетят хората на Макей в гората. И така само двамата с Ангъс тръгнаха по следите на Мередит.

— Сами ще се движим по-бързо — отбеляза той, когато Ангъс замърмори, че не е разумно да продължат без подкрепления. — Знаем накъде отива дамата. Остава ни само да я настигнем, преди да е застигната от нова опасност.

— Ако съществува опасност — рече Ангъс, оседлавайки конете им, додето Брайс превързваше раните си, — бъди сигурен, че дамата ще я предусети.

Брайс го погледна смръщено.

— Така е. Мередит има тази способност.

Ангъс пусна юздите и отиде да помогне на приятеля си с превръзката.

— Благодаря ти — отправи му признателен поглед Брайс. — А сега да побързаме, преди госпожицата отново да ни е изненадала.

Двамата ездачи влязоха в двора, където се оседлаваха коне и други се товареха с провизии.

— Точно навреме пристигаме — рече Брайс и преди да успее да скочи от коня, тежката врата се отвори и от сградата излязоха две млади девойки, облечени за път.

При вида му и двете отстъпиха уплашени назад.

— Аз съм Брайс Кембъл — съобщи той, като ги оглеждаше с присвiti очи. — И от описанието на сестра ви имам чувството, че вече ви познавам. — Той се обърна към срамежливата хубавица, чиято гарвановочерна коса бе сплетена в плитки, прибрани в царствен венец около главата ѝ. Виолетово-сините ѝ очи бяха обрамчени с тъмни мигли. — Ти си Брена, прочута с дарбите си в шиенето и готварството, нали? Мередит твърди, че куп благородници и от Шотландия, и от Англия биха се радвали само да спреш погледа си на тях. А ти — обърна се той към Меган — си твърдо решена да не се обвързваш с никой мъж. Ала с тези златни коси и очи като на дива котка подозирам, че ще разбиеш не по-малко мъжки сърца.

Сестрите го гледаха, зяпнали от смайване. Той се поклони насреща им.

— Дошъл съм при Мередит Макалпин.

Колко красив изглеждаше с тази мургава обветрена кожа, с надвисналите над челото му гъсти къдрици. Мередит се бе похвалила с мускулестото му здраво тяло, а и момичетата все още си го спомняха от случая в катедралата, когато отвлече сестра им.

Брена и Меган се спогледаха. По лицето на Брена бе изписано истинско удоволствие. Тя бе непоправима романтичка и ликуваше, задето любимият на сестра ѝ не се бе спрял пред опасността, за да я открие.

— Знам, че Мередит е тук. Заведете ме веднага при нея — настоя Брайс и скочи от коня си.

Момичетата отново отстъпиха назад, смяяни от високия му ръст. Първа се осмели да заговори Меган.

— Мередит не е тук.

— Не ме лъжи, момиче! — прогърмя той страховито, с надежда да я стресне. — Сестра ти сама призна, че отива у дома си.

— Беше тук, но вече я няма.

— Къде е отишла?

Меган хвани ръката на Брена и я стрелна предупредително.

Тъй като и двете останаха мълчаливи, Брайс се обърна към Ангъс, който с интерес наблюдаваше сцената от седлото си.

— Както виждаш, те не искат да ни помогнат. Значи ще трябва да останем тук, да чакаме и да наблюдаваме.

— Не ни задържайте — тропна с крак Меган. — Ако се забавим още малко, тя ще вземе голяма преднина...

Брайс се усмихна.

— Ясно. Смятате да последвате Мередит, и то без нейно знание. Накъде тръгна тя?

Меган и Брена продължаваха все така да го гледат със стиснати уста.

Брайс кръстоса ръце на гърдите си и се облегна на товарния кон.

— Жалко, че тези запаси няма да са ви нужни. Предполагам, че след няколко часа вече ще е твърде късно да тръгнете.

— Кажи му — прошепна Брена.

Меган поклати глава.

— Кажи ми! — Макар Брайс да се насилаше да говори спокойно, щеше му се да удуши младото момиче, което по упорития си нрав досущ напомняше сестра си.

— Само ако се съгласите да ни вземете!

— До гуша ми дойде — обърна се Брайс към Ангъс. — Ела, сами ще я открием.

— Ще ви отнеме много време — предупреди Меган. — Ако ни вземете, ще стане по-бързо. Няма да ви забавим, обещаваме.

Брайс изскърца със зъби ядосано, сетне кимна. Меган с усмивка съобщи:

— Мередит замина за Единбург, за да получи аудиенция при кралицата, преди Гарет Макензи да я е обявил за мъртва.

Брайс с неохота помогна на двете момичета да яхнат конете си и сам скочи върху своя.

— Ангъс, хвани юздите на товарния кон! Тръгваме към Единбург!

Малката групичка препусна напред. За двете млади жени това беше едно великолепно приключение. За Брайс бе надбягване с

времето.

Със свито сърце Мередит приближи портите на двореца Холируд Хаус. Двайсетина души се тълпяха отвън, чакащи да бъдат повикани за среща с кралицата. Мнозина недоволстваха, че им се налагало да идват всеки ден в продължение на две седмици.

Мередит клюмна. Две седмици! Изобщо не бе помислила, че кралицата няма да я приеме веднага след пристигането ѝ в Единбург.

Ами Гарет Макензи? Ако я завареше тук той или някой от хората му? А може би, помисли си отчаяно, на него му бе дадена аудиенция веднага. Тогава тя вече бе обявена за мъртва.

Огледа тълпата. Имаше мъже и жени, облечени в най-хубавите си дрехи, с които явно се чувстваха неудобно. Водачи на кланове, благородници и няколко обикновени граждани. Но от хората на Макензи нямаше и следа. Мередит въздъхна облекчено, когато не видя Гарет. Дотук късметът бе на нейна страна.

Когато началникът на стражата я приближи, тя бързо взе решението си. Тъй важни хора очакваха аудиенция при кралицата и тя едва ли можеше да се надява, че Мери Стюарт я бе запомнила. И все пак имаше едно име, което бе в състояние да ѝ отвори вратите.

Човекът я попита за целта на посещението ѝ и Мередит отвърна с висок ясен глас:

— Мередит Макалпин. По молба на Брайс Кембъл.

Думите ѝ бяха записани и той се оттегли. Мередит скочи от седлото и отведе коня да го напои.

Не бяха изминали и няколко минути, когато човекът се върна и я повика. Тълпящите се просители мигом насочиха интереса си към нея. Мъжете с любопитство, а жените — ужасени от облеклото ѝ.

В мига, когато тежките порти се затваряха, кралският служител ѝ се поклони и изрече:

— Добре дошли в Холируд Хаус, милейди. Кралицата ще ви приеме веднага!

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Осеяното с тъмни облаци небе сякаш внезапно се продълни и заваля пороен дъжд. С трескави очи Брайс потърси къде да подслони дамите и погледът му попадна върху схлупен сеновал.

Загърната плътно в наметката си, Брена си избра място в ъгъла, където остана незабелязана. От пръв поглед личеше, че този мъж, спечелил любовта на сестра й, бе закоравял в битките воин. Но какво ли все пак го правеше тъй скъп на сърцето на Мередит?

Меган се изтръска от дъждовните капки и взе да крачи напред-назад, любопитна да огледа непознатото място. Изглежда остана доволна от това временно убежище, защото откри купчина сено и се настани отгоре. Проследи с поглед Брайс и Ангъс, които завързаха конете отвън на дъжда. По-малката сестра бе очарована от избранника на Мередит. Без да се замисля, изрече първото, което й мина през ума:

— Как така позволи на Мередит да предприеме опасното пътуване съвсем самичка?

— Тя не ми остави избор. Бях заспал, когато се е измъкнала.

— Доста време ти е било нужно, за да я настигнеш.

— Случи се... — започна Брайс, но стрелна с поглед Ангъс и се разколеба — ... нещо неочеквано.

— И какво беше то? — полюбопитства Меган. Дръзките въпроси на момичето сякаш не смущаваха Брайс.

— Мередит бе отвлечена от водач на друг планински клан.

Меган го зяпна изумена. Последвалото обяснение бе кратко, защото Брайс искаше да спести на сестрите на любимата си ненужни тревоги.

— Когато най-сетне проникнахме в крепостта, оказа се, че врагът далеч ни надвишаваше по численост.

— Макар това съвсем да не е първият подобен случай — отбеляза сухо Ангъс.

— Имаш право, приятелю — засмя се Брайс.

— Напоследък като че ли шансът не е на наша страна.

Наблюдателната Брена бе забелязала, че Брайс щади едната си ръка.

— И тогава ли те раниха, милорд? — попита го тя.

— Мислех, че добре се прикривам — усмихна се Брайс.

— Нима наистина си ранен? — възклика Меган, на която този стоицизъм извънредно се понрави. — И все пак си успял да надвиеш онзи звяр? — продължи тя да задава въпросите си. Също като сестра си Мередит, малката не би се поколебала да грабне меч в ръка, затова така силно я вълнуваха подробностите от битката. — Щом си се бил, за да спасиш Мередит, как така не сте се заварили там?

— Сестра ти твърде изкусно променя външността си. Убедих се в това неведнъж. — Недоумението по лицата на дамите го накара да добави: — Преоблечена като гърбава шивачка, тя успя да заблуди всички ни.

— Дори теб? — ококори се Меган.

— Да. Не я познах, признавам си.

— И сега отново печели преднина — замислено отбеляза Брена.

— Няма да е задълго. — Брайс отиде до вратата и огледа надвисналото небе. — На запад облаците започват да се разкъсват. До един час ще можем отново да потеглим.

— Любовта към Мередит ли те кара да бързаш? — не мирясваше Меган. — Или просто си ядосан, че една жена печели преимущество над теб?

— Не отричам правото ти да знаеш какво изпитвам към сестра ти — спокойно ѝ отвърна Брайс. — Това се отнася и за теб — кимна той към Брена. — Аз обичам Мередит — изрече с глас, изпълнен едновременно с нежност и мъжествена сила.

— Ако толкова много я обичаш, защо не я върна веднага у дома ѝ?

— Не смеех да се доверя на Гарет Макензи. Не смятах, че у дома си ще бъде в безопасност.

— Но тя и в твоя дом е била изложена на рисък.

— Случва се понякога, мъничката ми — кротко рече Брайс, — човек да избира по-малката от две злини. Задържах Мередит в Кинлох Хаус, за да бъде под моя закрила. Но опитът ме научи, че невинаги ще мога да бъда край жената, която обичам, за да я защитавам от всяко

зло. Влюби ли се човек, често му се налага да взима подобни съдбоносни решения.

— Не разбираам — смръщи се Меган.

— Иска да каже — обади се Брена, — че като е допуснал Мередит да се върне у дома, за да изтриве позора от името му, поема и риска да я загуби.

При тези думи ръцете на Брайс се свиха в юмруци.

— Милорд — все така кротко продължи Брена, — готов ли си на всичко, за да направиш сестра ми щастлива?

— О, да! Каквато и да е цената. — Гласът му бе напрегнат от бушуващите в сърцето му чувства. — Както сама си разбрала, поемам и риска да я загубя, ако това означава тя да е щастлива.

Брена потръпна. Уплашиха я силните чувства, вложени в тези думи. Отправи молитва към небето обичната ѝ сестра и този кален в битките воин никога да не бъдат принудени да заплатят подобна цена.

По здрав малката групичка влезе в Единбург.

— Твърде късно е да получим достъп в двореца — каза Брайс. — Утре ще поискаме аудиенция при кралицата. А сега трябва да намерим къде да се подслоним.

Скоро наблизиха една спретната странноприемница. Брайс остави дамите с Ангъс и влезе вътре. След минута се върна и им помогна да слязат от конете. Метна багажа на гръб и ги отведе в приветливите стаи, които бе наел за тях.

— Ние с Ангъс сме настанени точно срещу вас — посочи той. — Вечерята е поръчана. Щом се поосвежите, заповядайте долу.

Меган и Брена набързо се измиха, пригладиха косите си и смениха мокрите наметки с дантелени шалове.

Брайс и Ангъс ги очакваха пред пламтящия огън и отрупаната с апетитни ястия маса. Колкото и да бе изгладняла, Меган не пропусна да изрази онова, което тревожеше всички.

— Какво ще кажеш, Брайс? Дали и на Мередит е провървяло, както на нас?

— Не се тревожете, момичета — успокои ги той.

— Сигурен съм, че в този момент тя също седи някъде на топло и опитва вкусни блюда. — Влюбеното му сърце не допускаше мисълта,

че Мередит се скита по тъмните улици, лишена от подслон, изложена на безбройните опасности на непознатия град, някъде из който бе и смъртният ѝ враг Гарет Макензи.

И все пак за Брайс Кембъл тази нощ нямаше да има покой. Когато всички се оттеглиха по стаите си, той напусна безшумно странноприемницата, запасал меч на кръста си.

— Няма ли най-сетне да науча къде е онзи непрокопсанник Брайс Кембъл и неговата красива пленница Мередит Макалпин?

Мередит внезапно се изправи и разтърка очи.

Всемогъщи Боже! Та тя бе заспала в покоите на кралицата! Какво ли щеше да си помисли владетелката за нея, когато я зърнеше в този вид? Тъкмо се изправи и ето че вратата се отвори. При нея влезе самата кралица, следвана от неизменната си свита от четирите придворни дами на име Мери.

— Брайс Кембъл не беше с нея — едва сега отвърна Мери Флеминг. — Наистина споменаха и двете имена, но младата дама дойде сама.

— Следователно Брайс е мъртъв.

— Ваше Величество — ниско се поклони Мередит. — Брайс не е мъртъв. — Свела глава, тя не забеляза облекчението, озарило лицето на кралицата. — Използвах името на Брайс, защото се боях, че отдавна сте забравили моето.

— Нима така лесно ще забравя жената, засела мястото ми на трапезата в Кинлох Хаус? Добре те помня, Мередит Макалпин.

— Оказвате ми голяма чест, Ваше Величество. — Мередит се осмели да вдигне глава, усетила изучаващия поглед на кралицата.

— Но какви са тези невероятни одежди, Мередит?

— Бричовете и туниката са на Брайс Кембъл, а наметалото взех от една шивачка, която ми помогна в най-трудния момент.

— Трябва ли да разбирам, че си яздила по целия път от планините?

— Да, Ваше Величество. У дома останах само една нощ.

— Говори се, че в граничните райони се извършват убийства, цари разруха...

— Убийствата бяха безброй.

— Ако трябва да вярвам на слуховете, всички те са извършени от Планинския варварин.

— Сама знаете, че това е невъзможно. — Мередит отново сведе глава. — Имали сте възможност да се уверите, че Брайс Кембъл е човек на честта.

— Права си, Мередит. Ала доскоро смятах, че не споделяш това мое мнение. Доколкото си спомням, молеше ме да те спася от него.

Мередит забеляза игривите пламъчета в засмените очи на кралицата.

— Много неща се промениха оттогава, Ваше Величество.

Кралицата даде знак на прислугата да донесе вино. Вдигна чаша, изчака Мередит и четирите Мери да отпият и едва тогава продължи:

— Искам да науча всички подробности за онова, което се е случило между теб и Брайс след моето заминаване. Разполагаме с достатъчно време.

Мередит започна своя разказ, а в това време прислугата безшумно внасяше подноси с ястия.

— Ето как е пълзнал слухът за смъртта на Брайс — рече накрая кралицата. — Държала си се много храбро, Мередит. Като истинска шотландка.

— Когато научих, че Гарет Макензи ще поиска аудиенция при вас — осмели се да продължи Мередит, — разбрах, че единствено в Единбург мога да докажа правотата си.

— Самото провидение я изпрати при нас, не мислите ли? — загадъчно подхвърли кралицата.

Мери Флеминг кимна и заговори на френски.

— Какво означава това, Ваше Величество?

— Оказва ти се голяма чест, Мередит Макалпин. Изумителната прилика между теб и твоята кралица, както и обстоятелството, че Бог те изпрати в този час на крайна нужда, те даряват с възможността да ми окажеш огромна услуга.

Мередит сmutено огледа насядалите край масата, озадачена от нарастващото напрежение.

— Утре в Кралския съд ти ще заемеш моето място — тържествено обяви кралицата. — А пък аз...

— Но защо?! — дръзна да попита смяната Мередит.

Кралицата плесна с ръце и се засмя.

— Ще узнаеш тайната ми, Мередит. Утре ще бъда отвлечена от таен обожател.

— Отвлечена... — повтори като ехо стъпisanата Мередит.

— Романтично, нали? — усмихна се кралицата. — Отдавна мечтая да се впусна в подобно вълнуващо приключение. Един благородник от дълго време желае да остане, макар и за няколко часа, насаме с мен. И понеже една кралица не може да си позволи подобна близост, налага се да бъда отвлечена. Но не се ли появя в Кралския съд, нещата неимоверно ще се усложнят. Бях намислила да се оправдая с някоя от прословутите ми мигрени. Ала щом ти си тук, всичко се нареджа чудесно.

— Нима ще бъда в състояние да вземам решения от ваше име?

— Решенията няма да са твои, а на кралицата на Шотландия. Флем ще ти помогне да разпознаеш присъстващите. Сетън и Бийтън няма да се отделят от теб. А твоята кралица ще разполага през този ден със свободата си.

В компанията на елегантните дами, които си подхвърляха закачки на френски, Мередит бе обзета от чувството, че се намира във Френския кралски двор. И това бе заслуга на Мери Стюарт. С решителност, присъща на непокорния й дух, тя бе обърнала гръб на мрачния пейзаж отвън, с лека ръка бе отхвърлила претенциите на Джон Нокс и бе създала това подобие на френската дворцова атмосфера, която толкова много й липсваше. А непознатият, с когото й предстоеше да се срещне, макар и за кратко, щеше да заеме мястото на съпруга, за когото сърцето й още жалеше.

Та това е игра, тревожно осъзна Мередит. Дворецът, Кралския съд, просителите, които очакваха присъдата на своята кралица. Ама че рискована авантюра! А на нея самата предстоеше още утре да се превърне в ключова фигура в тази игра без правила.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Брена, Меган и Ангъс тъкмо започваха закуската си, когато вратата внезапно се отвори. Угриженият вид на Брайс бе отговор на нездадените им въпроси.

- Не си я намерил — рече Ангъс.
- Разпитвах къде ли не — въздъхна Брайс.
- Не се тревожи, приятелю. Седни да хапнеш.
- Няма време за губене. Трябва час по-скоро да се срещнем с кралицата.

Двете сестри се спогледаха. Едва сега си дадоха сметка, че Брайс през цялата нощ бе търсил сестра им. Без да губят време в излишни приказки, те се приготвиха да го придружат.

Мередит с мъка се отърси от съня. Морното ѝ тяло отказваше да се подчини. Ала ето че страховете и злокобните предчувствия отново я връхлетяха.

— Побързай, Мередит — дочу тя гласа на Мери Флеминг. — Имаш посетители.

Като в никакъв унес Мередит се остави в ръцете на прислугата. Облякоха ѝ една от кадифените рокли на кралицата. Сресаха косата ѝ и след миг я отведоха в будоара на кралицата, където тя седеше, заобиколена от четирите си придворни дами.

— Покани гостите да влязат — кимна владетелката към Мери Сетън.

Мередит отправи недоумяващ поглед към вратата. Тя се разтвори и през прага плахо пристъпиха две девойки, здраво уловени за ръце. Очите им сияеха в трепетно очакване.

— Брена!? Меган?! — възклика Мередит и по страните ѝ се застичаха сълзи на радост. — Но как се озовахте в Единбург?

— Не сме сами — тихо отвърна Брена. Когато сестра ѝ се отдръпна, Мередит зърна високата фигура, изпълнила рамката на

вратата и сърцето ѝ спря в гърдите.

— О, Брайс! Това ти ли си?! — За малко щеше да политне към него с разперени ръце, но мигом си припомни къде се намира и сдържа порива си. — Изглеждаш толкова изморен... Не биваше да приемаш това дълго и опасно пътуване.

— Причината е, че те търсих цяла нощ, лудетино. Мислех, че си мъртва. Въображението ми рисуваше какви ли не страшни картини. — Най-сетне усмивка озари лицето му. Той пристъпи напред и я погали по страната. — Защо си толкова бледа? Какви са тези кръгове под очите ти, Мередит?

— Не мислиш ли, че е време да поздравиш своята кралица, Брайс Кембъл? — прозвуча царственият глас.

Без да се смути, Брайс прекоси стаята, направи дълбок поклон пред Мери Стюарт и поднесе ръката ѝ към устните си. В следващия миг я вдигна на ръце, завъртя я и я целуна по двете бузи, преди да я пусне.

— Ах ти, непрокопсанико! Никой друг не би си позволил подобна дързост! — възклика Мери Стюарт.

— Съвсем никой ли, Ваше Величество?

Кралицата се изчерви до корените на косите си.

— Какво си чул?

— Носят се слухове — рече Брайс и добави полугласно: — Граф Ботуел. Достоен избраник, Мери. Но бъди предпазлива. Поставяш на карта съдбата на кралството.

Кралицата направи върховно усилие да превъзмогне вълнението си и се обърна към двете красиви девойки.

— Как се казвате, прекрасни мои? Елате да поздравите своята кралица. Защо не си ми разказала досега за тях, Мередит? Сигурно не едно мъжко сърце са съкрушили по пътя си. Добре дошли в Холируд Хаус, момичета.

— А това е моят стар приятел Ангъс Гордън — дададе Брайс.

— Добре дошъл, Ангъс — приветливо го поздрави кралицата. — Хайде, елате — възклика тя, като хвана Брайс за ръка и ги поведе към масата. — Докато закусваме, надявам се, ще узная причината за изненадващото ви посещение.

След време кралицата отпрати веселата компания, като настоя само Мередит да остане при нея.

— До обяд — обяви тя — никого не мога да приема.

Мередит се бе надявала, че с настъпването на утрото кралицата ще се откаже от поредната си лудория. Замисленото отвличане бе недопустимо. Ами ако тайната се разкриеше? Нима кралицата не осъзнаваше колко неподходяща заместница си е избрала?

Стотици въпроси се тълпяха в главата на Мередит. А тя не знаеше отговорите. Уплахата пред онова, което предстоеше, нарасна още повече, когато слугите донесоха кралската премяна, короната, обсипана с диаманти и рубини и златната огърлица.

— Моля ви, Ваше Величество — за последен път се опита да спре тя своята владетелка. — Нека забравим тази лекомислена прищаявка.

— Нищо подобно няма да направя — с решителен поглед улови кралицата ръцете ѝ в своите. — Отдавна мечтая, макар и за кратък миг, да престана да бъда кралица и да се превърна в обикновена жена. Да изпитам онова, за което тъй дълго съм бленувала. Да се почувствам обичана. Благодарение на теб моята мечта ще се превърне в реалност.

— А какво ще стане с нещастниците, пристигнали да получат утеха от своята владетелка? Нима бих посмяла да взимам съдбоносни решения от ваше име?

— Не се бой, Мередит. Днес ще се произнасяш от името на кралицата. Никой няма да оспори думата ти.

— Та това прави задачата ми още по-трудна. Не смяtam, че съм достойна да произнасям присъди. Нямам това право...

— Аз ти давам това право! Нима няма да се подчиниш на своята кралица? Коленичи, Мередит. Въпросът е приключен. Аз, Мери Стюарт, кралица на Шотландия, днес ти преотстъпвам името си и печата на кралството. На днешния ден твоята дума ще бъде закон!

Кралицата ѝ помогна да се изправи и когато извърна очи към придворните дами, Мередит забеляза, че по лицата им няма и следа от усмивка. И те като че едва сега осъзнаваха опасната игра, в която бяха въвлечени.

— Върви при сестрите си и при мъжа, който е откраднал сърцето ти. Но никому не доверявай тайната. Когато стане време, измъкни се незабелязано. — Видяла, че Мередит се кани да протестира, тя додаде: — Заповядвам ти да заглушиш опасенията си!

Служителят пред портите на Холируд Хаус се отправи към събраното отпред множество от празнично облечени мъже и жени. Като разгърна свитъка, той започна да чете имената на ония, които щяха да бъдат приети за аудиенция този ден.

Показали се от един прозорец, Брена и Меган наблюдаваха сцената с жив интерес. Когато Мередит им съобщи, че ще им бъде позволено да присъстват на аудиенциите, те едва не припаднаха. Ако не бяха силните ръце на придружаващите ги, не биха намерили смелост да се движат по коридорите, следвайки достолепния стар благородник, повел процесията към тронната зала.

Озовали се вътре, замряха от възхищение пред тържествената обстановка. По стените бяха окачени гоблени, изобразяващи родословието на великите шотландски крале. Подът бе застлан със скъпи килими, върху които бе изображен кралският герб. Върху издигнат подиум бе разположен тронът, покрит с пищен ален брокат. Зад трона, малко встрани бяха креслата на кралските съветници.

Молителите бяха в галерията. Брена и Меган се бяха надявали да седнат близо до кралицата, но завариха галерията почти изпълнена вече с хора и бяха принудени да седнат в дъното, а зад тях застанаха изправени Брайс и Ангъс.

Фанфари възвестиха пристигането на кралицата. Брена и Меган се надигнаха на пръсти да зърнат владетелката, но успяха да видят само крайчеца на пурпурната кадифена рокля и скъпоценните камъни, обсипващи короната.

Брайс на свой ред проявяваше слаб интерес към онова, което ставаше наоколо му. В младежките си години се бе нагледал на подобни церемонии. В ума му имаше само една мисъл. Мередит! Съзнанието, че тя е в безопасност в двореца, изпъльваше сърцето му с покой. Жалко, че не беше редом с него сега. Ала Мередит бе казала, че я задържат неотложни дела на кралицата. Мислеше си как на следния ден ще постави пред Мери Стюарт въпроса за злодействата и убийствата, приписвани на него. Възнамеряваше да очисти името си, за да поиска от Мередит да го приеме като свое.

Сърцето на Мередит биеше развълнувано, когато мина по пътеката между редовете и вдигна ръка да поздрави хората, които се покланяха дълбоко пред нея и правеха реверанси. Сега разбираще какво е да си обичана и почитана от всички. Но старата тревога не спираше да я гризе. Нима никой нямаше да се досети, че тя е една самозванка, заела мястото на истинската владетелка? Ала дори лорд Астън, главният съветник на кралицата, бе прочел списъка с делата на съда, без нито веднъж да я погледне право в лицето. Дали можеше да се надява, че денят ще мине без произшествия, без да бъде разкрита?

Когато седна на трона, отправи благосклонна усмивка към насядалите отпред хора.

Лорд Астън започна да чете първата петиция, а през това време Мередит оглеждаше присъстващите. Те бяха отправили изпълнени с преклонение и почит погледи към нея. Гърлото ѝ пресъхна. Какво правеше тук? Всемогъщи боже! Та това не бе никаква глупава игра, замислена, за да може кралицата да изживее една романтична авантюра. За повечето от хората тук въпросът бе на живот и смърт.

Когато лорд Астън свърши речта си, Мередит вече чакаше божият гняв да си изсипе върху нея заради нечуваната ѝ дързост. Вместо това я посрещна само злокобна тишина.

Почувства ръката на Флем на рамото си и гузно се стресна от унеса си. Какво се искаше от нея? Не бе в състояние да мисли. Дори не можеше да си припомни изречените думи.

— Ще обсъдя тази петиция със съветниците си — обяви тя.

Сред множеството се понесе недоволен шепот. Хората бяха дошли тук заради спектакъла, а той им се отказваше.

Втората петиция предполагаше по-лесно разрешение. Молителят искаше земите на съседката си, защото тя ги бе оставила да запустеят.

Мередит зададе и на двамата по няколко въпроса, за да се ориентира в случая. Накрая заключи:

— Додето синът на жената се завърне от битките си с англичаните по границата, разрешавам ти да обработваш земите ѝ. Ала половината от реколтата ще даваш на нея.

— Но защо, Ваше Величество? Трудът си е мой!

— Такова е решението на твоята кралица — отсече Мередит.

По усмивките сред присъстващите личеше, че са доволни от кралската присъда.

Още при първите думи на кралицата Брена и Меган се спогледаха стъписани. Въпреки облеклото и скъпоценностите, гласът бе на Мередит, не можеше да има грешка. Но колкото и да се противаха, не можеха да видят добре лицето.

Брайс, макар и разсеян, също мигом забеляза, че това не е гласът на Мери. Милостиви боже! Мередит, преоблечена като Мери Стюарт!

По устните му плъзна усмивка. Ето защо тя бе така възбудена тази сутрин. Значи слуховете за Ботуел бяха истина. И Мери отново бе използвала за прищевките си неговата малка лудетина.

Петициите се точеха една след друга. По-сложните Мередит оставяше настрана, за да бъдат решени заедно със съветниците.

Една от просителките бе шивачка, на която благородник не бе заплатил за услугите. На въпроса на Мередит господинът обясни, че се наложило собствените му слуги да преправят дрехите допълнително, тъй като не останал доволен от изработката.

— Ще платиш на тази жена за работата ѝ, както и десет златни суверена допълнително — отсъди Мередит.

— Защо пък десет суверена в повече? — смяя се благородникът.

— Ти не си ѝ върнал дрехите, а си ги използвал. Значи си приел, че работата е задоволителна — с нетърпящ възражения тон приключи въпроса Мередит.

Тълпата зашумя одобрително. В този миг Мередит си припомни за един свой дълг.

— Нареждам освен това за кралска шивачка да бъде назначена Роуина. Нека бъде докарана с каляска от земите на Макей в двореца и да ѝ бъдат оказвани всички дължими почести.

Лорд Астън написа нещо на пергамента пред себе си, после се изправи, прокашля се и започна със следващата петиция.

Гласът му отекна в тронната зала:

— Гарет Макензи от граничния район по въпроса за смъртта на Мередит Макалпин.

При тези думи Мередит усети, че дъхът ѝ секва. Хората в галерията се отдръпнаха да направят път на един мъж, който застана пред трона.

Мередит се озова лице в лице с человека, от когото най-много се боеше и когото най-много мразеше на този свят — Гарет Макензи.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Гарет бе изпълнен с върховно самодоволство. Ето че седеше изправен пред кралицата, зад него бяха хората му и той възнамеряваше да представи себе си като героична фигура. Нямаше да пести усилия да очарова младата владетелка на Шотландия.

Репетирал бе речта си и бе сигурен, че нищо няма да пропусне и забрави. Започна с типичната за него дръзка самоувереност.

— По-малкият ми брат Дезмънд трябваше да се венчае с лейди Мередит Макалпин. В деня на сватбата си Дезмънд бе жестоко убит от Планинския варварин Брайс Кембъл. Всички по тези земи познават репутацията му на подъл убиец. Сетне той грабна бъдещата му невеста пред самия олтар и я отвлече в своя замък сред планините.

За Мередит не останаха незабелязани ужасените възклициания, които се понесоха из редовете в залата. Преди седем месеца и тя самата би се разтреперила за съдбата на всеки, похитен от страшния планинец. Добре се бяха погрижили да разпространят мита за неговата жестокост и зъл нрав.

От дъното на залата Брайс внимателно наблюдаваше човека, който си бе поставил за цел да съсипе доброто му име, да го ограби, а накрая да отнеме и живота му.

— За да отмъстя за смъртта на брат си и да спася невинната девойка от ръцете на този звяр, заедно с хората си нападнах Кинлох Хаус, планинския замък на Брайс Кембъл. Макар врагът да ни превъзхождаше по численост, успях да убия Брайс Кембъл. Ала дамата, вероятно тласкана от опасността да загине от ръката на гнусния варварин, бе избягала в гората. Търсихме я дни наред, но не открихме и следа от нея. Ние сме убедени, че тя е загинала из планините.

— Възможно е да е намерила подслон в някоя хижа.

— Разпитвахме навсякъде, но никой не я е виждал.

— Но след като нямаш доказателства за смъртта ѝ, защо настояваш да бъде обявена за мъртва?

— Нейният клан остана без водач и защитник, Ваше Величество. В клана Макалпин са останали само две безпомощни девици. — Гарет се изпъчи и обяви тържествено: — Бих искал да се оженя за поголямата, Брена, и да им предложа своята закрила.

— Колко благородно — с леден тон продума Мередит. — Ако ти разреша да я вземеш за съпруга, ти сигурно ще обявиш земите й за своя собственост?

— Това ще е мое право, Ваше Величество. Но в замяна моите отряди ще закрилят хората й.

— Значи ако земите на Макалпин станат твои, ще секнат тайнствените нощни убийства и грабежи, за които постоянно бе обвиняван Планинският варварин? Така ли да го разбирам, Гарет Макензи?

Доловил иронията в думите й, Гарет започна да усеща смътна тревога.

— Планинският варварин е мъртъв, Ваше Величество. Нали не сте забравили, че го убих?

— Нищо не съм забравила. Но след като Брайс Кембъл е мъртъв, от кого ще браниц клана Макалпин?

Гарет замълча разколебан, неподготвен за този въпрос.

— Има и други, които дебнат по-слабите. Винаги е било така.

— Значи признаваш, че не всички подли убийства са извършени от Планинския варварин? А от кого тогава? От някой местен човек от низините ли?

Гарет бе смутен. Накъде биеше кралицата?

— Аз... не зная, Ваше Величество.

— Но аз знам! — Тя се изправи пред него в цял ръст. Дребна, но с царствена осанка. — Твоята кралица е длъжна да се интересува за съдбата на всички хора в кралството си. Дори за момчето, убито подло от засада по мяркнало от хора, тръгнали по пътя на дявола.

Гарет потрепери. Значи тя знаеше за внука на Дънкан.

— Младият Макалпин бе убит от Планинския варварин. Аз лично бях свидетел на тази трагедия — понечи да възвърне самоуверения си тон той.

— Явно този варварин е вездесъщ, щом може да бъде на две места едновременно — присмехулно отбеляза кралицата. Гарет понечи да възрази, но следващите й думи го накараха да мълкне. — По

времето, когато си станал свидетел на убийството, Брайс Кембъл даваше угощение на твоята кралица в планинския си замък.

Зрителите зашумяха възбудено. Гарет отвори уста, но от нея не излезе нито звук.

— Все още ли настояващ, че той е убил момъка?

— Може и да греша — измърмори Гарет.

— Ала до трупа е бил намерен твоят окървавен нож. Ти твърдиш, че Планинският варварин ти го е отнел и е намушкал с него момчето.

— Аз... може и да съм събркал. Стори ми се, че е дело на Планинския варварин.

— А не си ли събркал, когато го обвиняваше и за всички останали убийства?

Настана продължителна тишина. Гарет не смееше да вдигне глава под острия поглед на кралицата, прикован в него. Предпочете да остави нападателния ѝ въпрос без отговор.

— А сега по въпроса за Мередит Макалпин.

— Да — оживи се Макензи. — Настоявам Ваше Величество да я обяви за мъртва.

Мередит отправи украсения си с голям пръстен показалец към мъжа насреща си.

— Обявявам, че Мередит Макалпин е жива!

В този миг тълпата тъй силно се разшумя, че удави гласа ѝ.

Брайс се размърда неспокойно, обзет от желание да си пробие път през разбуненото множество и да се озове по-близо до Мередит. Макензи водеше доста хора със себе си. Притиснат до стената, той щеше да стане опасен като побесняло куче.

— На какво основание я обявявате за жива, Ваше Величество? — издигна се гневният глас на Гарет.

— Твоята кралица я видя.

— Това... Това е чудесна новина — неуспешно се помъчи Гарет да излезе от положението.

— Да, чудесна, но не за теб! Приех Мередит тази сутрин и тя ме смяя с разказа си. Чула те е как се разпореждаш за убийството ѝ.

Тълпата занемя, сетне всички скочиха на крака, за да не пропуснат вълнуващата сцена.

— Тази жена лъже, Ваше Величество.

— И защо ще го прави, милорд?

— Може би разсъдъкът ѝ се е размътил, докато е била в плен в замъка на Планинския варварин. Настоявам да се срещна с нея.

— Все едно че стоиш пред самата нея — подзе Мередит и мигом мъкна. Как можа да забрави чия роля играе? Сетне с царствен тон заглади грешката си: — Пред тази, която говори от нейно име. Нареждам земите ти да бъдат отнети, Гарет Макензи! Те ще бъдат разпределени между клановете, които са изгубили близки хора, убити от твоята ръка. Лишен си от всичките си титли! Заповядвам да бъдеш прогонен завинаги от Шотландия. Върнеш ли се тук, грози те доживотен затвор в Толбут!

Присъстващите изпаднаха в неописуема възбуда. Как биха могли да очакват, че редовните аудиенции на кралицата днес ще им предложат такова вълнуващо зрелище?

Гарет остана закован за миг. После, възползвал се от настаналата суматоха, се втурна покрай трона и изчезна през една от вратите.

— Хванете го! — извика Мередит на стражите, застанали от двете ѹ страни.

Ала преди те да успеят да направят и крачка, Брайс се бе прехвърлил през парапета, отделящ галерията от трона. С меч в ръка той се втурна по петите на Гарет Макензи.

Над Холируд Хаус се спускаше здрач. Мередит чу вратата да се отваря. От дневната долитаха гласовете на сестрите ѹ, бъбрещи с кралицата, която им разказваше възбудено за преживяната от нея авантюра. Тя самата се бе оттеглила да почива по настояване на сестра си Брена, прието от кралицата за основателно. Реши, че вероятно слугите ѹ носят вечерята. Ала стъпките бяха на здрав и силен мъж. Тя се надигна в радостно очакване.

— Брайс...

Ала човекът, който се изправи до леглото ѹ не беше Брайс. Изкривеното му в злоба лице я накара да застине от ужас.

— И така, милейди, най-сетне те открих!

Мередит понечи да извика, ала той затисна устата ѹ с ръка.

— Държа смъртоносен кинжал. Изборът е твой.

Той грубо отметна завивките и я измъкна от леглото. Сетне се втренчи в нея смаян.

— Тази рокля... Ти... — Очите му се присвиха отмъстително. — Значи не кралицата ме унижи публично днес. Това си била ти!

— Да. Изпитах същото удовлетворение, сякаш съм те видяла мъртъв. — Тя отметна гордо глава. — Не можеш да се надяваш, че ще ме убиеш и ще се измъкнеш безнаказано. Дворецът е пълен със стражи.

— От часове им се изпълзвам. След малко ще се присъединя към хората си, които ме чакат извън града.

— Но къде ще идеш? Не можеш да се криеш вечно. Ти си прокуден от Шотландия.

— От теб! Не от кралицата.

— Говорех от името на кралицата. Думите, които изрекох днес, вече имат силата на закон.

— Винаги има начин да се заобиколи законът. Има много страни, където на драго сърце ще приемат човек, водещ своя войска.

— Нима ще принудиш хората си да напуснат своите домове и да те последват?

— Те ще направят каквото им заповядам! Френската кралица мрази Мери Стюарт. Ще ми плати богато да се бия за нейната кауза.

— Това ще те направи не само убиец, но и предател.

— Ти си глупачка — процеди той, като огледа стройното ѝ тяло.

— Заедно можехме да владеем цялата граница.

— Ако мислиш така, глупакът си ти! По-скоро бих умряла, но не бих ти позволила да ме докоснеш.

— Желанието ти ще се изпълни. Но не още. Ти ще си гаранцията, че аз ще напусна този затвор — закани се Гарет, грабна я и я повлече към коридора.

В този миг вратата откъм дневната внезапно се разтвори и на прага застана Брайс. При вида на Мередит, до гърлото на която бе опрян нож, той замръзна.

А Гарет го гледаше втренчен, сякаш виждаше пред себе си призрак.

— Ти си мъртъв! Аз те убих!

— Върнах се от онзи свят, за да те накажа — процеди Брайс.

— Не може да... да бъде — заекна Гарет. — Аз те промуших с меча си, също както баща ми стори с твоя баща.

При тези думи настана гробно мълчание. Наруши го Брайс.

— Значи твоят баща разпространяваше клеветите срещу татко?

— Да — злобно се ухили Гарет. — Той преследваше богатството и титлите му. Възпита и синовете си да се стремят към тази цел. Лепнеш ли веднъж петно върху името на человека, то си остава завинаги.

— А лъжите, които се разправяха за мен във френския кралски двор?

Мередит внезапно осъзна откъде иде горчивината на Брайс, свързана с престоя му във Франция.

— Мое дело! — изсмя се Гарет. — Кралицата майка недоволстваше от влиянието, което ти имаше над младата кралица. Задачата ми бе да те принудя да напуснеш Франция.

— Пусни я! — с опасно тих глас продума Брайс. — Двубоят е между нас двамата.

Гарет стисна още по-здраво шията на Мередит.

— Пусни оръжието или ще я промуша.

Останалите придворни дами стояха вкаменени от ужас на прага.

Брайс се взира в Мередит в продължение на една безкрайна минута. Припомни си битките и извоюваните победи. Колко просто бе всичко, когато нямаше какво да губи, освен собствения си живот. Но сега на карта бе заложен животът на Мередит. С радост би платил със своята смърт, за да я спаси.

Понечи да хвърли меча си настрани.

— Не, Брайс! — изпища Мередит. — Той ще те убие!

В паниката си Гарет притисна острието към гърлото ѝ. Тя изкрештя от болка. По роклята ѝ се застича кръв.

При вида на кръвта Брайс почувства, че губи разум. Скочи напред като безумен, грабна Мередит и я изтръгна от смъртната хватка на Гарет. После с един мощен удар заби меча си в гърдите му. Ала Мередит не видя това. Миг по-рано мрак бе обгърнал съзнанието ѝ.

Мередит лежеше неподвижна, заслушана в птичите песни откъм поляните на замъка Макалпин. До обонянието ѝ долитаše сладкият аромат на розите, посадени под прозореца ѝ.

Отвори очи и видя, че някой седи на стола до леглото ѝ. Беше Брайс, с набола гъста брада и вперени в нея зачервени от дълго безсъние очи.

— Най-сетне се пробуди! — наведе се той към нея и хвана ръката ѝ.

— Дълго ли спах? — При тези дрезгаво изречени думи усети болка в гърлото си.

Той кимна.

— Боях се, че никога няма да се събудиш. — Усмивката му накара сърцето ѝ лудешки да затупти.

— Отдавна ли съм у дома?

У дома. Тази мисъл ѝ причини болка. Колко дълго ѝ бе отказал той утехата на родния дом.

— Вече от три дни спиш в собственото си легло. Но всъщност те нямаше тук. Ти беше нейде далеч, където нито аз, нито някой друг можеше да те достигне.

— Да, аз съм в своя дом и никога повече няма да го напусна.

Видя как по красивото му лице пробяга болка и закопня да го прегърне и утеши.

— Защо чувствам гърлото си толкова стегнато?

— Нищо ли не помниш? — Под въпросителния ѝ поглед той поясни. — Гарет Макензи те прободе.

Тя докосна превръзката върху шията си.

— А с Гарет какво стана?

— Мъртъв е.

Доста време ѝ бе необходимо да приеме този факт. Не си спомняше нито болката, нито страхът. Всичко бе милостиво заличено от съзнанието ѝ. След дълго мълчание прошепна.

— Остави ме сега, Брайс, и върви да отдъхнеш. Най-после всичко свърши... Сега вече можем да заживеем в мир.

Мир. Гледаше как клепачите ѝ се отпуснаха и сънят я обори. Как бе могъл да забрави, че тя е преди всичко водачка на своя клан? Наивно бе лелеял мечтата, че може да я направи своя невеста и да обединят двата клана. Ала тя бе от низините, а той — планинец. И никой от двама им не би могъл да изостави хората си без закрила. Орисани бяха с това задължение по рождение и съдбата им бе да му се подчинят.

Брена и Меган седяха прегърнати на терасата. Отдалечаващи се от замъка, към река Туийд препускаха двама ездачи. Брайс и Ангъс. Сестрите ги гледаха с натежали сърца, без да откъсват поглед от тях, додето не се изгубиха в мъглата, в която тънеха планините.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Брайс седеше до прозореца и гледаше как един сокол бавно кръжи в небето и дири плячка.

Отдолу долитаха тъжните звуци от флейтата на Джейми. От дни наред музиката му сякаш бе огледало за душата на Брайс.

Какво бе казал някога на Мередит? Че никога не се чувства самотен в своя планински замък. Усмихна се горчиво и отправи взор нагоре. Към сокола се бе присъединила неговата вярна другарка. Двете птици волно се носеха нагоре, устремени сякаш към сипещото жар слънце.

Изпита непоносимо чувство на загуба.

Замъкът, обновен след пожара, блестеше под грижите на прислугата, умело напътствана от госпожа Сноу. Ала бе тъй празен и пуст.

Виждаше я навсякъде: в трапезарията да се храни мълчаливо сред хората му; в голямата зала, седнала пред огъня; в спалнята, изпънала тяло до неговото. Мисълта за нея не му даваше покой. Ако го обичаше толкова силно, както твърдеше, как можеше да понесе раздялата? Защо не се върне при него, където бе мястото й.

Наруга се заради самосъжалението си. Държеше се като побъркан от любов хлапак. Стана и грабна решително брадвата. В гората имаше много дървета за сечене. А след ден, прекаран в изтощителен труд, сигурно щеше да се почувства по-добре.

Вечерният здрав звук падна бавно и обгърна Кинлох Хаус. Брайс бе в покоите си. Някъде отдолу отново долиташе тъжната мелодия от флейтата на Джейми. Момчето страдаше за Мередит. Обикнало я бе като своя сестра и не скри разочарованието си, когато Брайс се завърна в замъка без нея.

Брайс си обеща да прекарва повече време с него и да го развлече. Може би след време болката щеше да утихне. И за двама им.

Вдигна халбата с бира и жадно отпи. В този момент на вратата се почука.

— Влез!

Появи се Ангъс, следван плахо от госпожа Сноу.

— Безпокоим ли те, приятелю?

— Не.

Брайс се изправи и ги покани. Икономката приседна на стола, но Ангъс предпочете да остане прав.

Брайс ги погледна с любопитство. И двамата си разменяха усмихнати погледи и имаха такова изражение, сякаш щяха да се пръснат, ако не съобщят новината.

— Госпожа Сноу прие да се омъжи за мен! — обяви на един дъх Ангъс.

Брайс се приближи и притисна приятеля си в мечешка прегръдка.

— Много съм щастлив за теб! — Сетне се обърна да прегърне смутената годеница. — Радвам се и за двама ви.

— Благодаря, милорд.

Брайс се обърна към Ангъс.

— Кога ще е венчавката?

— Още утре отиваме при свещеника. Ако зависеше от мен, да е станала вчера, само че на годеницата ми ѝ трябваха две седмици, за да подгответи хижата, където ще живеем.

— Хижата? — Брайс постави ръка на рамото на Ангъс. — Не смяtam, че скромна хижа ще е подходящо жилище за новия водач на клана Макей.

Ангъс го погледна с недоумение.

— След като Холдън Макей е мъртъв вече, трябва да намерим начин да обединим клана му с нашия — поясни Брайс. — Мисля, че ти си идеален за водач, приятелю! Досега не ми се щеше да те изпращам далеч оттук, защото знаех, че сърцето ти принадлежи на госпожа Сноу. Ала с вашата венчавка вие разрешавате проблема ми. Би ли искал да заживееш с невестата си в замъка на Макей и да ми помогнеш да възвршим мир в планинската област?

Ангъс дълго го гледа, без да може да продума, сетне се обърна и прегърна годеницата си.

— Ти какво ще кажеш, момичето ми? Склонна ли си да се откажеш от задълженията си на икономка тук, в Кинлох Хаус, и да заживееш в замъка Макей като негова господарка?

— О, Ангъс! — с щастлив смях възкликна тя. — Просто не мога да повярвам...

— Аз също — рече Ангъс и се обърна към Брайс. — Бих искал да взема Алстън като своя дясна ръка. Той умее да ръководи хората. Мъжете на Макей ще го харесат.

— Имаш го.

— А сега, да слезем долу и да съобщим новината на всички — рече Ангъс. — Ела и ти.

— След малко.

Когато си тръгнаха, Брайс замислено впери поглед в камината. Щяха да му липсват и верният приятел, и безупречната икономка. Но той се радваше на щастието им.

Само да можеше да се отърси от тази тежест, притиснала сърцето му...

Отдолу долетя възбуденият лай на кучета и радостният възглас на Джейми. В замъка явно до късно щеше да се празнува.

Изпи до дъно бирата си и остави халбата на полицата. Чу шум от леко открехваща се врата и се извърна.

Май започваше да се побърква или паметта си правеше шеги с него. Ето, отново явиждаше, застанала на прага, по-красива от всякога...

Загърната в зелена кадифена пелерина, обточена с хермелини. Страните ѝ розовееха, а очите ѝискряха както в нощта, когато се бяха любили за първи път. Отметна качулката си и изпод нея се изсипа водопад от тъмночервени къдрици. Сред тях пъстreeха бръшлян и диви цветя, чието сладко ухание сякаш плъзна из стаята...

Той примигна. Ала видението не изчезна. Напротив, приближи се към него. Устните ѝ разцъфнаха в прекрасна усмивка.

— Мередит...

— Да, милорде мой...

Усети как гърлото му пресъхва.

— Нима не си видение?!

— Не — засмя се тя и застана точно пред него. — Докосни ме!
Хайде! Ще видиш, няма да изчезна.

Да я докосне? Искаше да я притисне буйно в прегръдките си!
Ала само нежно погали страната ѝ с връхчетата на пръстите си.

— Как се озова тук?
— Препусках дни и нощи.
— Сама?
— Не, милорд. Със свита свои хора.

Вгледа се в очите ѝ.
— Защо си дошла, Мередит?
— Да те поканя на сватба.
— На сватба? — смиръчи чело той. — Чия сватба?

— Моята.

Намръщената му физиономия се вкамени. Отпусна ръце и ги стисна в юмруци, отчаяно мъчейки се да запази хладнокръвие.

— Не си чакала дълго, решила си да се омъжиш, значи...

— Напротив, достатъчно дълго чаках! — звънко се засмя тя, неспособна повече да продължава замисленото представление. — О, Брайс! Ако можеше да се видиш!

Тя отривисто дръпна наметката от раменете си. Облечена бе в бяла рокля, коятопадаше на меки гънки до върховете на пантофките ѝ.

Ръцете му я стиснаха толкова трескаво за раменете, че тя изохка.

— Изглеждаш тъй прекрасна, като онази сутрин в катедралата, когато те видях за първи път! — прошепна задъхано той.

— Но сега — изрече тя с искрящи от любов очи, — се облякох за теб.

— За мен?! — Погледът му я погльщаше ненаситно.

Тогава най-сетне разбра.

— Дошла си, за да останеш завинаги?!

— Да! Стига да ме искаш...

— О, любов моя — промълви той и я притисна с цялата страсть, на която бе способен. — Та ти си всичко, което искам!

Целувката им бе силна и опияняваща, по-вълнуваща от всичко, което бяха преживели досега.

— И аз искам само теб, Брайс — продума тя. — Без теб животът ми е пуст...

— Лудетина! — засмя се щастливо той. — Но как уреди нещата с твоя клан?

— Сега Брена е водач на клана Макалпин. Макензи вече го няма да разединява хората от граничните области и те заедно ще отбиват атаките на англичаните. Макар че Брена ще си има по-голяма грижа от англичаните: сестра ни Мегън.

— Да — засмя се Брайс. — Това момиче ми напомня за едно друго момиче...

— Внимавайте, милорд! Все още не сме венчани.

— Не сме. Но Ангъс и госпожа Сноу са долу и подготвят собствената си венчавка. Можем да се присъединим към церемонията утре.

— О, Брайс, наистина ли?! — Тя го улови за ръката. — Да идем долу да говорим с тях!

Остана изненадана от съпротивата му. Когато отново го дръпна настойчиво, той я притегли властно към себе си и впи устни в нейните. Желанието мигом лумна у нея, молейки да бъде удовлетворено.

— По-късно ще говорим с тях — промълви той и нежно докосна устните ѝ.

Отпуснаха се на колене върху кожата, просната пред камината.

— Ами хората ми...

— Ще бъдат поканени на сватбата. Но тази нощ, обична моя, нека те любя безкрай.

— О, толкова те обичам, Брайс!

— И аз те обичам, Мередит! Безмерно те обичам... Добре дошла у дома, лудетино!

У дома. Да, планината сега бе нейният дом. Този мъж, Варваринът от високопланинската земя, бе грабнал сърцето ѝ завинаги.

Чувстваше се преизпълнена от любов.

Любов, която щеше да пребъде в отвъдното.

Любов, орисана да трае цяла вечност.

Любов легенда...

Издание:

Рут Ланган. Замъкът на варварина
ИК „Арлекин-България“, София, 1994
Редактор: Саша Попова
ISBN: 954-110-234-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.